DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

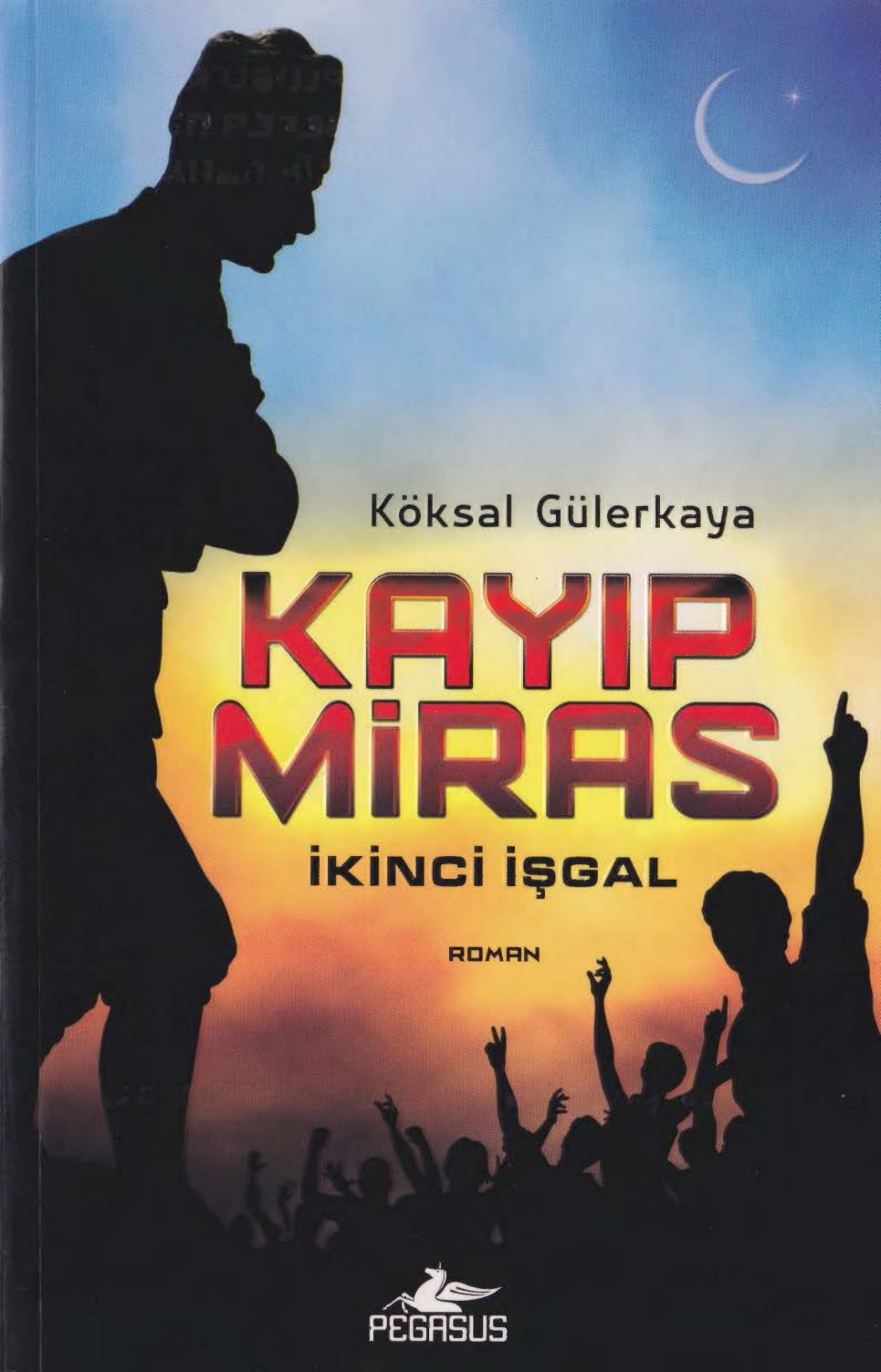
Köksal Gülerkaya
KAYIP MİRAS
İKİNCİ İŞGAL
ROMAN
PEGASUS

OSMANLI İMPARATORLUĞU'NU YIKAN GÜÇLER, BU SEFER DE CUMHURİYET'İ YIKMAK İÇİN SAHNEDE

150 yıllık gizli mücadele, Cumhuriyet'le yaşıt bir ihanetin belgeleriyle ortaya çıkıyor. Hiç hesapta olmayan bir miras, Türkiye'yle birlikte tüm Orta Doğu'nun sınırlarını yeniden şekillendirecek son oyunun ilk hamlesi...

Kurtuluş savaşıyla büyük bir hezimete uğrayan emperyalist devletlerin ülke içine yerleştirdiği gizli güçler, dengeleri değiştirmek için gün yüzüne çıkıyor.

Enerji yolları üstündeki ülkeler bir bir bölünürken, üç kıtanın merkezinde yer alan Türkiye için iki seçenek var: Ya içindeki düşmanlardan kurtulup dünyanın geleceğini belirleme gücünü kullanacak, ya da parçalanarak bir sonraki devletin bayrağındaki 17. yıldız olarak kalacak.

Milli mücadeleyi başlatan büyük bir liderin hayatına kast ederek başlayan bu ihanetlerle dolu oyunda, Cumhuriyet'in ilelebet payidar kalabilmesi için yapılabilecek en iyi hamle, geleceği kurtarmak için geçmişi aydınlatmak olacak.

SINIR İÇİNDEKİ DÜŞMAN,
SINIR DIŞINDAKİNDEN ÇOK DAHA TEHLİKELİDİR.

Tanıtım videosunu izlemek için

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-336-1
9 786053 433361
Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke

THG
0114879
C88

www.kayipmiras.com

kayipmiras kayipmiras

KAYIP MİRAS

İKİNCİ İŞGAL

Pegasus Yayınları: 872

Kayıp Miras - İkinci İşgal
Köksal Gülerkaya

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2014
ISBN: 978-605-343-336-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
© Köksal Gülerkaya, 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Köksal Gülerkaya

KAYIP MİRAS

İKİNCİ İŞGAL

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitapta geçen kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür, gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir alakası yoktur.

Filiz ve Derya'ya

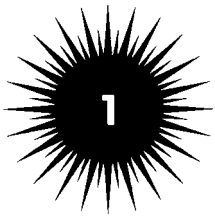

21 Haziran 2012
İzmir

"Bu işte bir iş var," diyerek telefonu kapadı adam. Yüzü bembeyazdı. "Arayan kimdi biliyor musun? Kılıç Zorlu."

Harekete geçmeye saniyeler kala her şey bambaşka bir hal almıştı. Bunca yıldır, sonunun geldiğini sandığı onca silahlı çatışmanın ortasında bile bu kadar endişe duymamıştı.

"Ne var bunda," diye cevap verdi arkadaşı, endişesine aldırmadan. "Patron o. Girelim, ne dediyse yapıp çıkalım."

Arkadaşının en çok bu özelliğinden nefret ediyordu. Çelik gibi bir bileğe, akıl almaz bir cesarete sahip olsa da kafası hiç çalışmıyordu.

"Bir kere kullan şu kafanı. Kendisi için vurduğun adamın, yediğin kurşunun haddi hesabı yok. Peki, daha önce arayıp tek kelime ettiğini hatırlıyor musun? Neden şimdi? Hem de böyle basit bir iş için."

"Bizim işimiz bu," diye karşılık verdi arkadaşı, umursamazca. "O emreder, biz yaparız."

Arkadaşının bu tavrından sonra silahını çekip orada kafasına sıkmamak için kendisini zor tuttu. Tam durumu ciddiye almasını söyleyecekti ki yüz metre kadar geriye siyah bir otomobilin yanaştığını dikiz aynasından fark etti.

"Çaktırmadan bak," diye göz ucuyla işaret etti. "Bu araba bizimkilerden biri mi?"

Araba kesinlikle onların arabalarından biriydi. Biraz daha endişelenerek başka bir araç olup olmadığını anlamak için çevreyi incelemeye başladı. Çok geçmeden ileride başka bir siyah arabanın hem sitenin girişini hem de tüm sokağı görebilecek bir konumda beklediğini gördü. Onun da içinde birileri vardı.

"Buraya bizden başka ekip gelecek miydi?" diye sordu.

"Bu merakla çok fazla yaşamazsın sen. Bunlarla uğraşacağımıza çıkıp işimize bakalım," diye karşılık verdi arkadaşı.

"Bunları ihtiyara değil, bize gönderdiler. Bu kadar tedbir kesinlikle onun için olamaz. Bak eğer bu iş yolunda gitmezse bugün buradan bizim de cesedimiz çıkar."

Arkadaşı ilk defa ne dediğini anlamış gibi geriye dönüp park halinde bekleyen arabaya baktı.

"O iş o kadar da kolay değil koçum!" dedi aynı umursamaz tavırla.

"İşler değişti, silahını da yanına al. Belli ki ihtiyar düşündüğümüzden daha önemli biri. Seni bilmem ama benim burada vurulmaya hiç niyetim yok. Arkamızdan kim gelirse gelsin, eğer silahına davranırsa gözümü kırpmam sıkarım," dedi ve arabadan çıkarak site girişine doğru harekete geçti.

Sitenin kapısından içeri girerken, etrafa hiç belli etmeden gözleriyle güvenlik kulübesinde oturan görevliye işaret ettiler. Güvenlik görevlisi işe yeni başlamıştı ve gelen gideni henüz

tanımadığı için sorguya çekmeden kimseyi içeri almıyordu. Fakat o an kendisinden hiç beklenmeyecek bir şey yaptı ve bu iki adama kim olduklarını ya da kime geldiklerini sormadı. Göz ucuyla şöyle bir baktı, kafasını çevirdi.

İki adam, sitenin kapısından rahatça girerken güvenlik kameraları da kaydı bıraktı. Hızlıca B bloğuna doğru yürüdüler, ellerindeki giriş kartını okutarak binanın kapısını açtılar ve gelen giden birileri olup olmadığını anlamak için merdiven boşluğunu kontrol ettiler.

"Bir şeyler öğrenmeden ihtiyara dokunmak yok. İşi temiz yaparsak neler döndüğünü anlayacak kadar zaman kazanabiliriz. Sakın bana sormadan kendi başına bir şey yapma."

"Tamam, anladık," dedi arkadaşı. "Dünkü çocuk değilim. Herif de yaşlı zaten."

"Ben herifi değil peşimize gönderdikleri adamları düşünüyorum. Silahını kontrol ettin mi?"

İki adam da bellerindeki silahları çıkardılar ve şarjörleri kontrol ettiler.

"Kaç numara?"

"12. Gidip işimizi hızlıca yapıyoruz. Çok dikkatli ol."

Silahlarını bellerine yerleştirdiler ve merdivenden sessizce hedeflerine doğru harekete geçtiler.

✹ ✹ ✹

12 numarada oturan Hikmet Ülgen ne kadar yorgun olduğunu çalışma masasından kalktığında fark etti. Sırt ağrısına hiç aldırmadan bütün evraklarını topladı. Notlarını, el yazmalarını özenle dosyalara yerleştirdi ve güvende olacağını düşündüğü gizli kasasına koymak için yatak odasına doğru ağır adımlarla

ilerledi. Gelecek günleri düşünerek kasasını açtı. Çalışmalarını hak ettikleri özeni göstererek yerleştirirken telefonu çaldı. Kasayı acele etmeden kapadı ve telefonuna baktı. Arayan kişinin numarası görünmüyordu. Gülümsedi ve cevaplama tuşuna bastı.

"Tam zamanında aradın. Ne zaman yayınlarsın?" dedi kim olduğunu sormadan.

"Demek bitirdin! Çok heyecanlandım şimdi. Yayınlamak biraz zaman alır. Önce üzerinde ciddi bir çalışma yapmalıyım. Tabii öncesinde alınması gereken önlemler var. Büyük bir ihaneti ortaya çıkaracağız diye ülkenin ekonomisini çökertip daha büyük bir ihanete imza atmayalım. Eğer elindeki belgeler söylediğin kadarsa, yer yerinden oynar."

"Güzel. Ama elini çabuk tut."

"Hiç merak etme," diye karşılık verdi telefondaki kişi, neşeyle gülerek. "Fakat yayınladıktan sonra zor zamanlar geçireceksin. Ülkedeki insanların birçoğu senden nefret etmeye başlayacak. Siyasetçiler, hukukçular, askerler ve en kötüsü de medya."

"Her şeye hazırım? Hiçbir şey beni durduramaz. Enveroğulları bile."

"Enveroğulları'nı da hafife alma. Bu adamlar doksan senedir ülkenin yönetiminde söz sahibi. Ellerindeki bütün gücü kullanarak insanları sana karşı kışkırtacaklardır. Ondan sonra ne kapının zili ne de telefonun susar."

"Ellerinden geleni artlarına koymasınlar. Benden feda etmeye hazır olmadığım hiçbir şeyi almazlar."

"Güzel. Seninle yapacak daha çok işimiz var. Enveroğulları sadece bir başlangıç. Onlarla birlikte ortaya daha kim bilir neler dökülecek. Tabii önce çalışmanı görmeliyim..."

Hikmet Ülgen, Enveroğulları'nın sadece başlangıç olduğunu duymaktan büyük bir keyif almıştı. Arkadaşına neşeli bir şekilde cevap vermeye hazırlanıyordu ki zil çaldı. Zile basan her kimse kapıya da vurmaya başlamıştı.

"Kapı çalıyor," dedi Hikmet Ülgen.

"Duydum. Şimdi İstanbul'dayım. Ama yarın ilk uçakla İzmir'e geliyorum. Müsaitsen görüşelim. Hatta önceden birkaç yazı yazmıştım, istersen onlara da bakabiliriz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Hikmet Ülgen ve telefonu kapadı.

Kapıyı açmak için uzun koridorda ağır adımlarla ilerlerken bu ısrarın sebebini düşünüyordu. Kimseyi beklemiyordu. Koridoru geçip kapıya ulaştığında her zaman yaptığı gibi delikten baktı. Kapının önündeki adamları tanımıyordu. Emin olmak için dikkatle bir daha baktı ve kapıyı açmadan kim olduklarını sordu.

"Polis, bey amca. Aç. İstanbul'dan geliyoruz. Seninle konuşmamız gereken birkaç şey var."

"İstanbul polisi mi?" diye sordu kendi kendine kapıyı açarken. "Buyurun ne istemiştiniz?"

"Konu önemli, müsaitseniz içeri girelim daha rahat konuşuruz," dedi adam, özensizce kimliğini göstererek. Buyurulmadığı halde ayakkabılarını çıkarıp içeri doğru ilerledi. "Benim adım Yusuf Sutaşıyan, bu da Kemal Özkan. Oğlunuzla ilgili konuşmak istiyoruz."

"Oğlumla mı? Bir yanlışlık olmalı... "

"Yanlışlık falan yok amca. Bir sene önce oğlunu trafik kazasında kaybettiğini biliyoruz. Oturup bir konuşalım, sana

söyleyeceklerimiz var," dedi girişin sağındaki salonu işaret ederek.

İçeri geçtiler ve yer gösterilmesini beklemeden en yakındaki koltuğa oturdular.

"Aradan bayağı zaman geçmiş, bu yüzden doğrudan konuya girmek en iyisi. Biz oğlunuzun öldürülmüş olabileceğini düşünüyoruz. Bu konuda bir bilginiz var mı?"

"Bu imkânsız," dedi Hikmet Ülgen. "Oğlumu trafik kazasında kaybettim."

Bir sene önce yine böyle bir günde, kapıya gelen üniformalı iki polis oğlu hakkında konuşmak istediklerini söyleyerek kaza haberini vermişlerdi. Acısı bir gün bile azalmamış olsa da aynı duyguları yeniden yaşıyor olmak korkunçtu.

"Çok ayrıntıya giremem amca. Başka bir olayı soruştururken bir muhbirden bazı bilgiler edindik. Oğlunuzun ölümünün de bir kaza olmadığını düşünüyoruz. Eğer bildiğiniz bir şeyler varsa hem soruşturmamıza hem de oğlunuzun katilini bulmamıza yardımcı olabilirsiniz. Bu arada, eğer burada ondan kalan bir şeyler varsa arkadaşımın bir göz atması iyi olur."

Söylenenlerin sadece bir kısmını anlamıştı. Bilinçsizce başını salladı. Adamlardan biri evin diğer kısımlarına doğru harekete geçti fakat Hikmet Ülgen artık neler olup bittiğini anlayacak durumda değildi. Bir süre sonra zaman yitip gitti ve konuşulanlar da anlamsız uğultulara dönüştü. Az önce yanlarından ayrılan polis elinde bir bardak suyla gelip onu omuzundan hafifçe sarstı.

"Amca iç şunu da kendine gel. Korkutma bizi."

Bardağı aldı içinde ne olduğuna bakmadan tek seferde içti. Bir süre adamların boş gözlerle kendisine bakmasına aldırmadan sessizce oturdu. Kendini o kadar kötü hissediyordu

ki gözleri kararmaya başladı ve birkaç saniye içinde olduğu yere yığıldı.

"Ona ne verdin?" diye sordu, kendini Kemal diye tanıtan adam öfkeyle.

"Ne bileyim bana verilen ilacı işte. Buraya onun işini bitirmeye gelmedik mi?"

Durumunu kontrol etmek için Hikmet Ülgen'in yanına eğildiği sırada, "Her şeyi berbat ettin. Ne ilacı? Kim verdi?" diye sıraladı soruları. Fakat tam o esnada kafasına aldığı şiddetli bir darbeyle o da yere yığıldı.

"Bizim işimiz bu," dedi arkadaşı, cebinden telefonunu çıkarırken. "Patron emreder biz de yaparız. Bana da senin işini bitirmemi emretti."

"Ne?" diye sorabildi, sadece kafasını tutarak yarı sersem bir halde.

"Aynen söylediğiniz gibi yaptım. Tamam, şimdi kapıyı açıyorum," dedi telefonda konuştuğu kişiye ve yerde yatan arkadaşının kafasına tüm gücüyle tekme atarak bayılttı. Beklemeden kapıya gitti ve açtığında kendisinden daha iri iki adam hızlı bir şekilde kollarından yakalayarak içeri sürüklediler. O sırada içeri giren üçüncü bir kişi kafasına bir poşet geçirdi. Ne kadar mücadele etse de yapabileceği bir şey yoktu. Gözleri kapanmadan önce poşetin arkasında görebildiği tek şey yerde baygın yatan arkadaşı oldu.

Hikmet Ülgen gözlerini açtığında çalışma masasındaydı ama buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Evine gelen polisleri anımsadı. İsimlerini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Dilinin ucuna bir şeyler gelmişti ki daha önce görmediği başka bir kişi karşısına geçip oturmasıyla kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hikmet Bey," dedi adam, güler yüzlü bir ifadeyle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Hikmet Ülgen oturduğu yerden kalkmaya çalışsa da kıpırdayamadı. Başını bile zar zor oynatabiliyordu. Neler olduğunu anlamak için etrafına bakarken masasının üstünde kasasına yerleştirdiği evrakları gördü.

"Boşuna uğraşıyorsunuz," diye sözlerine devam etti adam. "Kanınızda geçici felce yol açan güçlü bir ilaç dolaşıyor. İlacın korkuları ortadan kaldırarak insana düşündüklerini söyletmek gibi güçlü bir yan etkisi var. Yani sorduğumuz sorulara cevap vermek zorunda kalacaksınız. Ama konuşabilmeniz için kendinizi biraz zorlamalısınız."

Hikmet Ülgen uzunca bir mücadelenin ardından sadece, "Kimsiniz?" diye sorabildi. Başka şeyler sormak istese de bir kelime daha söyleyecek gücü yoktu.

"Ben bu dünyadan huzur içinde ayrılmanızı sağlamak için gelen bir vaizim," dedi adam, sağ elini göğsünün tam ortasına yerleştirdi ve başını hafifçe öne eğerek selam verdi. "Görevim ise tarihin seyrini değiştirecek güçte insanların hayatlarını alarak dengeleri kurmak."

"Öldürecek misiniz?" diye sordu Hikmet Ülgen. Aslında neler olacağını çok iyi bilse de hiç korkutmuyordu.

"Evet. Ölmeniz gerekiyor. Ama sizin ölümünüz başkasına bırakılamayacak kadar önemli. Bu yüzden binlerce kilometre uzaktan kalkıp İzmir'e geldim," durdu ve cebinden beyaz bir mendil ve ucunda altı köşeli yıldız bulunan bir tespih çıkararak masadaki belgelerin üstüne özenle yerleştirdi. "Bunun kişisel

bir karar olmadığını bilin. Varlığınız, varlığımızı tehlikeye atıyor. Çünkü masanın üstündeki bu çalışmanız, bizi konuşulur hale getirebilir."

"Polisler," diye sorabildi Hikmet Ülgen. "Onlara ne oldu?"

"Onlar polis değildi. Buraya bir sene önce yaptıkları bir yanlışın bedelini ödemeye gelmişlerdi. Üstelik kapınızdan girer girmez birbirlerine ihanet ettiler. Fakat sizden farklı olarak onların varlığımdan haberdar olamadan ölmeleri gerekiyordu."

"Onları birbirlerine ihanet ettikleri için mi öldürdünüz?"

"Hikmet Bey, asırlardır hüküm sürmemizi sağlayan şey sadakat ve sessizliğe verdiğimiz önemdir. Hizmet etmeye başlamadan önce hepimiz bağlılık yemini ederiz. Bizim için bu yeminden daha büyük bir şeref yoktur. Ancak hizmetimize verilen insanların bu şerefe gölge düşürecek başka hiçbir şey konuşmamaları için yeminlerinin ardından dilleri kesilir. İnsanların huzurumda bulunmaları için ödemeleri gereken iki bedel vardır: ya dilleri ya da canları."

"O halde sizi buraya Enveroğulları gönderdi. Onların pisliklerini temizlemeniz için," dedi masanın üstündeki belgelere bakarak.

"Enveroğulları hesap sorulmadan ülkenizin geleceğini çalacak kadar güçlü olabilir ama bizim için kukladan farksızlar. İpleri elimizde. Ama bizi asıl rahatsız eden bunu başkalarına duyuracak olmanız. Dosyalarınızın arasında gazetelere göndermek için yazdığınız mektuplar vardı. Henüz kimseye gönderilmediğini biliyoruz. Çünkü daha sahiplerine ulaşmadan önce haberimiz olurdu. Şimdi söyleyin, bu kadar önemli bilgilerden oğlunuzdan başka kimin haberi vardı."

"Kimsenin yoktu," diye cevap verdi Hikmet Ülgen. Kelimeler arasında beklemek zorunda kalsa da konuşma becerisini neredeyse geri kazanmıştı. "Bana bunu neden soruyorsunuz?"

"Asırlar önce yaptığımız yatırımları korumak istiyoruz," dedi adam, Hikmet Ülgen'in bu yapay cesaretini küçümseyerek. "Türkiye'nin sürdürmesi gereken bir düzeni var. Dünyadaki dengeler nedeniyle bu düzenin dışına çıkması kabul edilemez. Siz, bize zayıf yanımızı gösterdiniz. Enveroğulları konuşulabilir oldukları an geleceklerini kaybettiler. Başarabilseydiniz onlara küçük bir bedel ödetecektiniz. Fakat bundan sonrasını biz devralıyoruz. Merak etmeyin bugün yarım bıraktığınız işi biz tamamlayıp Türkiye'yi olmasını istediğimiz noktaya geri getireceğiz. Ölecek olmanızın Enveroğulları için bir kazanç olacağını düşünmeyin, zira bizim elimizden çok daha büyük bir gazaba uğrayacaklar."

Hikmet Ülgen kendini vaiz diye tanıtan bu adamın ne yapmak istediğini artık anlamıştı. Enveroğulları gibi bir aileden gerekli önlemleri almadan hesap sormak, Türkiye için yıkıcı sonuçlar doğuracaktı.

"Bu ülkeden 'Türkiye' diye bahsediyorsunuz," dedi, vaizin yüzüne öfkeyle bakarak. "Peki aynı dengeleri korumak için bunu kendi ülkenize de yapar mıydınız?"

"Hikmet Bey, bizim bir ülkemiz yok. Bizi dünya vatandaşı olarak düşünün. Üstelik yapacağımız şey Türkiye'nin de çıkarına. Yüzyıllar boyunca siz Türkleri barbar olarak gördük. Ama bu büyük bir hataydı. Geçtiğimiz yüzyıl hatamızı fark ederek sizleri tanımlamak için daha iyi bir kavram ortaya attık: 'Az gelişmiş'. İnsani yükümlülüklerimiz sizi geliştirmeyi emrettiği için eğitiminizi bile biz programladık. Ama bu toprakların insanı hep sorun çıkarıyor. Örneğin siz, çok ciddi bir sorunsunuz."

"Hata yapıyorsunuz," dedi Hikmet Ülgen, zorlanarak da olsa yüzünde beliren bir aşağılama ifadesiyle "Başarılı olacağınızı söylerken takındığınız o kibirli ifade sandığınızdan daha güçsüz olduğunuzun bir işareti."

"Hikmet Bey, bu sözleri bile size biz öğrettik. Sorunlarınızı bile sadece bizim gözümüzle görebiliyorsunuz. Kendi problemlerinize kendi kültürünüze uygun çözümler üretemiyorsunuz. Başından beri yaptığınız şey, başkasının kâğıdından kopya çekerek hayatta başarılı olacağınızı sanmak. Doksan senedir hiçbir biçimde çözemediğiniz sorunlara hâlâ aynı reçeteyi uygulamaya çalışmak nedir biliyor musunuz? Az gelişmişlik."

"Benim gibi az gelişmiş biri bile varlığınızı tehlikeye atabiliyorsa, başaramazsınız," dedi Hikmet Ülgen, ilk defa gülümseyerek. "Bizimki gibi bir medeniyetin önüne en fazla doksan sene geçebilirsiniz."

"Bunlar boş sözler," diye araya girdi vaiz. Belli etmek istemese de sinirlenmiş gibi bir hali vardı "Türkler ve medeniyet ha! Sizin bir medeniyet kurma şansınız vardı ama bu şansı çok uzun zaman önce kaybettiniz. Artık bunu ne siz başarabilirsiniz ne de biz izin veririz."

"Karşıma geçip bana medeniyet vaazı vereceğinize, doksan senedir önemsiz olduğunu söylediğiniz bir kuklayla ülkemi neden talan ettiğinizi anlatın?" diye karşılık verdi Hikmet Ülgen, dişlerini sıkarak.

Adam gülümseyerek masanın üstüne bıraktığı tespihi aldı ve mendiliyle tanelerini tek tek temizlemeye başladı. İlacın etkisini gösterdiğinin farkındaydı. Tüm taneleri sildikten sonra Hikmet Ülgen'in gözlerinin içine baktı.

"Madem vaaz dediniz," dedi gülümseyerek. "Sorunuza Tevrat'taki Babil kıssasıyla cevap vereyim: Başlangıçta dün-

yadaki bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı. Doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler. Birbirlerine, 'Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim,' dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, 'Kendimize bir kent kuralım,' dediler. 'Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.' Rab insanların yaptığı kent ile kuleyi görmek için aşağıya indi. 'Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar,' dedi. 'Gelin, bunların dillerini karıştıralım ki birbirlerini anlamasınlar.' Böylece Rab onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü Rab bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı."

"Kendinizi vaiz diye tanıtınız ama siz bu ülkeyi bölerek talan etmeye çalışan basit bir hırsızsınız," dedi Hikmet Ülgen, iğrendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle.

"Kendimizi bölücü ya da hırsız olarak tanımlamıyoruz. Size gerçekleri anlatayım, Birinci Dünya Savaşı gibi bir felaketten sonra, bütün imkânsızlıklara rağmen karşınızda düzenli ordularla mücadele edebilen bir halk varsa, yapmanız gereken ilk şey bu halkın boynunu koparmaktır. Tarih bunu yapamadığımızı zaten anlatıyor. Bu noktadan sonra geriye tek bir seçenek kalıyor, o da binlerce yıldır bir arada kardeşçe yaşayan bu halkı ayrıştırıp birbirine düşman etmek," dedi ve saatine baktı. "Bunları size nezaketen anlattım. Artık benim de bir şeyler öğrenmem gerekiyor. Lütfen cevap verin, bu bilgilerden başkasının haberi var mı?"

"Hayır," dedi Hikmet Ülgen, öfke dolu gözlerle. "Oğlumu siz mi öldürdünüz?"

"Kendini polis diye tanıtan o iki adam öldürdü. Ama ölüm emrini biz değil, sessizlik ilkemizi ihlal ederek siz vermiş oldunuz. Bazı gerçeklerin kimseyle paylaşılmaması gerekir. Bunca yıl bu sırrı taşımış biri olarak bunu, en iyi sizin bilmeniz gerekirdi."

"Bunun hesabını size muhakkak soracaklar," dedi Hikmet Ülgen. "Hem de benim gibi hiç önemsemediğiniz biri."

"Hikmet Bey, artık hiç kimse yaptıklarımızın hesabını soramaz. Aslında bunu, Kurtuluş Savaşı'nda, birlik olarak neredeyse başarıyordunuz. Kurtuluş hareketiniz yayılabilseydi, bir yüzyıl daha dünyanın en güçlü devleti olacaktınız. İşte bu yüzden etkimiz altındaki bütün ülkelere Enveroğulları gibi aileler yerleştirdik. Çünkü kaybedecek bir yüzyılımız daha yok. Yeri gelmişken benim de zamanımın kalmadığını belirtmeliyim. Yapmam gereken daha önemli işler var. Şimdi lütfen söyleyin bu belgelerden başka kimsenin haberi var mı?"

"Söylediğiniz kadar güçlü olsaydınız istediğiniz cevapları almak için bana ilaç vermek zorunda kalmazdınız. Aksine inansanız da güçsüzsünüz. Bu yüzden herkesten saklanıyorsunuz."

"Bu kadar cesur olmanızın sebebi haklı olmanız değil. Size verdiğimiz ilacın etkisiyle konuşuyorsunuz." dedi küçümser bir ifadeyle. "Ortaya çıksak bize kim hesap soracak? Mahkemeleriniz mi? Hayatlarınızı güvence altına alan adalet sistemi bana, benim size davrandığımdan daha nazik olmak zorunda. Çünkü ben istemedikçe benim gibi canavarlaşmalarına imkân yok," diyerek başıyla Hikmet Ülgen'in arkasında duran birine işaret etti.

Hikmet Ülgen zorlanarak arkaya baktığında, siyah takım elbise giymiş ve soğuk bakışlı başka bir adamın silahına susturucusunu takarak yanına geldiğini gördü. Her şeyin birazdan

biteceğini anladığında aklına, yarın kendisiyle buluşacak olan arkadaşı geldi. Ölecek olmasına aldırmıyordu. Çünkü onun bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı, sadece kendisinin duyabileceği bir sesle. "Tanrım, eğer dostumun hayatını da tehlikeye attıysam beni bağışla. Böyle olacağını bilemezdim, lütfen başladığım işi bitirmek için ona güç ver."

Hikmet Ülgen'in ağzından çıkan son sözleri anlamak için daha dikkatli bakan adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Tespihini boynuna astı ve masasının üstüne bıraktığı mendilini özenle cebine yerleştirdi.

"İnançlı olmanız güzel bir şey. Son anlarınızda Tanrı'yla konuşmanızı takdir ediyorum. Lütfen duanızı bitirin," dedi Vaiz ayağa kalkarken. Silahını hazırlamış olan adamına bakarak sol elini kaldırdı. "Ülkenize bir daha geleceğimi sanmıyorum," diye devam etti sözlerine eli hâlâ havadayken. "Fakat, buradan çıkar çıkmaz masanın üstündeki bu belgelerin Enveroğulları'na hesap sorulacak şekilde hazırlanması için gereken emri vereceğimi bilin," dedi ve elini hızlı bir şekilde indirdiğinde adamı tetiği çekti.

Hikmet Ülgen'in, bu dünyadan ayrılırken gördüğü son şey, babasından miras kalan ve yanlış ellere geçmesine asla izin verilmemesi gereken o belgeler oldu.

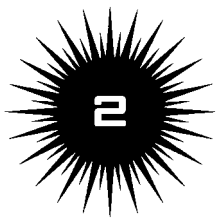

21 Nisan 2013
İstanbul

İki arkadaş köşe başında aniden duran arabadan bağıra çağıra inene kadar sokak oldukça sessizdi. İnsanlar yeni çiselemeye başlayan yağmurdan korunmak için durağa sığınmış, sakince otobüslerini bekliyordu. Sokakta sadece yerleri süpüren bir belediye işçisi vardı.

Gençlerin sesleri giderek yükselmeye başladığında, çevre binalarda oturan mahalle sakinleri neler olduğunu anlamak için pencerelere çıkarak dışarı bakmaya başladılar. Birden arkadaşlar arasındaki bağrışma biraz daha da yükselip küfürleşmeye dönüştü. Gürültüden iyice rahatsız olan belediye işçisi sokağı süpürmeyi bırakıp gençlere yaklaştı ve sorunlarını daha sessiz bir şekilde halletmelerini söyledi.

Belediye işçisi gençlerin anlaşamadıkları konunun ne olduğunu bilmediği halde burnunu sokmaması gereken bir işe karışmıştı. Gençler birden aralarındaki sorunu unutup adama dik dik bakmaya başladılar.

"Sana ne be adam! Sen kendi işine baksana!" dedi bir tanesi.

"Beyler ayıp oluyor. Etrafta onca insan varken o küfürler hiç yakışık almıyor."

"Kim rahatsız oluyor be?" diye haykırdı aynı genç, parmağıyla mahalle manavının önünde ve durakta bekleyen insanları göstererek. "Hiçbiri dönüp bakmadı bile."

Diğer arkadaşı da sinirli bir şekilde belediye işçisine bakıyor ve bir yandan da başıyla aynı insanları işaret ediyordu. Aniden o da kimsenin dönüp bakmamasını tuhaf buldu. Normalde biraz yüksek sesle konuşsalar bile insanlar durup neler olduğunu izlerken, bütün o küfürlere rağmen herkes sanki orada değillermiş gibi davranmıştı.

"N'oluyo lan?" dedi şaşırarak.

Bu tuhaflığı sezen sadece o değildi. Tam önünde bulundukları apartmanın ikinci katında bir kişi, olup biteni gizlice izlemek için araladığı perdeyi aniden kapadı. Bağıra çağıra küfreden gençleri görmezden gelen kalabalık, adamın pencereyi kaparken içinde bulunduğu paniği hemen fark etmişti. İşte o saniye sokak birden karmakarışık oldu. Aynı anda birçok noktadan birçok insan gençlerin üstüne doğru harekete geçtiler. Üstelik bazılarının elinde silah da vardı. Biraz ileride bekleyen arabanın içinden çıkan bir kadın, belediye işçisine öfkeyle, "Al bu iki salağı!" diyerek hızlıca yanlarından geçti.

Neler olduğunu anlamak için korkuyla etrafa bakan gençler, durakta bekleyen kişilerden ikisinin silahlarını çekerek sokağın her iki tarafına doğru koştuklarını gördü. Bakkalın önünde sebzelere bakan iki kişi de ellerinde silahlarla az önce yanlarından geçen kadının peşinden koştular. Birden kadının arkasında, gençlerin nereden geldiğini göremediği başka iki kişi daha belirdi. Önünde bulundukları binanın kapısına doğru yaklaştıkları sırada binadan art arda iki el silah sesi geldi.

Binaya giren kadın ve adamlar silahlarının emniyetini daha kılıflarından çıkarırken açmışlardı. Merdivenleri kontrol ederek ve birbirlerini koruyarak birinci kata çıktılar. Hızlı hareket etmelerine rağmen acele etmiyorlardı. Özellikle silahlar patlamışken kontrollü hareket etmemeleri hepsinin canına mal olabilirdi. Binanın ikinci katına çıktıklarında demir bir kapıyla karşılaştılar. Kadın kapının kilidine bir el ateş etti. Demir kapıyı açtılar ve içerideki diğer kapıyı kırmak için iki adam birlikte harekete geçti. Kapı kırıldığında tüm ekip silahlarını doğrultmuş bir vaziyette hızlıca içeri daldı. Ama karşılarında hiç kimse yoktu.

Ev, L şeklindeydi. İlk olarak giriş kapısının hemen karşısında caddeye bakan mutfağı kontrol ettiler ve sonra koridora doğru yöneldiler. Güvenli olduğuna karar verdikten sonra birbirlerini koruyarak ilerlemeye başladılar. Koridor oldukça uzundu. Ani bir çatışmaya hazır şekilde, sol tarafta kalan ilk odaya girdiler. Oda boştu. Tekrar aynı pozisyonu alarak diğer odaya doğru ilerlediler. Ama o oda da boştu.

Kontrol etmeleri gereken iki oda daha vardı ve sıradaki ilk odadan dumanlar yükseliyordu. Tecrübeleri, bulunması istenmeyen dokümanların yakıldığını ve eğer bir çatışma yaşanacaksa, çatışmanın o odada başlayacağını söylüyordu. İlerlemeye başladıklarında içerideki hava, hareketlerini iyice kısıtlamaya başlamıştı. Şimdi harekete geçmezlerse evdeki duman görüşlerini ciddi biçimde engelleyip hepsini tehlikeye atacaktı. Hazır olduklarına dair birbirlerine işaret verip içeri daldılar. Gerçekten de içeride bazı dokümanlar yanıyordu. Fakat kadın dehşete düşmesine neden olan başka bir şey gördü.

Yanmakta olan evrakın yanında yer alan çekyatın arkası kan gölüne dönmüştü. Dikkatli bir şekilde kanın olduğu yere

doğru ilerlediklerinde, yerde birinin yattığını gördüler. Kadın diğerlerine gitmelerini işaret ederek hızlıca kan kaybeden adamın yanına gitti ve üstünden ceketini çıkarıp yarasının üstüne bastırdı. Adam hâlâ hayattaydı ve bilinci de açıktı ama kaybettiği kana bakılırsa pek vakti kalmamıştı. Adama yaranın üstüne baskı uygulamasını söyledi. Şimdi acilen yapması gereken şey, yanmakta olan belgeleri söndürmekti.

Acele etmesinin sebebi belgeleri kurtarmak değildi. Kaybedilen kan miktarı yüzünden yaralının beynine her saniye daha az oksijen gidiyordu. Yanan belgelerden çıkan duman, temiz hava almak zorunda olan adamın durumunu daha da kritik hale getiriyordu. Kadın, perdeye asılarak yerinden söktü ve yanmakta olan kâğıtların üstüne attı. Pencerede açılabilir iki cam vardı. Hızlıca ikisini de açtı ama yeterli değildi. Dışarı baktı ve aşağıda güvenlik önlemi alındığını görerek tabancasının kabzasıyla açılmayan pencerelere vurarak camlarını kırdı. Kırılan cam sesiyle birlikte sokakta bir kargaşa oluştu.

Ayağıyla perdenin üstüne basarak alevleri söndürmeye çalışırken, cebinden telefonunu çıkardı ve ilk numarayı aradı. Telefondaki kişiye bir yaralı olduğunu söyleyerek acilen olay yerine ambulans gönderilmesini istedi. Yaralının yanına geldi, koltuk altlarından kavrayarak daha iyi nefes alabilmesi için pencerenin yanına doğru çekti.

Kanlar içindeki adam zorlanarak konuşmaya çalıştı ve sadece, "Bodrum..." diyebildi. Konuşmaya çalıştıkça ağzından kan geliyordu. Kadın, boğazında biriken kan yüzünden boğulmasın diye yaralıyı yan yatırdı. Adam biriken kanı tükürdükten sonra tekrar konuşmaya çalıştı.

"Yan binanın bodrumundalar."

Kadın acı ve öfkeyle, kan içinde kalmış ceketini yaraya doğru biraz daha bastırdı. Açılan pencerelerin etkisiyle içerisi az da olsa nefes alınabilir hale gelmişti fakat yine de yaralı adam için yeterli değildi. Adam başka bir şey söyleyemeden orada öldü.

Kadının öfkesi gözlerinden okunuyordu. Etrafına şöyle bir baktı ve aniden silahına sarıldı. Diğer odayı kontrol etmeye giden arkadaşlarından ses çıkmadığını yeni fark ediyordu ve bu iyiye işaret değildi. Arkadaşları da yan odada aynı şekilde kanlar içinde yatıyor olabilirdi. Hızla odadan çıkarak koridoru kontrol etti. Kimsenin olmadığını görünce, son odaya doğru ilerledi. Duman yüzünden gözleri yanmaya başlamıştı ve öksürmemek için de kendini zor tutuyordu.

Eğer arkadaşları vurulduysa ve katiller kendisini o odada bekliyorsa, çıkaracağı herhangi bir ses yerini belli edecekti. Bu yüzden iyice zorlamaya başlayan öksürme dürtüsünü bastırarak aniden kapıdan içeri girdi. Odada da kimsenin olmadığını gördüğünde silahını yavaşça indirdi. Duvarda iki adamın rahatlıkla geçebileceği büyüklükte bir delik vardı ve delik bitişikteki binaya açılıyordu. Yaralı adamın anlatmak istediği de buydu. "Yan binanın bodrumundalar," derken bunu kastetmişti.

Duvardaki delikten geçti ve diğer binadaki evin içinde ilerlemeye başladı. Silah sesi duymamıştı. Bu da arkadaşlarının peşinde oldukları adamlarla karşılaşmadıkları anlamına geliyordu. Yine de riske girmedi ve ortalığı dikkatlice kolaçan ederek ilerledi. Evin kapısından geçerek apartman boşluğuna geldiğinde, yukarıdan hızla birilerinin indiğini gördü. Silahını doğrultup bekledi. Gelenler ekip arkadaşlarıydı.

Kadın öfkeli bir biçimde başını iki yana salladı. Birlikte dikkatlice merdivenlerden aşağı inerek eski kömürlüğe geldiler. Kömürlük de tıpkı yukarıdaki daire gibi L şeklindeydi ve iki taraftan da oldukça uzundu. Köşeyi döndükten sonra koridorun sonunda diğer binaya açılan bir kapı daha gördüler. Arkadaşları oradaydı ve onlar da başlarını iki yana sallayarak geri dönüyorlardı. Peşinde olduklarını adamlar çoktan kaçmıştı.

Kadın telefonunu tekrar çıkardı. Bir numarayı aradı. Numara ikinci kez çaldıktan sonra karşıdaki kişi telefonu açtı.

"Burada olduğumuzu biliyorlardı," dedi, öfkeli olduğu anlaşılan bir sesle. "Durum sandığımızdan daha ciddi. Hazırlıklıydılar. Biz içeri girene kadar adamımızı vurdular ve belgeleri yok ettiler."

Arkadaşları birbirlerinin suratına endişeli gözlerle bakıyorlardı. Aralarından hiç kimse yukarıda vurulan kişinin kendilerinden biri olduğunu bilmiyordu. Bu haber canlarını çok sıkmıştı. Telefonun diğer tarafındaki kişi de memnuniyetsizliğini gizlemiyordu.

"Efendim, neyi ima ettiğimi çok iyi biliyorum. Bu durumda nasıl başka türlü düşünebilirim ki? Biz harekete geçer geçmez vurdular, daha binaya bile girmemiştik. Ama... Emredersiniz," dedi ve telefonu kapadı.

"Ne oldu?" diye sordu yanındakilerden biri.

"Gitmem gerek. Hem de hemen. Yukarıyı siz halledin. Her şeyden haberdar olmak istiyorum. En küçük detayı bile atlamayın."

Kadın geldikleri yöne doğru harekete geçtiğinde arkadaşları arkasından onun suçunun olmadığını, o iki geri zekâlı olmasa planda bir kusur olmadığını raporlarında belirteceklerini söylediler ama kadın umursamadı. Derdi, başarısız bir operasyonla

kirlenen adının aklanması değildi. Görevini yerine getirmek için canını ortaya koyan bir arkadaşı hayatını kaybetmişti. Aslında birkaç ayrıntı dışında ölen adamı pek tanımıyordu. Çok üzülse de kimdi, arkasında kimleri bırakmıştı ya da bu işi neden kabul etmişti bilmiyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarak apartman kapısından dışarı çıktı. Polis çoktan gelmiş ve çevrede kontrolü sağlamıştı. Adamlara bu tarafa da bir ekip göndermelerini ve aşağıyı incelemelerini söyledi.

Polisler, kadının dediğini yapıp diğer binaya doğru harekete geçerken o da arabasına yöneldi. Her şeyin berbat olmasına neden olan iki tip kelepçelenmiş bir halde ayrı ayrı polis arabalarına bindirilmişti. Belki planlı, belki de tesadüfen oradaydılar ama tesadüfen bile olsa adamların kaçmalarına ve bir devlet görevlisinin ölümüne neden olmuşlardı. İki durumda da uzun süre sorgulanacaklardı ve suçsuz olduklarına kanaat getirilse bile kesinlikle bir daha asla kimseye seslerini yükseltmeyecekleri bir hayat yaşayacaklardı. Kadın yanlarından geçerken öfke dolu gözlerle ikisine de baktı. Korktukları her hallerinden belli olan gençler, kadının üstünün başının kan içinde olduğunu görünce daha çok korkmaya başladılar ve ürkek bir biçimde gözlerini kaçırdılar. Orada durup ikisini de bir güzel sorgulamak istiyordu. Ama hiç vakti yoktu. Önce üstündeki kandan kurtulması, sonra da gidip görev başında ölen arkadaşının hesabını vermesi gerekiyordu.

Kadın, Millî Güvenlik Teşkilatı'nın İstanbul'daki merkezine girerken durumun ciddiyetine uygun bir biçimde giyinmişti. Kapıdaki turnikeye kartını okuttu ve metal dedektörün yanındaki güvenlik görevlisine selam vererek içeri girdi. Binaya

ulaşmadan önce bir arkadaşını arayıp kurtarılan belgelerde bir şey olup olmadığını sorduğunda şaşırtıcı bir cevap almıştı. Arkadaşı belgeler için Ankara'dan özel bir birimin geldiğini ve incelemeleri onların yapacağını söylemişti. Ankara'nın, meydana gelmesi hiç hesapta olmayan bir olayda kurtarılmış üç beş kâğıt parçası için özel bir ekip göndermesi çok anlamsızdı. İçeride birtakım belgeler bulunabileceğini ve bir biçimde içeri girmek zorunda kalacağını o bile bilmezken, Ankara'dan gelen bu ekip şüphelerini iyice güçlendiriyordu.

Salih Özden'in odası, yürümekte olduğu uzun koridorun sonundaydı. Aklında, son anlarını yaşarken bile görevini yerine getirmeye çalışan arkadaşı vardı. "Yan binanın bodrumundalar," derken, muhtemelen bunların söylediği son sözler olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisini adamın yerine koymaya çalıştı. Son sözlerini söylüyor olsa bu kadar cesur olabilir miydi? Bundan emin değildi.

Çünkü aynı durumda kaldığında bu cesareti gösterememişti. Kafasına silah dayadıklarında hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Ölmekten çok korkmuştu ama bir o kadar korkuncu, tetiği çeken eldi. Hangisi daha ağırdı ya da hangisine ağlamıştı şimdi bile karar veremiyordu. Öldürülecek olmak mı, yoksa ölümün hiç beklemediği bir insanın elinden gelecek olması mı? Derin bir nefes aldı ve farkında olmadan takındığı yüz ifadesini değiştirmeye çalıştı. "Artık aynı insan değilim," dedi kendi kendine. "O zaman şimdiki gibi güçlü değildim."

Salih Özden'in odasının önüne geldiği zaman durdu. Üstüne başına son bir çekidüzen verdi ve kapıyı çalarak içeri girdi. Girişin hemen karşısında oturan sekreter ayağa kalktığında, kapı aralığından içeri bir göz attı.

"Zahmet etme, ben burada oturup beklerim," dedi, kendisine doğru hareketlenen sekretere.

"Yo! Sizi bekliyorlar," dedi sekreter. "Tam zamanında geldiniz. Bekletmeden içeri almam gerektiği söylendi."

Sekreter normalde bu kadar resmî konuşmazdı. Salih Özden için herkes ya bir abi ya da bir babaydı. Beraber çalıştığı hiç kimseye bir amir gibi davranmamıştı. Son zamanlarda aldığı birkaç kilo ve gözlüklerinin üstünden gülümseyerek bakışı teşkilattaki babacan imajını daha da güçlendiriyordu. Fakat bu resmiyet, içeride yalnız olmadığı anlamına geliyordu. Odaya girdiğinde her şey netleşti. Kontrol mekanizmasının tepesindeki isim Salih Özden'in karşısında oturuyordu.

Yaptıkları işin sıkı bir şekilde denetlenmesi gerekiyordu. Çünkü önemsiz görünen bir hata ya da sahip oldukları çok gizli bilgilerin kendi çıkarları için kullanılması, ülkeye büyük zararlar veriyordu. Bütün bunlar daha önce yaşanmıştı fakat soruşturmalar büyük bir gizlilik içinde yürütüldüğü için sokaktaki insanların hiçbir şeyden haberi yoktu. Bildikleri üç beş olay da, "sızdırılmış bilgi" adı altında belli bir plan dâhilinde duyurulmuş oluyordu.

"Geç otur şöyle," dedi Salih Özden. "Biz de bugün olanları konuşuyorduk. Engin Bey buraya bilgi almak için geldi."

Engin Artan, başbakanın güvenlik baş danışmanıydı ve en çok bilinen özelliği, olan biten her şeyden en küçük detayına kadar haberdar olmak istemesiydi. İyi bir adam olduğunu herkes biliyordu ama kimse karşısına geçip zaten uzun uzun yazdıkları raporları tekrar tekrar açıklamaktan hoşlanmıyordu. Çünkü bazen bir emir ya da onay beklemeden harekete geçmek büyük bir zorunluluk iken, bürokratlar ve bürokratik işlemler yüzünden birtakım ihmaller ortaya çıkabiliyordu. Bugün de

aynısı olmuştu. Ekip arkadaşlarının ölümünden sorumlu olan kişilerin peşine düşmesi gerekirken, buraya gelip bizzat rapor vermesi gerekmişti.

"Neler oldu? Anlat bakalım, bugün neden oradaydınız ve o adamları neden izliyordunuz?" diye sordu Engin Artan.

"Olayla ilgili gerekli dosyalar zaten hazırlanmış ve bilginize sunulmuştu. Aylardır izlerini sürüyorduk. Bir süredir de dinleme yapıyorduk," dedi kadın, nazik bir biçimde.

"Evet ama ben bir de senden duymak istiyorum," dedi Engin Artan.

Ortada yolunda olmayan bir şeyler vardı. Ankara'dan yeni bir ekiple gelip olayı devraldığı halde burada kendisinden bilgi alması, üstelik bunu saldırgan olmayan bir tavırla yapması normal değildi. Çünkü bugünkü gibi başarısız bir operasyondan sonra üstleri her zaman olduklarından daha acımasız insanlara dönüşürdü.

"Efendim. Samet Akça'nın sahte pasaport yaptırmak için birilerini aradığı bilgisini aldık. Harekete geçmemizin nedeni de buydu."

"Samet Akça?"

"Evet, elinizdeki dosyada gereken bilgiler mevcut. Daha önce yapılan pek çok saldırının emrini bizzat verdiğini düşündüğümüz bir isim. Birkaç ay önce ülkeye giriş yaptı. Biz de yakın takibe almaya karar verdik."

"Bilgi topladığınız halde işi polise bırakmadınız?.. Sahte pasaport işi için bu kadar ekip gereksiz değil mi?"

"Sanırım beni yanlış anladınız. Samet Akça gerçekten de sahte pasaport yaptıracağı birilerini arıyordu. Yani birden fazla kişiye birden fazla pasaport yaptıracaktı. Göreve başladığımda

ben de sizin gibi düşünmüştüm. Ama durumun daha ciddi olduğuna karar verdim."

"Ve içlerine adam sokacak kadar ileri gittiniz. Neden?"

"Elinizdeki dosyada bütün bilgiler mevcut," diye karşılık verdi.

Engin Artan'ın kaşları çatıldı. Çantasından bir defter çıkardı ve bazı notlar almaya başladı.

"Her şey dosyada diyorsunuz ama dosyada bugün harekete geçmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Hatta dosyada neredeyse hiçbir şey yok. Birçok kere teslimat gerçekleştireceklerini belirterek takip için ekip istemişsiniz. Bu konuda detaylı bir rapor hazırlanmamış. Bu sözde teslimatlar halka açık yerlerde yapılmış. Ne yazıyor burada biliyor musunuz? Her seferinde başka bir alışveriş merkezinde gezip mağazaları dolaştıkları, çaylarını içtikleri..."

"Efendim, adamımız dosyada belirtilen yerlerde bağlantı kurularak operasyon emrinin iletileceği bilgisini verdi. Şahısları takibe aldık. Maalesef kiminle temas kurduklarını tespit edemedik ama adamımız bilgilerin aktarıldığını doğruladı. Sonrasında şüpheli eylemler gerçekleştirildi."

"Ama siz hiçbir şey öğrenemediniz," dedi, bahsi geçen şüpheli eylemlere hiç aldırmadan.

"Maalesef."

"Adamınızın size yanlış bilgi verdiğini hiç düşünmediniz mi? Yani alışveriş merkezleri sizce bu tarz işler için uygun yerler mi?"

"Suçluların mekân ya da insan ayrımı yapmadıklarına eminim. Fakat ben de ilk birkaç takipten sonra bilgilerde

bir sorun olabileceğini, hatta yanlış iz üzerinde olduğumuzu düşündüm..."

"Fakat?"

"Peşlerinde olmamıza ve içeri adam sokmamıza rağmen burnumuzun dibinden bilgi kaçırmayı başardılar. Peşlerini bırakırsam neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Özellikle de içinden geçtiğimiz sürecin hassasiyeti göz önüne alındığında en doğru iş, biraz daha derine inmekti. Ne planladıklarını ve bu bilgileri nasıl aktardıklarını anlamak istiyordum."

"Bugün yaptığınız gibi mi?" diye sordu Engin Artan. "Bugün orada neler oldu? Nasıl oldu da siz daha harekete geçmeden adamınızı vurdular?"

Engin Artan, konuşulması gereken konuya yeni gelmişti. Artık üstlerine yapmak zorunda olduğu açıklamayı da hesaba katarak daha acımasız olacaktı.

"Bugün orada sadece takip amaçlı bulunuyorduk. Bize bazı önemli kararların alınacağı bilgisi gelmişti. İlk defa bir yerde toplanıyorlardı ve adamımız da orada olacağı için ne planladıklarını anlayacaktık."

"Bir şey öğrenebildiniz mi peki?"

"Maalesef bir şey öğrenemedik. Binanın önündeki sokağı iki taraftan da tutmuştuk ama hiç hesapta olmayan bir araç tam olay yerinde durdu ve araçtan iki genç indi. İner inmez de kavga etmeye başladılar ve kısa sürede kavganın şiddeti arttı. Ekipten belediye işçisi kılığındaki adamımız gençlere müdahale edemeden çoktan küfürleşme aşamasına gelmişlerdi. Civardaki insanlar gürültünün nereden geldiğini görmek için pencerelerinden dışarı bakmaya başladılar. Peşinde olduğumuz kişiler de olan biteni anlamak için dışarı bakarken gençlerden

biri hepimizi ele verecek bir şey söyledi. Farkında değildi belki ama haklıydı. Üstelik bu tamamen bizim kusurumuzdu."

"Ne söyledi?" diye sordu Engin Artan. Şimdi kafasını elindeki kâğıtlardan kaldırmıştı, tüm dikkatini vermiş dinliyordu.

"Pencereden baktıklarını hepimiz fark etmiştik ama ekipteki herkes operasyona odaklandığı için kavga edenlere kimse bakmıyordu. Sanki orada değilmişler gibi davranmayı tercih ettiler: Oraya operasyona gitmediğimiz için bunun gibi bir duruma hazırlıklı değildik. Gençlerden biri bağırarak kimsenin kendilerine bakmadığını söyledi. Ne dediğinin farkında değildi ama bu, takip ettiğimiz kişileri harekete geçirmeye yetti."

"Bu söz üzerine harekete geçmek doğru bir karar mıydı peki? Bekleseydiniz belki de adamımız hayatta olacaktı. Şimdi peşlerinde olduğumuzu ve ne kadar yaklaştığımızı da biliyorlar."

"Karar vermek için düşünecek zaman yoktu. Ayrıca peşlerinde olduğumuzu zaten biliyorlardı."

"Soruma cevap vermediniz," dedi Engin Artan, sesini biraz yükselterek. "Size harekete geçmenin doğru olup olmadığını sordum. Ayrıca peşlerinde olduğunuzu bildiklerini de nereden çıkarıyorsunuz?"

"Efendim, düşünecek zamanımız yoktu ama onların da düşünecek zamanı yoktu. Ben hiç vakit kaybetmeden harekete geçtiğim halde, daha apartman kapısına ulaşmadan içerideki adamımızı vurup muhtemel delilleri yakmayı başardılar. Kaçış planları hazırdı. Belgelerden kurtulmak için de hazırlıklıydılar. Üstelik iz bırakmamak adına ne yapacaklarını ve kimi vuracaklarını bile biliyorlardı. Ben yerimden kımıldamayıp her şey normalmiş gibi bekleseydim de bunlar olacaktı. Bu yüzden, evet, doğru bir karar verdiğime inanıyorum. Belgelerin içeriği çok önemli olmalı. Bizi mutlaka bir yere götürecektir."

"Maalesef bu görevle artık siz ilgilenmiyorsunuz. Salih Bey size gereken bilgiyi verecektir," dedi Engin Artan, ayağa kalkarken. Salih Özden'e başıyla selam verdikten sonra tek kelime etmeden odadan çıktı. Salih Özden'in aralarındaki üst ast ilişkisi nedeniyle yerinden kalkıp ona eşlik etmesi gerekiyordu ama o da yerinden kımıldamadı.

"Bunu bana yapamazsınız," dedi kadın, sekreterin Engin Artan'ı kibar bir biçimde uğurlamasını bekleyerek. "Orada olduğumuzu ve aralarında adamımız olduğunu biliyorlardı. Yoksa bu kadar hızlı hareket etmelerine olanak yoktu. Kesinlikle birileri orada olduğumuzu haber verdi. Baksanıza, Ankara bile benden önce buraya geldi ve ben ne kadar belge kurtulduğunu bile bilmezken, olay yerine anında ekip gönderdi."

"Sakin ol," dedi Salih Özden. "Engin Artan'ın da bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

"Operasyonun başında ben vardım ve ben bile sadece takip için orada bulunuyorken, Ankara bir olay olacağını ve kurtarılması gereken belgeler olduğunu nereden biliyordu? Ve neden bizim ele geçirdiğimiz belgelere ulaşmamızı engelliyorlar?"

"Hiçbir şey düşündüğün gibi değil," dedi Salih Özden. "Şimdi dinle ve ben konuşmanı söyleyene kadar da itiraz etme, tamam mı?"

"Emredersiniz," dedi isteksizce.

"Seni bu görevden aldılar. Emir Ankara'dan, yani yapabileceğim bir şey yok. Ama sana daha önemli bir görev veriyorlar."

"Anlayamadım."

"Bak, Ankara'nın öncelik vermemizi emrettiği başka bir olay var. Birkaç sene önce benzer bir operasyon için Cemil Çerkes isimli bir adamımızı örgütün içine soktuk. Bu işler

nasıl olur bilirsin, düzenli olarak raporlarını vermeyi sürdürdü fakat dokuz ay önce tüm bağlantıyı kesti. Bu durum Ankara'da büyük bir krize neden olmuştu çünkü içeriden önemli bilgiler sağlıyordu."

Durdu ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı.

"O dönem başka kaynaklardan örgütte önemli bir göreve getirildiğini öğrendik. Üstelik bu göreve bağlantıyı kestiği tarihte getirilmişti ve daha da kötüsü, birkaç saldırının emrini de onun verdiği bilgisi elimize ulaştı."

"Bu nasıl olabilir ki? Gerçek kimliğini bilen başka biri daha mı vardı?"

"Sorun da bu. Bilirsin, bu seviyedeki operasyonlarda içerideki adamla bağlantı kuran tek bir kişi olur ve üçüncü kişilerin adamın güvenliğini tehlikeye atmaması için nasıl temasa geçileceğini de sadece o bilir. Dört ay önce bir güvenlik toplantısı için Ankara'dayken Cemil Çerkes'in bağlantısından telefon geldi. Acilen benimle görüşmek istiyordu. Bekleyemeyeceğini, konuşması gereken çok önemli şeyler olduğunu ve sadece yüz yüze konuşabileceğimizi söyledi. Ben de İstanbul'a dönmem mümkün olmadığı için onu Ankara'ya çağırdım ama adam yolda trafik kazası geçirdi."

"Kaza mıydı peki?"

"Sanmıyorum. Kaza olamayacak kadar kusursuzdu. Bir ay önce bu şüphelerimi doğrulayan bazı önemli bilgilere ve belgelere ulaştık. Başına bir şeyler geleceğini mi anlamış, yoksa tedbir mi alıyormuş tam olarak bilemiyorum ama birçok bilgiyi özenle dosyalamış. Bunların benimle konuşmak istediği şeyler olduğunu sanıyorum."

"Bu bilgiler nereden geldi?"

"Geçtiğimiz ay yapılan bir baskında ele geçirilen flaş belleklerden. Yeni bilgiler gelmeye devam ediyor. Üç ay önceki patlama var ya? Hani şu sivillerin hedef alındığı saldırı... Aslında Cemil Çerkes, patlama hakkında istihbarat vermiş. Bu bilgiyi ne zaman verdiği belli değil ama bağlantısının benimle bu konuyu görüşmek istediğine eminim. İşin ilginci, istihbaratın adamın yer altına indikten aylar sonra gelmesi."

"Kimliği deşifre edilmesin diye yer altına inmiş olmalı."

"Başka bir açıklaması olamaz. İçerideki adamlar bile birbirlerini tanımazlar. Şunu iyi anladık ki Cemil Çerkes aslında tam olarak yer altına inmemiş. Bağlantısı öldürülmeden önce bombanın nereye koyulacağını, tipini, kimin yaptığını tek tek ihbar etmiş. İşin büyük olduğunu, masum insanların özellikle hedef alındığını ve eğer emir gelirse harekete geçip olayı daha başlamadan içeride bitirebileceğini de söylemiş. Hem de bunun intihar demek olduğunu bildiği halde."

"Bu bilgi başka kaynaklardan da gelmedi mi?"

"Hayır. Eğer geldiyse bile harekete geçilemedi. İstihbarat bana ulaşmadan adam trafik kazası geçirdi. Ardından da bomba patladı. Cemil Çerkes'in verdiği bilgiler tamamen doğru bilgilerdi. Patlamadan bir gün sonra bombayı yapan kişi gıda zehirlenmesinden hastaneye kaldırılmış ama kurtarılamamış. Patlamadan sonra ise Cemil Çerkes'in artık ortalıkta görünmediğine, infaz edilmiş olabileceğine dair bilgiler gelmeye devam etti."

"Bakın söylüyorum, beni de bu yüzden görevden alıyorlar. İçeriden bilgi sızdıran birileri var ve beni şans eseri birtakım belgelere ulaşınca başka göreve gönderiliyorum. O belgelerde sızıntı hakkında bir şeyler olmadığı ne malum?"

"Sakin ol. Kimse seni birtakım bilgilere ulaştığın için görevden almıyor. Ayrıca flaş bellekten çıkan bilgi sadece patlamayla sınırlı değil. Başka şeyler de var ve kesin olmamakla birlikte nasıl bilgi kaçırdıklarını da öğrenmiş olabiliriz."

"Nasıl?"

"Alışveriş merkezlerinde operasyonlarla ilgili bilgilerin aktarıldığı doğru... Hem de söylediğin gibi burnumuzun dibinden. Üstelik bilgileri taşıyan kişiler yaptıkları işin farkında bile değillerdi."

"Bu imkânsız! Peşlerinden bir saniye bile ayrılmadık. Kimseyle temas kurmadan nasıl yaptılar?"

"Belli bir mesafeye geldiğinde birbirini tanıyan ve otomatik bilgi transferi gerçekleştiren telefon yazılımlarıyla. Peşinde olduğunuz kişinin bilgiyi iletmesi için kimseyle temasa geçmesi gerekmiyordu. Yapmaları gereken tek şey telefonların birbirini algılayıp bilgileri aktarması için diğer kişiyle aynı ortamda bulunmaktı. Bu yüzden hiçbir biçimde temas kurulmadığını düşünüyordunuz. Artık suçlular da teknolojinin imkânlarından faydalanıyor. Bu yüzden içeriden sızan bilgiler de bu şekilde taşınmış olabilir."

"İyi ama içeriden birileri bu bilgileri telefonlara yüklüyor, değil mi? Ayrıca Ankara'dan gelen ekip neyin nesi?"

"Ele geçirdiğin belgelerde bir şeyler olabilir ve evet, eğer içeriden birileri bu bilgileri telefonlara yüklüyorsa, bundan kimsenin haberdar olmaması gerek. Şimdilik sadece sen, ben ve Erdem neler döndüğünü biliyoruz. Seni bu yüzden görevden alıyorlar. İşin peşini bıraktığını duyurmak için."

"Lütfen buna inanmamı beklemesinler. Bu işi kimseye belli etmeden de araştırabilecek durumdayım."

"Buna şüphemiz yok. İşte biz de bu becerini daha önemli bir görevde kullanmayı düşünüyoruz. Flaş belleklerde bazı yazarların ve akademisyenlerin yeni bir oluşumu harekete geçirmek için kullanılacağına dair çok önemli bilgiler de vardı. Üstelik bu adamlar kullanılacaklarını dahi bilmiyorlar. Bu nedenle sessizce izlenmeleri gerekiyor. İşte az evvel konuştuğumuz becerilerini burada kullanacağız."

"Bu ceza çok büyük oldu ama."

"İnan bana, bu görevi vermek için senin kadar güvenebileceğim başka biri daha olsaydı hiç düşünmezdim. Bu görev gözüne hoş gözükmeyebilir ama işler düşündüğümüzden de karışık. Bölgede her an bir savaş çıkabilir."

"Evet, medya, savaş reklamları yapmaya başladı bile."

"Bilirsin asla bedava reklam yapmazlar. Eğer yarın gazetede sağlığımın bozulduğu haberini okursam yakında öldürüleceğimi bilirim. Ama ben sınır komşumuzla girişeceğimiz bir savaştan değil, çok daha büyük bir savaştan bahsediyorum. Biz mecbur kalıp asker gönderirsek, İngiltere, Rusya ve Amerika da tereddüt etmeden savaşa girecektir. Almanya ve Fransa da böyle bir şey olmasını bekliyor. Üstelik artık Çin de büyük bir tehlike. Bir başka sınır komşusu İran ve bölgedeki denklemden asla uzak kalamayacak olan İsrail. Yani bölgesel bir savaş olmayacak, eğer bir savaş olacaksa, bu Üçüncü Dünya Savaşı olacaktır. Üstelik baş aktörlerinden biri biz olursak, neler olabileceğini sen düşün."

"Böylesine büyük bir savaş çıkacağını neden düşünüyorsunuz?"

"Bütün dünyanın gözü bu bölgede. Suriye'de Rus, Kıbrıs'ta İngiliz, Türkiye'de Amerika'nın üssü var. Bu devletler olası bir savaş için Akdeniz'de, yani Kıbrıs açıklarında tatbikatlara

başladılar. Bölgede barışın olması Avrupa'nın da işine gelmiyor çünkü zaten enerji açısından Türkiye ve Rusya'nın arasında kıskaca girdiler. Bu yüzden Türkiye'yi savaşa sürükleyip kendileri de girecektir. Girmek zorundalar çünkü altmış senedir ipe sapa gelmez nedenlerle bizi kapılarında bekletiyorlar.

Durdu ve gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi dirseklerini masanın üstüne yerleştirerek, ellerini çenesinin önünde birleştirdi.

"Beni endişelendiren bir şey daha var, o da ekonomideki hareketlilik. Her gün altın, petrol ve dövizdeki hareketliliğin borsalarda savaş öncesi ekonomi oluşturmaya yönelik olduğuna dair o kadar çok analiz okuyorum ki. Biliyorsun hiçbir savaş kendiliğinden çıkmaz ve kimse sonucunu bilmediği bir savaşın içine de girmek istemez. Eğer yakında bir savaş çıkacaksa, bizi asker göndermeye mecbur bırakmak için ülke içinde operasyonlara başlayacaklardır. Sana verdiğimiz görev bu yüzden çok önemli. Kimlerin nasıl harekete geçirileceğini öğrenmemiz gerek. Ancak nereden saldıracaklarını bilirsek gereken tedbiri alabiliriz."

İtiraz etmesi mümkün değildi. Üstelik Salih Özden'in söylediklerinin sadece bir kısmı bile doğru olsa, ülkenin geleceği her zamankinden daha fazla tehlikede demekti.

"Standart izleme görevi mi olacak?"

"Evet. Ama iç güvenliğimiz açısından bu resmî bir görev olmayacak."

"Ya Cemil Çerkes gibi içeriden müdahale etmem gereken bir durum olursa?"

"Unutma, böyle bir görevde eğer işler içeriden müdahale etme aşamasına gelirse, bu savaşı çoktan kaybetmişiz demektir. Ben senin yargı gücüne güveniyorum. Yani karar senin, ge-

rekli gördüğünde, ülkeyi olduğundan daha büyük bir sıkıntıya düşürmemek koşuluyla müdahale etmene izin veriyorum."

"Peki, görevin biçimini düşünürsek, kim olarak müdahale edeyim."

"Hedeflerin profillerine bakınca, sen de bunun Ebru'ya göre bir iş olduğunu düşüneceksin. Yani bir süre için tekrar Ebru Büyükdeniz olmanı istiyorum. Görevle ilgili dosya dışarıda seni bekliyor."

"Ebru Büyükdeniz," dedi kadın. "Emredersiniz."

Değişik görevler için yarattığı pek çok değişik kimliği vardı ve hepsini o kadar içselleştirmişti ki ayağa kalktığında Ebru olacak, onun gibi düşünüp onun gibi yaşayacaktı. En son ne zaman gerçekten kendisi olduğunu anımsayamıyordu. Belki başkası olsa, onu kendisi yapan hassasiyetlerini çoktan yitirebilirdi. Ama o, eli saçına ne zaman gitse, öldürülmemek için dizlerinin üstünde nasıl yalvardığını ve aylar sonra nasıl tek başına komadan çıktığını hatırlıyordu.

"Pekâlâ. Raporlarımı durumun ciddiyetine göre her zamanki şekilde iletirim," dedi Ebru, kapıya doğru yürürken. Odadan çıktığında Salih Özden'in bahsettiği dosya sekreterin masasında çoktan hazırlanmış, kendisini bekliyordu. Dosyayı aldı, sekretere iyi günler diledi ve odadan çıkıp kısa süre önce umutsuzca geçtiği uzun koridorda başka düşüncelere dalmış bir şekilde yürümeye başladı.

Binadan çıkıp otoparka bıraktığı arabasına bindi. Arabayı çalıştırmadan önce dosyayı açıp içine göz attı. İçinde üç farklı dosya vardı. İlki, Salih Özden'in bahsettiği flaş bellekten çıkan bombalı saldırı hakkında tutulmuş raporlardı. İkincisi, son bir senedir borsalardaki ilginç inişlere ve çıkışlara yönelik analizlerdi. Özellikle altın, dolar ve petrol fiyatlarındaki hareketliliğin

savaş öncesi kimlerin kasalarını doldurduğundan bahsediyordu. Üçüncüsünde ise, Ebru olarak takip etmesi gereken hedefler hakkında bilgiler ve fotoğraflar vardı. Harekete geçmeden önce raporların üstünden dikkatli bir biçimde geçmeliydi. Arabasını çalıştırdı ve yeni görevini düşünerek yola çıktı.

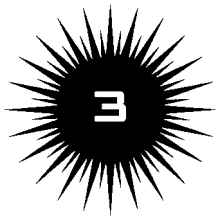

10 Haziran 2013
İzmit

İzmit'in küçük bir ilçesindeki önemsiz bir hapishanenin elli metre ilerisine siyah bir araba yanaştı. Hapishane yerleşim bölgesinden uzak olduğu için arabanın orada bekliyor olması kimsenin dikkatini çekmemişti. Kapıda bekleyen gardiyan sırtını demir kapıya yasladı. Cebinden çıkardığı sigarasını yaktıktan sonra tek nefes bile çekmeden yere atarak ayağıyla söndürdü. İşareti alan şoför arabayı hapishanenin önüne çekti, arabadan inen adam hiç konuşmadan içeri girerek doğruca hapishane müdürünün odasına yürüdü.

Hapishane müdürü normalde bu saatte burada bulunmazdı ama şimdi masasında oturmuş endişeli bir şekilde bekliyordu. Odasına doğru gelen ayak seslerini işitti. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Gelen ziyaretçiyi selamlamak için endişe dolu gözlerle elini uzattı.

"Korkudan bayılacaksın, rahatla," dedi ziyaretçi, müdürün elini sıkmadan içeri geçerek.

"Şey..." dedi müdür ama ziyaretçi konuşmasına izin vermedi.

"Bu kadar endişelenme, aramıza katılanların emeklerini asla karşılıksız bırakmayız. Her şey sana söylediğim gibi mi?"

"Evet, Kılıç Bey," dedi müdür, korkuyla. *Aramıza katılanların emekleri* ifadesi, duymayı isteyeceği en son şeydi ama bunu ona ne söyleyecek gücü ne de cesareti vardı. Ziyaretçi ani bir el hareketiyle müdürü susturdu.

"Henüz adımı kullanabileceğin kadar samimi olmadık," dedi tehdit eder bir ifadeyle. "Şimdi baştan başlayalım. Her şey sana söylediğim gibi mi?"

"Affedersiniz efendim," dedi müdür, içindeki panik duygusunu bastırmaya çalışarak.

Fakat içindeki panik kolayca bastırılamayacak kadar büyümüştü. Bu hatayı nasıl düzelteceğini düşünürken dikkatinin iyice dağıldığını fark etti.

"Buyurun, bu taraftan," dedi müdür, orada durup tehdit edilmeye devam etmemek için. Zaten bir kelime daha etse olay tamamen kontrolden çıkacaktı. Başka hiçbir şey söylemeden hapishanenin ödeneklerindeki kısıtlamalar yüzünden bir senedir onarılamadan bekleyen kısmına doğru yürümeye başladılar. Herhangi bir yazılı emir olmamasına rağmen buraya giriş, hapishane personeline yasaktı. Sadece müdür ve müdürün omuzlarındaki yükü hafifletmesi için gönderilen gardiyanın girebildiği bu kısımda, sekiz aydır çok önemli bir misafir ağırlanıyordu.

✹ ✹ ✹

Sedat Erginer, sekiz ay önce büyük bir gizlilikle ülkeye girdikten sonra buraya getirilmişti. Uzun süredir herkes onun öldürülmüş olabileceğini konuşuyordu. Ülkeye girdiğinin ortaya çıkması şöyle dursun, hâlâ hayatta olduğu bilgisi bile herkesin

uykularını kaçırabilirdi. Çünkü çok şey biliyordu. Adı, ülkenin kaderini değiştiren operasyonların hemen hemen hepsine bir biçimde karışmıştı.

Beş yıl sonra, bunca riske rağmen geri getirildiğine göre büyük bir şeyler planlanıyor olmalıydı. Burada kaldığı süre boyunca neden geri çağrıldığına dair hiçbir şey söylenmemişti. İletişim kurduğu iki insandan biri olan gardiyan, duvar gibi bir adamdı. Hiçbir şeye tepki vermiyor ve hiçbir şey konuşmuyordu. Düzenli olarak kendisine gönderilen kitaplar olmasa bu yalnızlık, insanın aklını kaybetmesine neden olabilirdi. Fakat bu gece farklıydı. Koridorda iki kişinin ayak seslerini duymuştu. Gelenlerden biri müdürdü, diğerinin ise gardiyan olmadığını çok iyi biliyordu. Burada geçirdiği ilk haftada gardiyanın ve hapishane müdürünün ayak seslerini ayırmayı öğrenmişti.

Bu yüzden bu saatte gelen esrarengiz üçüncü bir kişi iyi haber demekti. Bu, sonunda dışarı çıkabileceği anlamına geliyordu. Ona göre zamanı da gelmişti. Biraz temiz hava, güzel bir yemek ve biraz hareket iyi gelecekti. Kitabını yatağına bıraktı ve oturduğu yerden doğruldu. Ziyaretçisinin kim olduğunu görmek için parmaklıkların arasından koridora baktı. Hapishane müdürünün yanındaki kişiyi gördüğünde bu gece çıkacağından iyice emin oldu.

Ziyaretçi kapının önünde durdu ve hiçbir şey söylemedi. Bir süre sessizce gözlerini kırpmadan Sedat Erginer'in gözlerinin içine baktı ve ardından kısaca koğuşun içine bir göz attı. Her şey yerli yerindeydi. Kitaplar konularına göre düzenlenmişti. Masanın üzerinde okumalardan alınan notlar vardı. Tekrar Sedat Erginer'in gözlerinin içine baktı, koğuşun kapısını açtıktan sonra yeni bir emir bekleyen müdüre döndü.

"Sen diğer işleri halledebilirsin," dedi ziyaretçi.

Hapishane müdürü, rica eder bir tonda söylense bile bunun bir emir olduğunu anlayabiliyordu. Birden kendisiyle karşılaştığı ilk günü hatırladı. Herşeyin başladığı o gün, bu şekilde korkmamıştı. Sıradan bir günde, önemli bir görev nedeniyle makamından ayrılmaması talimatı verilmişti. O zaman makamında böyle büyük bir ismi ağırlıyor olmaktan dolayı heyecan duyuyor ve hizmette kusur etmek istemiyordu.

Müdür, ziyaretçinin hapishanede kalanlardan birinin rahatıyla ilgili birtakım ricalarda bulunacağını sanıyordu. Başka bir nedeni de olamazdı. Çünkü onun elinden başka bir şeyin gelmesi mümkün değildi. Öte yandan ricasını iletmek için bir sürü önemli kişiyi aracı kullanabilecekken, böyle basit bir şey için hapsihaneye bizzat gelmesine de anlam veremiyordu. Kısa bir sohbetten sonra ziyaretçi aralarındaki konum farkını hatırlatan bir nezaketle, bir süre önce hapishanenin ödeneği kesildiği için inşaat halinde kalmış olan kısmında, gözlerden uzak durması gereken bir dostunu ağırlamasını istemişti. Ama bu istek düpedüz bir emirdi.

"Yarın burada yeni bir gardiyan işe başlayacak, arkadaşımın yerleşmesi konusunda tüm yetki ona ait. Burada bulunduğunu, sen ve yeni gardiyan dışında kimse bilmeyecek. Arkadaşımı tadilatını tamamlayabildiğiniz tek koğuşta tutacaksınız. Bu küçük hizmeti hatasız yerine getireceğinden kuşkum yok. Koğuşu ayarlamak için bir hafta vaktin var."

Ziyaretçi başka hiçbir şey söylemeden aynı şekilde çıkıp gitmişti. Müdür de bu küçük hapisanenin güvenlik tedbirlerini istediği gibi esneterek, gerekli hazırlıkları sessizce tamamlamıştı.

Ancak ne olduysa bir hafta sonra oldu. Müdür, güvenliği hiç zorlanmadan sıfıra indirerek misafirini beklemeye başlamıştı. Ama bu gizlilik durumu bir haftadır canını sıkıyordu. Bütün

ülkede her sözü emir kabul edilecek bir adamın kendisinden böyle bir şey istemesi ve gizlice birilerini hapishanede ağırlayacak olması alışılmış bir şey değildi. Tadilat için ödeneğin kasıtlı bir biçimde kesildiğini artık biliyordu. Üstelik tadilatı yapan ustalar da işleri kademe kademe bitirmek yerine anlamsız bir biçimde sadece bir koğuşu baştan sona bitirerek bırakmıştı. Bu misafirin gelişi önceden planlanmış ve hapishanenin gözden en uzak kısmı onun için hazırlanmıştı.

Bir hafta sonra odasında merakla beklerken, gardiyan yanında o kişiyle içeri girdi. O anda geri kalan tüm yaşamı boyunca bir suça ortaklık etmek zorunda kalacağını biliyordu. Ziyaretçinin bu adamın burada kalmasını gelip bizzat istediğinde gösterdiği nezaketin aslında bir tehdit olduğunu şimdi daha net anlıyordu.

Sedat Erginer, sanki müdür kendisiymiş gibi içeri girerek, herhangi bir tedirginlik ifadesi göstermeden, "Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi?" diye sordu. "Neyse, bir müddet buradayım, rahatım konusunda endişen olmasın. Daha beterlerini de gördüm. Bir şey istersem haberin olur," dedi ve kendisini bekleyen gardiyanla birlikte koğuşa doğru harekete geçti.

Sonraki günler ve haftalar boyunca Sedat Erginer'den hiç ses çıkmadı. Tüm ihtiyaçları müdüre hiç zahmet verilmeden kendiliğinden hallediliyordu. Diğer gardiyanlar hapishanenin inşaat halindeki bölümüne hiç uğramıyorlardı. Hayat onlar için rutin bir biçimde ilerlerken, hapishane müdürü çoktan uykularından olmuştu. Ülkedeki en önemli cinayetlerin katil zanlısı olarak aranan bu adamı sakladığının bilinmesinden duyduğu korku hayatını altüst etmişti.

"Ben gidip kalan işi halledeyim," dedi müdür, dalıp gittiğini fark ederek. Bu adamların yanında geçirdiği her saniye işler daha çok sarpa sarıyordu. Tam arkasını dönüp yanlarından ayrılacakken, ziyaretçi eliyle durmasını işaret ederek ceketinin cebinden bir zarf çıkardı.

"Al bunu. Hizmetinin karşılığı olarak..."

"Emredersiniz," dedi müdür. Hiç istemese de kendisine uzatılan şeyi kabul etmek zorundaydı. Kabul etmezse başına çok büyük dertler açılacağını iyi biliyordu. Artık yapması gereken tek şey daha fazla vakit kaybetmeden oradan uzaklaşmaktı.

"Sonunda," dedi Sedat Erginer, dışarı çıkacak olmanın verdiği heyecanla. "İş ne?"

"Önce halletmemiz gereken bir iki küçük iş var. Asıl iş daha sonra. Bir üniversite hocasını öldüreceksin."

"Üniversite hocası mı?"

"Evet... Ve bu iş daha önce yaptığın bütün işlerden daha önemli."

"Çok önemli şeyler biliyor olmalı."

"Aslında henüz hiçbir şeyden haberi yok. Üstelik hiçbir zaman öğrenemeyecek de. Ama ölümünden sonra onun asla öğrenemeyeceği şeyleri bütün ülkenin bilmesini istiyorum."

"İyi ama basit bir hocayı susturmak için bana ihtiyacın yok ki."

"Bu iş farklı. Ben onu sadece susturmak istemiyorum. Bu yüzden sıradan biri tarafından öldürülmesi işime gelmez. Ben onun ölümünün efsaneleşmesini istiyorum bunu da sadece sen sağlayabilirsin."

"Bütün örgütler elinin altında, bu işi onlar da yapabilir."

"Örgüt işi çok sıradan ve hemen unutuluyor. Ülkedeki herkesin dikkatini bu olaya vermesi gerek."

"Peki, bu nasıl olacak?"

"Olaydan sonra teslim olmanı ya da kendini yakalatmanı istiyorum."

Durum birden tahminlerinin ötesinde ciddileşmişti. Bu ülkede onun yakalanmasını göze alabilecek tek bir insan bile yoktu. Buna Kılıç Zorlu da dâhildi.

"Ülkede deprem etkisi yaratmak istiyorsun. Ama neden?"

"Basit. Ülkedeki hayatı durdurmak istiyorum."

"Benim yakalanmam büyük ses getirir ama hayat falan durmaz."

"Sen esas darbenin ilk aşamasısın. Dedim ya, asıl hedef, hocanın hiçbir zaman öğrenemeyeceği şeylerin, ölümü sayesinde ülkenin gündemine oturması. Gazetelerde, televizyonlarda, üniversitelerde hatta kahvelerde bile sadece bu konu konuşulmalı."

"Bunu düşünmem lazım."

"Düşünecek bir şey yok. Artık bu ülkede hiçbir şey eskisi gibi değil. Devletin bizi tasfiye edebilecek güce ulaşmadan durdurulması lazım. Buna sağlamanın tek yolu ülkeyi yeni bir kaosa sürüklemek. Devlet güçlenmeye devam ederse ikimizin de sonu yakın."

Sedat Erginer ikna olmamıştı. İçeri girdiği gün her şeyin yerinden oynayacağını biliyordu. Kılıç Zorlu dahi güvenliğini sağlayamazdı. Mahkemeye çıkacak kadar hayatta kalabilse bile davasına bakan akıl sağlığı kusursuz herhangi bir hâkim, daha ilk dakikada cinnet getirerek onu mahkeme salonunda infaz edebilirdi.

"Beni içeride koruyamazsın," dedi Sedat Erginer, kafasını iki yana sallayarak.

"Bilirsin, işimi şansa bırakmam. Hocanın ölümüyle ortaya çıkan bilgiler öylesine büyük bir etki yaratacak ki kimsenin seni yargılayacak vakti olmayacak. Merak etme her şey planlandı."

"Ortalık ne zaman karışacak peki?"

"Ağustosun son haftası" dedi ve yürümeye başladı.

Sedat Erginer, kendisine seçenek sunulmadığının farkındaydı. Söylenenler konusunda ikna olmamıştı. Bir karar verebilmesi için neler döndüğünü daha iyi anlaması şarttı. Eğer hayatı tehlikeye girecekse daha fazla şey öğrenmeliydi fakat bu bilgiyi ondan alamayacağını iyi biliyordu. Yanına hiçbir şey almadan Kılıç Zorlu'nun peşinden gitti. Kimseyle karşılaşmadan binadan çıkıp kendilerini bekleyen arabaya binerek sekiz ay önce gizlice girdiği hapishaneden yine gizlice ayrıldı.

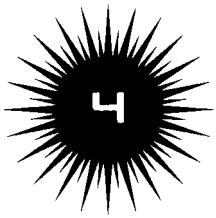

14 Haziran 2013
İstanbul Üniversitesi

Selim Gökay, erken bir saat olmasına rağmen sıcaklığın etkisiyle yorulmaya başladığını hissederek üniversite kapısından içeri girdi. Öğrencilerden akademik kadroya da bulaşan yıl sonu yorgunluğu ona kendi öğrencilik zamanlarını hatırlatıyordu. Bilinçli olarak tercih etmediği tarih bölümünden mükemmel bir ortalamayla mezun olmasa da yüksek lisansa kabul edilmişti. Hiç vakit kaybetmeden aynı üniversitede önce doktoraya, ardından da ders vermeye başlamıştı.

Bölümün en genç hocalarından biri olduğu için öğrenciler arasında sevilen bir kişiydi. Uzun boyu, atletik yapısıyla çekici sayılabilecek bir insandı. Açık mavi gözleri ve dalgalı sarı saçları vardı. Ama öğrenciler tarafından seviliyor olmasının asıl nedeni Selim Gökay'ın diğer hocalarda olmayan bir bakış açısına ve neşeli bir mizaca sahip olmasıydı.

Bölümün bulunduğu kata çıkarken her zaman yaptığı gibi merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Her gün yaptığı şeyler aşağı yukarı aynı olsa da bugünün diğerlerinde farklı bir yanı vardı.

Önceki hafta adının Mehmet olduğunu söyleyen bir avukat bugün için ondan randevu istemişti. Avukat şehir dışından geliyordu. Selim Gökay yoğun olduğunu söylese de avukat o gün görüşmek konusunda ısrar etmiş ve başka bir konuda bilgi vermemişti.

Randevusuna tam vaktinde gelen avukat otuz beş yaşlarında, esmer, zayıf, orta boylu biriydi. Yüzünde, mesleğinden mi, yoksa karakterinden mi kaynaklandığı anlaşılmayan bir ciddiyet vardı. Bu Selim için hiç iyi bir işaret değildi. Bir haftadır, avukatın birinin neden İzmir'den kendisiyle görüşmek için İstanbul'a geldiğini düşünüyordu. Avukatı karşılamak için oturduğu yerden kalkarak kapıya doğru yürüdü.

"Mehmet Bey olmalısınız?.." dedi nazik bir biçimde gülümseyerek. "Ben, Selim Gökay."

"Evet, ben de Avukat Mehmet Yalçın, memnun oldum Selim Bey."

"Ben de," dedi Selim, gülümseyerek. Bir insanın isminden önce mesleğini belirtmesine pek de alışkın değildi.

"Kabul etme nezaketi gösterdiğiniz için teşekkürler," dedi avukat, gayet resmî bir tonda hiç gülümsemeden. "Müsaadenizle vaktinizi almadan konuya girmek istiyorum. Burada bulunma nedenim İzmir'de vefat eden Hikmet Ülgen'in vasiyetinin sizinle ilgili olan kısmı."

"Bir yanlışlık olmalı," dedi, şaşırarak. "Ben Hikmet Ülgen diye birini tanımıyorum. Bu adı daha önce hiç duymadım. Yanlış Selim Gökay'a gelmiş olabilirsiniz."

Avukat bir an durup anlamsız gözlerle Selim'e baktı ve ardından:

"Durum her ne kadar bize de ilginç gözükse de bir yanlışlık yok. Size ulaşmamızı sağlayan şey sadece kimlik bilgileriniz

değil. Yaptığımız anlaşmanın bizi bağlayan hükümlerinden bir tanesi de İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Selim Gökay ile 14 Haziran tarihinde burada buluşmak. Ayrıca, yüksek lisans tezinizin, hatıratların tarihsel bağlamda belgesel değerleri gibi bir konu hakkında olduğunu da söyleyebilirim."

Bu kesinlikle şaşırtıcı bir durumdu. Gerçekten de Selim yüksek lisans tezini *Tarihî Belgeler Olarak Hatıratların İncelenme ve Değerlendirilme Yöntemi* üzerine yazmıştı, yani avukat yanılmıyordu. Ancak Hikmet Ülgen adını daha önce duymadığından emindi.

"Durum sizin için olduğu kadar bizim için de şaşırtıcı. Firmamız daha önce buna benzer bir görev kabul etmemişti. Aslında başka bir hukuk alanında hizmet veriyoruz. İlginç olan sizinle özellikle bugün görüşmemizi talep etmiş olması. 14 Haziran tarihinin sizin için bir anlamı olduğunu düşünüyordu sanırım ya da bir biçimde bu onun için özel bir gündü. Ayrıca talepleri arasında bugünün öneminin özellikle vurgulanması gerektiği de var. Vasiyetin içeriğine gelince, sanırım uzmanlık alanınızla ilgili size bazı evraklar ve bazı defterler bırakmış. Buyurun, burada bir listesi var," dedi ve çantasından çıkardığı dosyanın içinden bir kâğıdı Selim'e uzattı.

"14 Haziran ve İzmir benim için kesinlikle bir şeyler ifade ediyor fakat Hikmet Ülgen diye birini tanımıyorum," diyerek uzatılan kâğıdı aldı.

Kâğıtta, Selim Gökay'a bırakılan belgelerin bir listesi vardı. Bir defter, birkaç mektup ve bazı gazete kupürleri bulunuyordu. Eski yazıyla yazılmış bazı belgelerin Hikmet Ülgen tarafından günümüz Türkçesine yapılan tercümeleri de listede yer alıyordu.

"Bu Hikmet Ülgen'in kim olduğu konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu Selim, iyice meraklanarak.

"Pek yok. Ancak bir sene kadar önce, yani 2011 yılında tek oğlunu trafik kazasında kaybettiğini ve acısına sadece bir sene dayanabildiğini biliyoruz. Bir gün evde yalnızken..." dedi avukat. Suratındaki ciddi ifade gitmiş, yerine acıma duygusuyla dolu bir ifade gelmişti. "Nasıl desem? Yani intihar etmiş. Silahla. Çok acı çekmiş olmalı. Allah kimsenin başına böyle bir sıkıntı vermesin," dedi.

Selim'in gözü listenin başında yer alan mektuba takıldı. Bu mektup merak ettiği konular hakkında tatmin edici bazı cevaplar verebilirdi. Birkaç tahmin yürütüyordu aslında. Avukatın yüksek lisans tezini biliyor olması bir ipucu olabilirdi.

"Listede gördüğünüz gibi size yazılmış bir mektup var," dedi avukat. "Hikmet Bey, önce bu mektubu okumanızı istemiş. Fakat sizi şu konuda bilgilendirmeme izin verin. Mektubu okuduktan sonra vasiyeti kabul etmek zorunda değilsiniz. Tek yapmanız gereken kabul etmediğinize dair elimde bulunan bu evrakı imzalamak."

"Kabul etmek istersem?"

"Aynı şekilde sadece yine bir imza atmanız yeterli. Böylelikle üstünüze düşen görevi yerine getirmiş olacaksınız. Evrakların teslimi ve aracı olarak yerine getirdiğimiz hizmet de dâhil sizden herhangi bir ücret talep edilmeyecek. Mektubu okuduktan sonra vasiyeti kabul ederseniz, evrakların teslimi için gerekli bilgileri sunacağım ve yarın teslimatı gerçekleştireceğim. Buyrun, Hikmet Bey'in size yazdığı mektup," dedi ve çantasından büyük bir zarf çıkardı.

Zarfın üstü kırmızı mumla mühürlenmişti. Selim, uzatılan zarfı aldı, üzerindeki mührü yavaşça söktü ve mektubu büyük bir dikkatle açtı. Sonra da okumaya başladı.

Pek değerli Selim Bey,

Neden vasiyetimde size de yer verdiğimi merak ettiğinize eminim. Bunun çok basit iki nedeni var. Birinci neden: Gerçeklerin ortaya çıkmasını ve büyük bir ihanetin hesabının sorulmasını istiyorum. İkinci neden ise: artık bu çalışmayı sürdürecek gücümün olmaması. Ümitsizliğe kapıldığım şu günlerde imdadıma bir süre önce gazetede yayımlanan yazınızla siz yetiştiniz. Onu okuduğumda hayatımın en önemli çalışmasına gereken önemi sizin verebileceğinize inandığım için sahip olduğum en değerli şeyi size emanet etmek istedim.

Selim Bey, bu çalışmada Cumhuriyet'le yaşıt bir ihanetin belgeleri var. Benim yapılan bu ihanetin hesabını sormak ya da daha doğru bir ifadeyle Cumhuriyet'e yapılan bu ihanetin intikamını almayı düşündüğüm belgeler sizin sayenizde ülkenin gizli bir esaret zincirinden kurtarılmasının ilk adımları olabilir.

Belgeler doksan senedir herkesten özenle saklanan önemli bilgileri ihtiva ediyor. Hepimizden gizlenen bu bilgilerin açığa çıkması hem ülkenin geleceği hem de kariyeriniz açısından faydalı olacaktır.

Eğer kabul ederseniz minnettar olurum.

Saygılarımla,

Hikmet Ülgen

"İzin verirseniz biraz düşünmek istiyorum," dedi Selim, avukata.

"Elbette. Dilediğiniz kadar düşünebilirsiniz. Lütfen rahat olun."

Selim ne düşüneceğini bilemiyordu. Mektubu tekrar tekrar okumuştu. Cümlelerin bazıları gerçekten ilginç, bazıları ise rahatsızlık vericiydi. Elbette iddiaların bu denli büyük olması ilgi çekiciydi fakat hakkında hiçbir şey bilmediği Hikmet Ülgen, ona büyük bir ihanetten bahsediyordu. Asıl amacı gerçeklerin ortaya çıkmasından çok intikamın alınmasıydı. Bir tarihçi kendisine bırakılan belgeleri gerçekleri aydınlatmak için kullanabilirdi fakat onları bir intikam malzemesi olarak kullanmazdı.

Eğer belgeler gerçekten de araştırmaya değer belgelerse, kariyeri açısından da çok önemli bir ilerleme sağlayabilirdi. Bu araştırmaya girişmenin herhangi bir sakıncası olmadığını düşünerek vasiyeti kabul etmeye karar verdi.

"Mehmet Bey," dedi. "Bu mirası kabul ediyorum. Bahsi geçen belgeleri almak için ne yapmam gerekiyor? Sanırım yanınızda değiller."

"Haklısınız, yanımda değiller. Listedeki belgeler Hikmet Bey'in talebi üzerine şirketimizin banka kasasına koyuldu. Eğer vasiyeti kabul ettiğinizi belirten bu evrakı imzalarsanız belgeyi büroya fakslayacağım, onlar da yarın elinizde olacak şekilde naklini gerçekleştirecekler. Yarın da belgeleri teslim aldığınıza dair başka bir evrak daha imzalamanız gerekecek," diyerek çantasından çıkardığı başka bir kâğıdı uzattı.

Selim uzatılan belgeye bir göz gezdirdi ve imzaladı. "Bu çok tuhaf bir durum," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Yani hiç tanımadığım birisinden miras kalması."

"Bu, daha önce benim de duyduğum bir şey değil. Ne derler, her şeyin bir ilki vardır. Teslimat için yarın aynı saatte, ofisinizde, diyelim mi?"

"Evet, elbette," diye karşılık verdi Selim, ayağa kalkan avukatla tokalaşırken.

"Yarın aynı saatte görüşmek üzere o halde."

Avukat başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Selim ise avukatın arkasından bir süre öylece baktı. Bırakılan belgelerin, günlüklerin, mektupların ve gazetelerin Hikmet Ülgen'in bahsettiği kadar önemli olmasını ummak için henüz erkendi.

Bunları düşünürken aslında daha şaşırtıcı bir şeyin farkına vardı. Bir sene önce gazetenin biri için yazdığı yazıyı anlayan birisi çıkmıştı. O yazıdan sonra aldığı tepkiler korkunçtu. Olumlu sayılabilecek yorumlar dahi ağza alınmayacak küfürler içeriyordu. Olumsuz eleştirilerin hepsi ise açık açık tehditti. Üstelik çok sayıda insan telefon numarasını bulmuş, gece gündüz demeden aramışlardı. Birkaçı işi iyice abartıp onu vatan haini olmakla suçlamıştı. İnternet sayfasındaki okuyucu yorumları nedeniyle arkadaşlarının arasında uzun süre dalga konusu olmuştu.

Eve gitmek üzere üniversitenin kapısından çıkarken aklında hâlâ gazete için yazdığı o yazı vardı. Yazının amacı tarihi gerçekten anlamak için ona farklı gözlerle bakabilmenin gerekliliğini göstermekti. İddia buydu ama örneği yanlış vermişti. "Sözde Ermeni soykırımını anlamak için karşıt iddiaları da değerlendirmek gerek, en sağlıklı kanıt, karşı tarafın tüm iddiaları da bilindiğinde kurulabilir." İşte her şeyi başlatan önerme de buydu. İnsanlar bu cümleyi okuduktan sonra yazının ana fikrinin bir önemi kalmamıştı.

Kapıdan çıktığında sıcak yaz akşamlarının kendine has serinliği yüzüne çarptı. Bu güzel günü evde boş boş oturarak berbat etmek istemedi. Arkadaşlarını aramak için telefonunu çıkardığı sırada hiç beklemediği bir şey oldu. Dalgın bir şekilde telefonuna bakarken önünde yürüyen bir kadına gereğinden fazla yaklaştığını fark edememişti. Kadın hiç sebep yokken aniden geri döndü ve çarpışmanın etkisiyle omzunda asılı duran çanta sert bir biçimde yere düştü.

Çanta yere çarpınca öyle bir gürültü oldu ki yolda yürüyen ne kadar insan varsa dönerek Selim'e ve kadına bakmaya başladılar. Kadın dehşete düşmüş bir şekilde çantasına bakıyordu. Derhal eğildi ve eşyalarını toplamaya çalıştı.

Çantanın içinde birçok şey bulunmasına rağmen, kadın sadece bilgisayarıyla ilgileniyordu. Bir umutla bilgisayarın güç düğmesine bastı ama tepki gelmedi, bir daha denedi. Bu durum Selim'in kendisini daha da suçlu hissetmesine neden olmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu ve muhtemelen büyük bir zarara neden olmuştu. Kadın başını kaldırdı ve ilk defa göz göze geldiler.

Kadının kocaman ve simsiyah gözleri vardı. Yaklaşık otuz yaşlarında, esmer ve orta boylu bir kadındı. Omuzlarının üstüne dökülen düz siyah saçları ışıl ışıldı. Selim donakalmıştı. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama konuşmak şöyle dursun, düşünemiyordu bile. Kadın öfkeli görünmüyordu, suratında daha çok çaresizlik ifadesi hâkimdi. Selim konuşmaya kadının başlamasının daha doğru olduğunu düşünerek beklemeye karar verdi.

"Neden bu kadar dibimden yürüdüğünüzü öğrenebilir miyim?" diye sordu kadın, hiddetle. Kendine hâkim olmaya çalıştığı çok belliydi. Sakinliğini korumayı başarsa da en ufak

bir kıvılcımla patlayacak gibi bir hali vardı. Bu kadar sakin bir tavır beklemeyen Selim iyice şaşırdı. Ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Çok özür dilerim," diyebildi Selim. "Aklım tamamen başka bir yerdeydi. İnanın bu kadar yaklaştığımı bile fark edemedim. Siz de birden arkaya dönünce..."

"Bu bilgisayarın içinde bir aylık çalışmam vardı. Şimdi söyleyin ne yapacağım ben?"

"İnanın, zararınız neyse karşılamaya hazırım. İsterseniz servise götürelim. İçindeki bilgileri kurtarabilirsek, size sadece bir bilgisayar borcum olur. Burada üniversitede öğretim görevlisiyim. Buyurun bu da kimliğim," diyerek cebinden üniversite kimliğini çıkardı.

"Pekâlâ," dedi kadın, biraz daha sakin bir ifadeyle kimliği inceleyerek. "Şimdi servise gideceğim. Ama bana bir bilgisayar borçlusunuz."

Selim cebinden kartvizitini çıkararak kadına uzattı.

"Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz."

"Dua edin çalışmam mahvolmamış olsun," dedi ve çantasından telefonunu çıkararak şaşkın şaşkın bakan Selim'in bir fotoğrafını çekti. Çantasını tekrar omzuna astı, başka tek bir kelime etmeden ve arkasına bakmadan yürümeye başladı.

"Affedersiniz," diye seslendi Selim, kadının arkasından. "İsminizi öğrenebilir miyim? Aradığınızda kim olduğunuzu anlamak için."

"Ebru," diye cevap verdi kadın, arkasına dönmeden. "Ebru Büyükdeniz. Merak etmeyin, ben size kim olduğumu hatırlatırım."

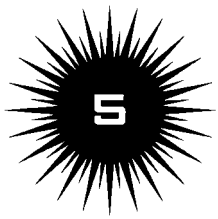

14 Haziran 2013
Şehremini

Selim, akşam eve geldikten sonra o gün yaşadıklarını düşündü. Fakat düşündükçe her şey gözüne daha farklı gözükmeye başlamıştı. Kandırılmış olabileceği düşüncesi aklını kurcalıyordu. Bir avukatın durduk yerde yüksek lisans tezini bilmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Bu bilginin, inandırıcılığı arttırmak için söylendiği belliydi. Kendi annesi bile yaptığı tezin konusunu bilmezken İzmir'de kendi halinde yaşayan yaşlı bir adamın bunu bilmesi çok garipti. Üstelik gazetede okuduğu bir yazı üzerine birisine miras bırakma hikayesi şimdi gözüne daha saçma görünüyordu.

Hikmet Ülgen'i düşündü ve bilgisayarının başına geçti. Eğer İzmir'de böyle bir olay yaşandıysa haberinin de yapılmış olması gerekiyordu. Giderek artan merakını gidermek için internette Hikmet Ülgen'i araştırmaya başladı. Gerçekten de bir sene önce, Hikmet Ülgen adında yaşlı bir adam İzmir'de intihar etmişti. Ardında oğlunun acısına dayanamayarak kendini öldürdüğünü belirten bir de mektup bırakmıştı.

Öte yandan avukat olduğunu iddia eden, hiç tanımadığı bir adamın uzattığı ve üzerinde sadece birkaç cümle yazılı bir evrakı da imzalamıştı. Buna benzer pek çok dolandırıcılık suçu işleniyordu ve Selim farkında olmadan başını bir derde sokmuş olabilirdi. İşin işten geçmiş olduğunu kabullenerek sakinleşmeye çalıştı. Şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu, endişelenmeye başlamak için yarın avukatın gelip gelmeyeceğini görmesi gerekiyordu. İçinde bulunduğu çaresizliği kabullendikçe Selim'in zihni sakinleşti. Eğer avukat ya da her kimse artık, yarın gelirse sorun yoktu ama gelmezse derhal polise gidip durumu rapor edecekti.

Ertesi gün buluşma saati yaklaştıkça gerginliği de arttı. Fakat avukat tam zamanında geldi. Aynı ciddiyetle vasiyette belirtilen günlüğü ve belgeleri teslim etmeden önce bazı belgeleri imzalamasını istedi. Selim tam itiraz edecekti ki adam hiç beklemediği bir şey söyledi.

"Dün belgenin bir kopyasını size vermeyi unuttuğum için özür dilerim," dedi. "Lütfen hatamı bağışlayın ama imzaladığınız belgelerin bir kopyasını karşı taraftan muhakkak istemelisiniz. İnsanlar imzaladıkları belgeleri doğru düzgün incelemedikleri için başlarına bir sürü dert açılabiliyor. Hatta bu yüzden yıllarca mahkemelere gidip gelen kişilerin sayısı hiç de az değil."

Selim bu beklenmedik gelişme karşısında çok şaşırdı. Avukata bunları aklından çıkarmamaya çalışacağını söyleyerek kendisine uzatılan yeni belgeleri dikkatlice okumaya başladı.

Büyük bir zarfın içinden oldukça küçük eski bir defter ve üzerine bazı anıların yazıldığını düşündüğü yaklaşık yüz, yüz elli sayfa çıktı. Selim ilk bakışta hangi tarihte yazıldıklarını anlayabileceği bir ibare göremedi. Sayfaların arasında daha

sonra yazıldığı hemen belli olan başka kâğıt parçaları da vardı ve kâğıtların üstündeki el yazısı farklıydı. Muhtemelen günlüğü okuyan kişiye, yani Hikmet Ülgen'e ait notlardı.

Kandırılma ihtimalini çoktan unutmuştu. Çünkü hatıratlar bütün tarihçiler için çok önemli kaynaklardı. Yaşanmış olayları birinci ağızdan aktardıkları için yazıldıkları dönemi daha geniş açılardan anlamaya olanak sağlıyorlardı. Selim bir yandan bunları düşünürken, bir yandan da Hikmet Ülgen'in orijinal metne müdahale etmeden ilgili yerlere notlar iliştirmesini çok takdir etmişti. Anıların sahibi de yazdıklarına sonradan müdahale etmemiş ya da düzeltmeler yapmamışsa, gerçekten çok değerli bilgiler elde edebilirdi.

Hikmet Ülgen, gerçekten büyük bir zahmete girmişti. Selim, bu kadar zahmete giren bir kişinin nasıl olup da kendini öldürdüğünü düşünmeye başladı. İnsanın böyle bir çalışmayı yarıda bırakmasına anlam veremiyordu. "Acaba ne zaman vazgeçti?" diye sordu kendi kendine. "Böyle önemli bir çalışmayı yarıda bırakacak kadar canını yakan şey neydi?" Buna verecek bir cevabı yoktu.

"Her şey tamam görünüyor. Zarfların da mühürlü olduğunu göz önünde bulundurursak eksiksiz teslim aldığımı söyleyebilirim. Nereyi imzalamam gerekiyor?" diye sordu avukata.

"Hikmet Bey'in mirasını kabul etmeniz durumunda size iletmemiz için bıraktığı bir mektubu daha var," dedi.

Bu zarfın üstü de mühürlüydü. Selim yavaşça mührü söktü, zarfın içinden mektubu çıkardı ve okumaya başladı.

Pek değerli Selim Bey,

Öncelikle, son arzumu yerine getirdiğiniz için size bazı küçük açıklamalarda bulunmayı bir borç biliyorum.

Günlük babama ait, diğerleri ise hayatını tehlikeye atarak büyük bir yangından kurtardığı bazı belgeler. Günlüğün, içine yerleştirilmiş sayfalardaki notlar ise benim bu büyük ihanete açıklık kazandırmak için yaptığım eklemeler. Umarım aldığım notlar çalışmalarınızda faydalı olur.

Aslında son arzumu yerine getirdiğiniz için hakkınızı ödeyemeyeceğimi biliyorum. Ancak hiç hesapta yokken sizi soktuğum bu sıkıntının karşılığında, size küçük bir iyilik yapmak istiyorum. Bu nedenle eğer bu belgeleri bir kenara atmaz ve yayımlarsanız, minnetimin bir karşılığı olarak hayatım boyunca çalışarak kenara koyabildiğim yirmi bin lirayı kabul etmenizi isterim. Paranın transferi için de aynı hukuk şirketi, tarafımdan yetkilendirilmiştir. Eğer kabul buyurursanız beni gerçekten onurlandırmış olursunuz.

Saygılarımla

Hikmet Ülgen

"Mektubun içeriği hakkında Hikmet Bey bizi biraz bilgilendirmişti. Adının geçtiği bir makale ya da kitap yazdığınızda, tarafınıza yapılacak para transferini firmamız gerçekleştirecek. Şimdi her şeyi eksiksiz teslim aldığınızı onaylıyorsanız, lütfen şu son evrakı imzalayın. Eğer bilgi almak istediğiniz başka herhangi bir konu yoksa, imza işleminden sonra benim görevim sona eriyor," dedi, Selim'e uzattığı son birkaç sayfayı işaret ederek.

Belgeleri imzaladıktan sonra hepsinin birer kopyasını ve mühürlü mektubu aldı. Tokalaştılar ve avukat iyi günler dileyerek Selim'in üniversitedeki odasından çıktı.

O gün akşama kadar Hikmet Ülgen'in kendisine gönderdiği belgelere dokunmadı. Akşam yemeğinin ardından her zaman yaptığı gibi çalışma masasının başına geçip kitaplarını açtı. Avukatın bıraktığı belgeler çantasında duruyordu. İşin içine bir de paranın girmesi tereddüt etmesine neden olmuştu. Çünkü Hikmet Ülgen, bu mektubunda söylemese de intikam istiyordu.

Ne o gece ne de sonraki hafta kâğıtların hiç birine dokunmadı. Teklif edilen para yüzünden kendisini kötü hissediyordu. Üstelik ortada alınması istenen bir de intikam vardı. Öte yandan bahsi geçen ihanet hakkındaki gerçekleri öğrenmek istiyordu. Bu yüzden bir hafta sonra okumaya bir yerden başlaması gerektiğine karar verdi. Belgeleri çantasından çıkardı ve çalışma masasının üstüne yerleştirdi.

Önce Hikmet Ülgen'in, babası Ali Rıza Ülgen hakkında yazdığı notu okudu. Babasının mühendis olduğunu yazıyordu. Almanya'da eğitim görmüş, Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce İstanbul'a gelmişti. Cumhuriyetin ilk yıllarında ülkenin yeniden inşasında önemli rol oynamıştı. Yeni kurulmuş olan ülkenin en sıkıntılı dönemlerinde kendisi gibi vatanını seven pek çok kişiyle birlikte canını dişine takarak çalışmıştı.

Ancak bir süre sonra yanında çalıştığı insanların ülkeye ihanet içinde olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Bir gece çıkan yangında, hayatını tehlikeye atarak istemeden dâhil olduğu ihanetin belgelerini kurtarmayı başarmıştı. Her şeyi ispatlayabilirdi fakat ailesini tehlikeye atacağını düşünerek susmayı tercih etmişti.

Selim bu kısa nottan sonra sabaha kadar okumaya devam etti. Çevirileri orijinal metinlerle karşılaştırdı. İşin sıkıntı verici kısmı, günlük diye düşündüğü deftere çok az şey yazılmasıydı. Ali Rıza Ülgen bu defterde ihanetle ilgili herhangi bir şey

yazmamıştı. Daha çok Kurtuluş Savaşı sonrasında yeniden inşa edilmeye başlanan bir ülkenin gelişiminden duyduğu mutluluğu anlatıyordu. Ancak Selim'in ilgisini çeken asıl şey, halkın bu yeni devlete alışmak konusunda yaşadığı sıkıntıların dile getirilme biçimiydi. İnsanların umutları değil endişeleri büyüktü. Bambaşka konuşuyor, bambaşka giyiniyorlardı ve sadece görünüşte olan bu değişiklikleri bile kabullenmekte zorlanıyorlardı.

Ali Rıza Ülgen, büyük ihtimalle farkında değildi ama kendisi de bu değişikliğin yarattığı stresi yaşıyordu. Selim bunu, genel bir konudan bahsederken kendi kendine sorduğu sorulardan ve bu sorulara verdiği üstünkörü cevaplardan çıkarmıştı. İşi nedeniyle topluma örnek olması gereken bir insandı. İnsanlar ona Ali Rıza Bey diyor ve hürmet gösteriyorlardı ama o da birçok konuda eski alışkanlıklarını aşamıyor ve tıpkı diğerleri gibi yeni bir yaşam biçimine uyum sağlamada zorlanıyordu.

O dönemin çelişkilerinin bu kadar içten bir biçimde anlatılıyor olması, Selim için büyük bir keyifti ancak bahsi geçen ihanetin izine henüz rastlayamamış olması da bir hayal kırıklığıydı. Tüm gün hiç durmadan okudu ve masasından sadece vücudunu esnetmek ve ihtiyaçlarını gidermek için kalktı. Cumartesi günü artık uyuması gerektiğine kendisini ikna ettiğinde neredeyse sabah olmak üzereydi.

Pazar sabahı uyandı. Güzel bir kahvaltının ardından, okumaya devam etmeye karar verdi. İki gündür okuyordu ama henüz kayda değer bir şeye rastlamamıştı. Mektuplara bakarken, gözü Ali Rıza Ülgen'in yazdığı sayfalardan birine takıldı. Üstünde 14 Teşrinisani yazıyordu, yani 14 Kasım; yıl kısmı yırtılmıştı. Selim sayfanın arkasına düşülmüş bir not olup olmadığına baktı, yırtılan kısma denk gelen bir not yoktu, sayfanın arka kısmı da boştu.

Sayfayı günlüklerin bulunduğu yere koyup mektuplara devam edecekti ki bir kelime dikkatini çekti. Hain kelimesiyle ilk defa karşılaşıyordu ve okumaya başladı:

Ortalık karıştı, ziyadesiyle korktular. Başlarına ne geleceğini idrak etmiş olmalılar. Şimdi içlerinde bir hain olup olmadığını merak ediyorlar. Harekete geçmeyin emri geldi. Bütün gece münakaşa ettiler. Orada olduğumdan, kendilerini işittiğimden haberdar değiller ama öğrenselerdi beni orada öldürürlerdi.

Bu plan artık işe yaramayacak dedi Sağır Hüseyin. Uzun müddet ne yapmaları gerektiğini konuştular. Artık benzeri bir teşebbüs faydasızdı. En azından bir iki sene, etraf sakinleşinceye dek bir şey yapamazlardı. Çorbacı Eşref hâlâ öldürmek için bir yol bulunması gerektiğini söylüyordu. Sağır Hüseyin ve Avni Kardeşlere kızgın olduğu belliydi. "Öldürmezsek mahvoluruz, diğerlerini derdest ettiği gibi bizim de nihayetimiz belli olur. Hele hele hakkındaki planlarımızı duyarsa... Onlar suikastı planlarken son anda ihbar olacağından haberdar değillerdi. Burada konuşulanların bir gün ortaya çıkmayacağı ne malum?" diye itiraz etti. Hemfikir olanlar hep bir ağızdan destek verdiler. Ama artık kimse böyle bir teşebbüsten yana da değildi. Hatta kendi aralarında bile münazara etmeye çekinir olmuşlardı. Sağır Hüseyin, adamları susturduğunda beni fark ettiklerini zannettim. Yüreğim ağzıma geldi. Sadece seslerini yükseltmemelerini, lüzumlu yere haber göndereceğini ve cevabı bekleyeceğini söyledi. Kimse itiraz etmedi ama çıkarken öldürmemenin hâlâ büyük bir hata olacağını söylüyorlardı.

Bu kesinlikle göz ardı edilemeyecek kadar önemli bir bilgiydi. Sağır Hüseyin isimli birinin liderliğinde suikast planları yapan bir topluluk vardı. Selim bu isimleri herhangi bir kaynaktan hatırlamıyordu. Ne Sağır Hüseyin ne de Çorbacı Eşref ismi tanıdıktı. Hikmet Ülgen'in bahsettiği ihanet eden topluluğun bu adamlar olduğundan hiç şüphesi yoktu ama bu insanların nasıl bir ihanetin içinde oldukları belli değildi. Burada bir suikast planı vardı fakat başarıya ulaşamamış bir suikast planıydı. Bunun doksan senelik bir ihanet olarak değerlendirilebilmesi için hedefteki ismin de çok önemli biri olması gerekiyordu.

Selim, hızlıca diğer sayfaları taradı ama bir şey bulamadı. Artık daha derinlemesine bir okuma yapması gerektiğini biliyordu. Elinde birkaç isim vardı ve buradan başlamak iyi bir sonuca ulaşmasını sağlayabilirdi. Yapılması gereken bu isimlerin karıştıkları olayları ve Ali Rıza Ülgen'in, başına tarih atmadan belirttiği bu yazısında geçen suikastın kime yönelik olduğunu tespit etmekti.

Selim'in aklına tekrar Hikmet Ülgen'in kendisine teklif ettiği para geldi. Kendisini bir ödül avcısı gibi hissediyordu. Bu metinleri bir şekilde yayınlasa bile parayı kabul etmeyi düşünmüyordu. Aklına tek kuruşuna bile dokunmadan bir yerlere bağışlayabileceği geldi; mesela bir yetimhaneye... Buna Hikmet Ülgen'in de itiraz edeceğini sanmıyordu. Sayfaya bir daha baktığında tuhaf bir şey fark etti. Ali Rıza Ülgen bu günlükleri tutarken üstlerine tarih atmıştı ama sonra nedense bu tarihler yırtılmıştı. Bazılarında sadece yıl yokken, bazılarının hangi ayda yazıldığı bile belli değildi.

Bu büyük bir sorundu çünkü hangi tarihte yazıldığını bilmediği metinlerden hareketle, bahsi geçen ihaneti anlaması olanaksızdı. Ayrıca Selim, yazılanların doğruluğunu başka

metinlerle karşılaştırmak istese, tarihleri bilinmeyen olayların izini sürmesi imkânsız olabilirdi.

Günlüklere göz gezdirmeye başladı; birçoğunun sırasını bozmamıştı. Kendisine belli bir düzen içinde gönderilmiş olabilirlerdi. Tarihleri kontrol ettiğinde ardışık olmadıklarını gördü. Birden Hikmet Ülgen'in tuttuğu notların yardımcı olabileceği aklına geldi. Üstünde sayılar olan notları incelemeye başladı. Ancak ardı ardına ürettiği teorilerle geçirdiği birkaç saatin ardından bunların da bir işe yaramayacağını anladı.

Bu şekilde devam edemiyordu. Ara verdi ve bir fincan çay almak için masadan kalktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde başka bir sayfa dikkatini çekti. Ali Rıza Ülgen ihanetten bahsetmeye başlamıştı.

Biz sulhü kasıtlı geciktirmişiz. Tüm o mücadele, adamlara gereken vakti kazandırmak içinmiş. Ben şimdi onca zaman İngilizlere mi hizmet ettim? Millet el ele mücadele ederken ben bilmeden vatana ihanet mi ettim?

Onca başarı, kazandığımız onca para, itibar... Hepsinin kaynağı emeğimiz, azmimiz diye düşünürken meğer İngilizlere çalışmışız. Meğer başkalarını ihanetle suçlarken hain bizmişiz.

Ben kandırıldım, peki ama bu adamlar nasıl ikna oldu buna? Hiç mi sızlamadı içleri? Kendileri de ailelerinden şehitler verdiler. Ahirette onların yüzüne nasıl bakacaklar?

İşler karışmaya başlamıştı fakat metinlerde detaylı bir bilgi yoktu. İngilizlere hizmetten kastı neydi mesela? İşgal nedeniyle

İstanbul'da bulundukları dönemlerde pek çok insan İngilizlere çeşitli seviyelerde hizmet etmişti. Aralarında hain de boldu. Ali Rıza Ülgen ihanetten bahsederken, ihanetin niteliği hakkında bilgi vermeyi nedense ihmal etmişti. İngilizlere ekmek satan fırıncı da bir biçimde hainlikle suçlanabilirdi.

Başka bir sayfada 14 Teşrinisani tarihli hatırayla ilişkili başka bir olaydan bahsediliyordu. Ali Rıza Ülgen bunu aceleyle yazmış olmalıydı çünkü yer yer yazdıklarını okumak neredeyse imkânsızdı. Bazı kısımlarda harfler birbirlerinin üstüne geçmişti:

Şükür öldürmeyecekler. Emirler kesinmiş. Ama eğer öldürmeyeceklerse daha beterini planlamış olmalılar. Çünkü hayatta bırakırlarsa başlarına gelecekleri uzun müddet tartıştılar. Maalesef bunun diyetini hepimiz ödeyeceğiz. İnsanları galeyana getirecekler. İsyan teşebbüsünde bulunacaklar. Böylelikle asıl yok edilmesi gereken şeyi yani mirasını yok edeceklermiş. Ama başka suikastlar olacakmış.

Gelen haberlerden sonra İngilizlerin kendilerinden başkalarıyla da işbirliği içinde oldukları üstüne konuştular. Tedirgindiler. Kullanıldıktan sonra öldürülmeyeceklerinden emin değildiler. Kendilerine vaat edilen iktidarı henüz vermediklerinden yakındılar. Sağır Hüseyin beklemelerini söyledi. Yakında ticarete yeniden başlayacaklarmış. Kendilerinden başka kimsenin yapmasına izin verilmeyecekmiş. Kafam karıştı, İngilizlerin ülkedeki ticarete hâlâ nasıl müdahale ettiklerini anlayamadım.

Hemen altında Hikmet Ülgen'e ait olduğunu düşündüğü başka bir not vardı:

İmparatorluktan kalan toprakların parçalanmasının İngiliz çıkarları açısından çok önemli olduğu herkesçe bilinen bir gerçekti. Bölgede birbirleriyle düşman kalacak devletler kurulması onlara yetmeyecekti. Yeni devletin kurulacağını bildikleri için ileride işlere müdahale edebilmek amacıyla halk içinden bazı ailelerle anlaşmışlardı. Bu ailelerden bazılarını İngiliz çıkarlarını koruyacak ekonomik güçler haline getirdiler.

Selim, işin içine ticaret girince, Hikmet Ülgen'in bahsettiği ihanete dair birkaç şeyi kafasında birleştirmeye başlamıştı. İngilizlerin ticarete müdahalesi imkânsız değildi çünkü daha 1838'de imzalanan *Balta Limanı Anlaşması* ile Osmanlı ekonomisinin içine sızmışlardı. Aslında bu ilk değildi. İlk kapitülasyonlar 1535 yılında Fransızlara, hem de bir zorlama ya da sıkıştırma olmaksızın, âdeta bir lütuf olarak verilmişti. Fransız bayrağı taşıyan gemiler limanlarda serbestçe ticaret yapabilecekti. Bunların dışında imtiyazlar içeren o kadar çok anlaşma vardı ki; 1739 yılındaki Belgrad Antlaşması sırasında destek veren Fransa'ya; 1799 yılında Napolyon ordularıyla savaşta yardımı dokunan Rusya'ya ve İngiltere'ye; 1833 yılında imzalanan Hünkâr İskelesi Anlaşması ile yine Rusya'ya ve 1838 yılında Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın isyanının bastırılmasına destek veren İngiltere'ye imtiyazlar tanınmıştı.

Ancak bunların arasında en önemlisi, 1838 tarihli Balta Limanı Anlaşması'yla İngilizlerin elde ettiği imtiyazlardı. Çünkü bu anlaşmayla Osmanlı Devleti'nin bağımsız bir dış

ticaret politikası uygulama şansı ortadan kaldırılmıştı. Daha sonra başka ülkelerde aynı imtiyazlara sahip olmak için anlaşmalar imzalamak istediler.

İngiltere ve ekonomi arasındaki ilişki elbette burada bitmiyordu. Osmanlı'nın sonunu getiren sürecin arkasında da yine İngiltere'nin bir biçimde rol aldığı büyük bir savaş vardı. Her ne kadar bazı tarihçiler bunu bir zafer gibi anlatıyor olsa da İngilizlerin ve Fransızların kışkırtması sonucu 1853 yılında başlayan ve 1856 yılına kadar devam eden Kırım Savaşı, imparatorluğun sonunu getiren dış borç batağının başlatmıştı.

Savaş, Osmanlı'daki Ortodoks tebaanın koruyuculuğu konusundaki İngiliz–Rus çekişmesi nedeniyle başlamıştı. Osmanlı Devleti, Kudüs'teki hizmetlerin görülmesinde Katolik Hıristiyanlar ile Ortodoks Hıristiyanlar arasında bir denge kurmuştu. Rusya bu hizmetler konusunda Ortodokslara haksızlık edildiğini öne sürmüş ve birtakım ayrıcalıklar istemişti. Arada kalan ise yine Osmanlı'ydı. Daha sonra Fransa da gerilime dâhil olarak Kudüs'teki hizmetlerin Katolikler tarafından yerine getirilmesini istedi. Osmanlı ise Kudüs'ün aynı zamanda Müslümanlar için de kutsal olduğunu ve gerekli hizmetlerin Müslümanlar tarafından verilmesine karar verdi. Rusya bu konuda Osmanlı'ya uyarıda bulundu ancak Osmanlı; bazılarına göre yanında olduğunu düşündüğü İngiltere'ye güvendi, bazılarına göre ise bu konuda Kanuni dönemindeki fermanlar nedeniyle bir değişiklik yapamayacağını belirtti ve Kırım Savaşı başladı.

İki büyük devletin Osmanlı'nın yanında savaşa girmesiyle Rusya yenilmişti fakat bu savaş sonunda Osmanlı, Rusya cephesinde zafer kazansa da aslında Avrupa cephesinde kaybetmişti. Çünkü artık Avrupa'ya aşırı bağımlılık süreci başlamıştı. Savaşın başlamasıyla on binlerce İngiliz ve Fransız

askeri, âdeta işgale gelmiş gibi İstanbul'a çıkmıştı. Savaşın finansmanı için yapılan iki büyük borçlanmayla artık Avrupa sermayesi Osmanlı'da yönetici güç haline gelmişti.

Selim yazılanları bir daha okudu. Osmanlı tarihinin en sarsıcı gerçekleri değildi ulaştığı bilgiler ama günlükteki iddianın daha derinlemesine araştırılması gerektiği ortaya çıkıyordu. Selim'in anladığı kadarıyla İngilizler işgale geldikleri günden barış anlaşmaları imzalanana kadar geçen sürede birçok bağlantı kurmuşlardı. Bu bağlantıların birçoğu belki de Kırım Savaşı'na kadar geriye götürülebilirdi çünkü o dönem, İngiliz istihbaratçıları İstanbul'un her köşesine hâkimdi. Hasta Adam kavramı daha yeni ortaya atılmış ve Osmanlı'yı paylaşma planları çoktan yapılmıştı.

Önceleri önemsemediği miras, tahmin ettiğinden daha önemli çıkmıştı. Fakat ortada büyük çelişkiler vardı. Hikmet Ülgen iki mektup yazmıştı ama konunun ne olduğunu doğrudan söylememişti. İhanetten ve intikamdan bahseden birinin bunu açıkça belirtmemiş olması cevaplandırılması gereken başka bir soruydu.

Aslında Selim bu sorunun cevabını biliyordu. Daha ilk dakika avukat bu sorunun cevabını vermişti. Hikmet Ülgen, mektuplarında dile getiremeyeceği kadar önemli bir bilgiyi avukatı aracılığıyla iletmişti. Birden çok heyecanlandı. Yerinde duramayacağını düşündü. Ayağa kalktı ve odanın içinde heyecanlı bir şekilde dolanmaya başladı. Sürekli olarak aynı şeyleri tekrar ediyordu: "*14 Haziran, İzmir. 14 Haziran, İzmir...*"

Günlüklerde karşılaştığı isimlere tekrar baktı. Hiçbirini daha önce duymadığından emindi. Herhangi bir sonuca varmadan önce çok iyi bir araştırma yapması gerekiyordu. Danışması gereken insanlar vardı. Ama bu konuyu nasıl açıklayacağını

bilemiyordu. Elinde Atatürk'e suikast girişimiyle ilgili belgeleri olduğunu söyleyip tatmin edici sonuçlar ortaya koyamazsa, kariyerine ve itibarına ciddi anlamda zarar verebilirdi. Çünkü Atatürk'e suikast girişimine dair bugün bile karanlıkta kalan ve cevaplanmayan pek çok soru vardı.

Selim'in bu isimler konusunda danışabileceğini düşündüğü tek bir kişi vardı. Serdar Andoğlu, Cumhuriyet döneminin ekonomik gelişimi üzerine yaptığı çalışmalarla ünlüydü. Bölümdeki hocalarından birini arayarak Serdar Andoğlu'nun telefon numarasını istedi. Numarayı ararken çok heyecanlıydı, hatta sesi biraz titriyordu.

"İyi akşamlar Serdar Bey. Benim adım Selim Gökay, İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü'nden. Numaranızı Lütfü Başoğlu'ndan aldım. Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. Mümkünse sizinle görüşmek istiyorum."

"Evet, elbette," dedi Serdar Andoğlu, insana güven veren gür bir sesi vardı. "Ne zaman istersen görüşebiliriz. Ben bir hafta daha üniversitedeyim, sonra yurt dışında olacağım. Yaklaşık bir ay yokum. Konu neydi bu arada?"

"Hocam, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçişteki ekonomik dinamikler hakkında bir çalışma yapıyordum. Özellikle Kurtuluş Savaşı sonrası yeniden yapılanma dönemi hakkında. Okumalarda bazı isimlere denk geldim. Malum, siz de bu konuda danışılabilecek tek isimsiniz," durdu ve Serdar Andoğlu'nun cevap vermesini bekledi.

"İsimler hatırında mı peki? Belki telefonda da yardımcı olabilirim."

"Aslında bütün problem tek bir kişinin çevresinde dönüyor diyebilirim. Sağır Hüseyin diye geçiyor adı, maalesef soyadı yok."

"Hatırımda böyle bir isim yok. Hangi tarihten bahsediyorsun?"

"Cumhuriyetin ilanından sonraki dönem, muhtemelen ilk on sene. İstanbul'da yaşamış. İnşaat işleri yapmış."

"Soyadının olmaması kötü... Ben bir bakayım. Sadece Sağır Hüseyin'i mi araştırıyorsun?"

"Yaklaşık on iki isim var."

"Pekâlâ, istersen yarın görüşebiliriz. Öğleden sonra bir ila üç arası ofisteyim."

"Teşekkürler hocam. O halde yarın saat birde görüşmek üzere."

Bu görüşmeyle birlikte araştırmaları resmen başlamıştı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Yarın daha dinç ve daha yerinde bir kafa için erken yatmaya karar verdi. Günlüğü ve evrakları çantasına yerleştirdi, sonra da yatağına gitti.

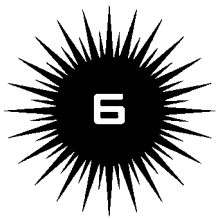

24 Haziran 2013
Boğaziçi Üniversitesi

Selim, Serdar Andoğlu'yla olan randevusuna yetişebilmek için ofisteki işlerini hızlı bir biçimde halledip hiç vakit kaybetmeden yola koyuldu. Buluşma saatinden yirmi dakika önce üniversiteye vardı. Kantinde bir çay içtikten sonra bire beş kala hocanın odasına doğru harekete geçti. Yıl sonu, etkisini burada da göstermiş pek çok öğrenci çoktan okuldan ayrılmıştı.

Hocanın kapısının önüne geldiğinde, "Selim Gökay?" diye seslendi biri arkadan. Serdar Andoğlu, elinde bir fincanla kendisine doğru yürüyordu. Uzun boylu ve sarışın bir adamdı. Sesi öyle gürdü ki insan onu olduğundan çok daha uzun algılıyordu. "İçeri buyur. Bu arada Lütfücüğüm nasıl?"

Sorduğu soruya cevap beklermiş gibi bir hali yoktu ve konuşmaya devam etti:

"Konuyla ilgili henüz bir şey bulamadım ama aramaya devam edeceğim, başka isimler de var demiştin?"

"Evet hocam, buyurun," dedi Selim ve listeyi Serdar Andoğlu'na uzattı.

Masasının çekmecesinden bir altlık çıkaran Serdar Andoğlu, fincanın içine hazır kahvelerden attı. Gömleğinin cebinden gözlüklerini çıkardı ve isimlere kabaca bir göz attı. Tanıdık bir isimle karşılaşmış gibi görünmüyordu.

"Bana şu araştırmandan bahset."

"Aslında elime cumhuriyetin kuruluşundan sonra tutulmaya başlamış bir günlük geçti. Günlüğün sahibi, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra özellikle İstanbul'da önemli işler yapmış Ali Rıza Ülgen isimli bir mühendis... Ancak günlük düzenli olarak tutulmamış. Mesela iki yazının arasında üç ay gibi bir zaman var. Bu isimlerden bir kısmı günlüklerde geçiyor. Bir kısmıyla da yazışmışlar."

"Çok ilginç," diye karşılık verdi Serdar Andoğlu, gözünü listeden ayırmadan. "Çok şanslısın da. O günlüklerin hepsi çok değerli. Maalesef bizim kültürümüzde anıların kaydı tutulmuyor. Atatürk ve silah arkadaşları bu konuda ön ayak oldu diyebiliriz. Çalışmanı tamamladığında o günlüklere ben de bir göz atmak isterim. Bildiğin gibi bu konu beni oldukça ilgilendiriyor."

Gözlüklerini gözlerine daha bir özenle yerleştirdi. Arkasındaki raflarda bulunan kitaplardan birine uzanmıştı ki Selim'in telefonu çalmaya başladı.

"İzninizle hocam," diyerek telefonu cevaplamak için odadan çıktı.

"Selim, galiba evine hırsız girdi," dedi komşusu endişeli bir ses tonuyla.

Selim ne olduğunu tam anlayamamıştı. Yanlış duyduğunu sanarak tekrar etmesini isteyecekti ki komşusu devam etti.

"Kapın açıktı. İçeride olduğunu düşünerek seslendim ama cevap gelmedi. İçeri baktığımda her tarafın darmadağın

olduğunu gördüm. Sana söylemeden polise haber vermedim. Sen ara istersen. Ben kapının önünde gelmelerini beklerim."

Selim, çalınmasından endişe duyacağı bir şeyler olup olmadığını düşündü. Kitaplarından başka değerli bir şeyi yoktu. Aklına evrakları geldi. Çıkarken evde bırakmamanın daha iyi olacağını düşünmüştü ama hepsini yanına alıp almadığından emin olamadı.

"Hemen geliyorum! Haber verdiğin için çok sağ ol. Polisi ben ararım," dedi ve telefonu kapattı.

"Hayırdır?" diye sordu Serdar Andoğlu, Selim'e dönerek.

"Hocam, kusura bakmayın. Sanırım evime hırsız girmiş, acilen gitmem gerek," dedi ve çantasının içine hızlıca bir göz attı.

"Elbette. Umarım değerli bir şeylerin çalınmamıştır."

"Evde bilgisayarım ve kitaplarım dışında değerli bir şeyim yoktu."

"Peki, ne yapalım? Bu isimler hakkında bir şeyler bulursam seni haberdar ederim. Eğer istersen Cuma günü aynı saatte görüşebiliriz. Çok geçmiş olsun."

Selim üniversitenin önünden geçen ilk taksiye atlayarak eve doğru yola koyuldu. Yanına almayı unuttuğu bir evrak olup olmadığını anlamak için eve gidene kadar polise haber vermemeye karar verdi.

Vakit kaybetmemek adına daha taksi apartmana yanaşırken ücretini ödeyip hızlıca arabadan indi ve doğruca apartmana girdi. Apartman kapısı her zamanki gibi açıktı. Normal zamanlarda insanı çok rahatsız etmeyen bu durum, şimdi çok büyük bir ihmal gibi görünüyordu. Kimse giriş kapısını kapatmıyordu. Kendisi bile.

Komşusu kapının önündeydi. Kendisini görünce olayı tüm ayrıntısıyla bir kere daha anlattı. Selim içeri girdiğinde ortalığın savaş alanına dönmüş olduğunu gördü. Her şeyi dağıtmışlardı. Bu dağınıklık arasında bir şeyin eksilip eksilmediğini anlaması bile en az bir iki gün sürerdi. Selim çalışma masasına yöneldi. Bütün notları dağıtılmış, yerlere saçılmıştı. Kitaplarının arası tek tek aranmıştı. Yatak odası da aynı durumdaydı, dolabında ne varsa yerlere saçmışlardı. Çoraplarına kadar her şey yerdeydi. Amaçsızca mutfağa yöneldi. Orada da manzara aynıydı.

Hırsızlardan kalmış olabilecek bir iz, bir işaret aradı ancak bu gibi durumlar için eğitimsiz olan gözleri bir şey bulamadı. Yerde duran hiçbir şeye dokunmadı. Eğer bir iz bırakmışlarsa polisin bulabileceğini düşündü. Apartmandan birkaç kişi daha kapı önüne çıkmış, neler olup bittiği hakkında konuşuyorlardı. O sırada kapıdan içeri iki kişi girdi.

"Polis!" dedi gençlerden biri. İki adam gayet şık giyimli, iri yapılılardı. Selim içinde bulunduğu durumun şaşkınlığıyla olan biteni anlatmaya başladı.

"İçeri nasıl girmişler bilmiyorum."

Gerçekten de kapının zorlanıp zorlanmadığına bakmamıştı. Polislerden biri kapıya göz atmaya gitti.

"Ben üniversitedeydim. Her yerin altını üstüne getirmişler."

"Eksik bir şey gözünüze çarptı mı?" diye sordu polis.

"Tek fark ettiğim bilgisayarım oldu. Evde değerli bir şey yoktu zaten."

Polis kitaplara dikkatlice bakıyordu. Selim, kendini açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Ben öğretim görevlisiyim, İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü'nde çalışıyorum."

"Olay yerini incelemek için ekip gelmesi gerekiyor. Eğer isterseniz, ekipler gelip parmak izi için araştırma yaparken, siz de bizimle birlikte merkeze kadar gelip ifadenizi verin."

"Anahtarı komşuma bırakıp geliyorum," dedi Selim.

Çantasını aldı, komşusuna gidip durumu anlattı. Polislerle birlikte apartmanın önünde bekleyen arabaya bineceği sırada telefonu çaldı. Serdar Andoğlu arıyordu.

"Buyurun hocam?"

"Merhaba Selim, durum nasıl? Var mı bir gelişme? Çok şey çalmışlar mı?"

"Yok hocam, dediğim gibi evde pek bir şey yoktu zaten. Hırsızlar da genellikle kitap okumadıkları için pek bir şey çalamamışlar."

Selim'in gözü arabaya takılmıştı. Araba bir sivil polis otosu için oldukça lükstü. Ayrıca adamlar da son derece iyi giyimlilerdi, polis olduklarını söylemeseler anlaması mümkün değildi. Bir yandan Serdar Andoğlu'nu dinleyip bir yandan bunları düşünürken, iki polisin de dikkatli bir şekilde çantasına bakarak kendi aralarında bir şeyler konuştuklarını fark etti.

"Bak, sana moralini biraz düzeltecek bir şey söyleyeyim. Sağır Hüseyin'in kim olduğuna dair bir şeyler bulmuş olabilirim. Ama emin değilim," dedi Serdar Andoğlu. "Belki moraline faydası olur diye paylaşmak istedim. İşleri hallettikten sonra beni muhakkak ara. Böyle önemli bir araştırmaya biraz zaman illaki ayırırım. Neyse, kolay gelsin. Tekrar geçmiş olsun."

"Aradığınız için teşekkürler hocam. En kısa zamanda görüşmek üzere," diyerek telefonu kapattı ve arabanın arka koltuğuna oturdu.

Hiç tanımadığı insanların evine girip hayatını nasıl da altüst ettiğini düşünmeye başladı. Evi eski haline getirmesi uzun zaman alacaktı. Bu noktada komşularının imdadına yetişeceğinden emindi. İstanbul'da yok olmaya yüz tutmuş olan komşuluk geleneğinin hâlâ yaşatılmaya çalışıldığı bir apartmanda yaşıyordu.

"Pardon, işlemler ne kadar sürer acaba?" diye sordu. "Yani bu hırsızlık olaylarında ne kadar zamanda sonuca ulaşılıyor?"

"Sizinki çok uzun sürmez," dedi sürücü koltuğundaki polis. "Gündüz vakti gören birileri muhakkak olmuştur. Hem ortalıkta bir sürü kamera var."

"Size kim haber verdi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sokaktan geçiyorduk kapının önünde hırsızlık olduğunu duyup bakalım dedik. Bu aralar bu tip olaylar çok oluyor."

Selim son zamanlarda başına gelenleri düşündü. Önce hiç bilmediği bir kişinin bıraktığı miras konusunda tereddüt ederken, bu durumu birden kabullenmişti. Bir de bilgisayarını parçaladığı kadın vardı ve aradan on gün geçmesine rağmen kadından henüz bir ses çıkmamıştı. Aklına tekrar Hikmet Ülgen'in mektuplarında bahsettiği ihanet takıldı. Araştırmayı nasıl yürüteceğini düşünürken telefonu yeniden çaldı. Bilinmeyen bir numaradan aranıyordu. Telefonu açtı.

"Beni dikkatlice dinle ve üniversiteden bir arkadaşınla konuşuyormuş gibi yap, güvenliğin buna bağlı."

"Pardon, anlayamadım!" dedi şaşkınlık içinde.

"Hiç tanımadığın iki adamın arabasına bindin ve bilmediğin bir istikamete gidiyorsun. Üniversiteden bir arkadaşınla konuşuyormuş gibi yap. Güvenliğin buna bağlı."

Selim kafasını kaldırdı ve sürücü koltuğundaki polisin dikkatlice kendisine baktığını fark etti. Adam tam o sırada aynaları kontrol ediyormuş gibi yapsa da konuşmayı dinlediğini belli etmişti.

"Kusura bakma sesini şimdi aldım."

"Nereye gittiğine dair fikrin var mı? Belli etmeden cevap vermeye çalış."

"Şimdi polis arkadaşlarla emniyete gidiyoruz, ifade vermeye. Evime hırsız girdi. Onlar da tesadüfen evin önünden geçerken duymuşlar."

"Çok güzel, aynen böyle devam et ve lafımı bölmeden dinle. Arabasına bindiğin kişiler polis değil ve bu civardaki herhangi bir karakola doğru da gitmiyorsun."

Selim o an dikkatini yola verdi. Gerçekten de bu yönde herhangi bir karakol yoktu.

"Arabadan bir an önce çıkmalısın. Sana yardımcı olabilirim ama beni çok iyi dinlemen gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette, görüşebiliriz. Müsait olabilir miyim bilmiyorum..." dedi Selim.

"Şimdi iyi dinle. Az ileride bir alışveriş merkezi var, birazdan önünden geçeceksiniz. Bir yolunu bulup arabadan inmeni ve oraya gitmeni istiyorum. Eğer niyetleri kötüyse sana orada bir şey yapamayacaklardır."

"Bu saçma olmaz mı?" dedi, belli etmemeye çalışarak.

"Vaktin giderek azalıyor. Kurtulmak istiyorsan dediklerimi aynen yapmak zorundasın. Alışveriş merkezini geçtikten sonra geri dönüş şansın olmayacak. Dediklerimi aynen yapacak mısın?"

"Olabilir," dedi, sıradan bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Güzel. Tuvalet ihtiyacın olduğunu söyleyerek adamları ikna et ve içeri girdikten sonra güvenliği geçer geçmez sağdaki tuvaletlerin yanından otoparka in. Eğer başarabilirsen, ikinci kattaki G kısmına ilerle ve G3 numaralı kolonun arkasına saklan. Bir süre gözlerden uzak dur. Unutma, seni ellerinden kaçırmak istemedikleri için peşinden geleceklerdir, yani hızlı hareket etmek zorundasın."

"Tamam."

"Seni oradan çıkarmak için üstündekilerden de kurtulmamız gerek. Ne giydiğini bildikleri için kalabalık içinde seni daha rahat bulurlar. Sen saklanırken ben üstüne uygun bir şeyler ayarlarım."

"Peki."

"Söylediklerimi sakın unutma; G kısmı, içeri girdikten sonra en fazla on dakikan var. Ben bundan daha kısa sürede seni oradan çıkaracağım. Ayrıca telefonunu bir an önce sessize al. Numaran kesinlikle onlarda vardır ve seni bulamazlarsa aramayı deneyeceklerdir. Telefonunun melodisi de yerini belli edebilir. Yaklaşıyorsunuz. Hazır mısın?"

Arayan her kimse peşlerinde olmalıydı. Çok korkuyordu ve ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Şoför koltuğundaki polisin, ya da artık her kimse, dikkatli bir şekilde konuşmasını dinlediğinden emindi. Arayan kişinin kim olduğunu bilmese de bir an önce bu arabadan inmek istiyordu.

"Tamam, akşam görüşelim o zaman."

"Şimdi," diyerek telefonu kapattı.

"Memur bey," dedi Selim rahatsız olduğu belli olan bir sesle. "Acilen tuvalete gitmem gerek."

"Burada duramayız," dedi direksiyon başındaki kişi. "Merkeze kadar beklemeniz gerekecek."

"Maalesef oraya kadar bekleyemem."

"Bizim de işimiz gücümüz var," dedi direksiyon başındaki, biraz daha ters bir ifadeyle.

"O halde ben sizi meşgul etmeyeyim. İşimi hallettikten sonra emniyete kendim de gelebilirim."

İkisi de bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı.

"İyi," dedi direksiyon başındaki, "Arkadaş da seninle gelsin."

"Hiç gerek yok. Şayet burada bekleyebilirseniz hemen dönerim."

Şoför, alışveriş merkezinin yan sokağına girerek arabayı park etti ve Selim'e acele etmesini söyledi. Kapıyı açmak için harekete geçtiği sırada diğer polisin çantasına kaçamak bir bakış attığını gördü ve heyecandan az daha unutmak üzere olduğu çantasını kavradı. Hızlı bir tempoda alışveriş merkezine doğru harekete geçti. Biraz uzaklaşmıştı ki arkasından arabanın kapısının açılıp kapandığını işitti. Artık takip edildiğini bildiği için adımlarını biraz daha hızlandırdı.

Kapıdan geçmekte olan grubun arasına karışarak alışveriş merkezine girdi ve otoparka inen merdivenlere doğru ilerlerken telefonunu sessize aldı. Bu noktada bir karar vermesi gerekiyordu. Düşüncesizce arabasına bindiği adamların iddia ettikleri gibi polis olmadıklarına emindi. Öte yandan, yardım ediyor gibi gözükse de telefondaki kişiye güvenmek için de hiçbir nedeni yoktu. Üstelik bir nedenle o da Selim'i takip ediyordu. Kafası çok karışmıştı.

Tıpkı söylendiği gibi yaptı, ikinci kata indi ve G kısmına doğru ilerlemeye başladı. İşaretleri takip ederek G3 yazılı

kolona geldi. Gerçekten de saklanmak için mükemmel bir yerdi. İki tarafına park edilen araçlar sayesinde onu burada bulmaları imkânsız gibiydi.

Panik içinde olan biteni anlamaya çalışırken aklına çantası geldi. Olay sırasında evde olmayan tek şey çantasıydı ve polis olduğunu iddia eden bu kişiler karşılaştıkları andan itibaren gözlerini çantasından ayırmamışlardı. Belgelerin peşinde olabilirlerdi. Aşağı yukarı on dakika boyunca arabaların arkasında oturmuş, cevabını bilmediği sorular soruyordu. Neler döndüğünü anlamak için baktığında, arabaların arasında bir şeyler arayan insanlar gördü.

O sırada sütunun arkasından biri ismini seslendi. Yanına geldiğini ve sakin olması gerektiğini söyledi. Karşısında yaklaşık otuz, otuz beş yaşlarında kirli sakallı bir adam duruyordu. Yanına çömeldi, elindeki poşetleri yere koyarak açtı ve içinden yeni kıyafetler ve spor bir çanta çıkardı.

"Beni dikkatlice dinle ve lütfen araya girme," dedi gülümseyerek. "Harika bir iş çıkardın, bundan sonrası daha kolay. Öncelikle üzerindeki kıyafetlerden kurtulman lazım. Şunları giy," dedi, poşetlerden çıkardığı kıyafetleri işaret ederek. "Bir yandan da beni dinle, birazdan bir olay meydana gelecek ve insanlar kendilerini dışarı atmak isteyecek. Olay meydana geldiğinde aralarına karışabileceğin bir grup bul ve buradan olabildiğince hızla uzaklaş. Ortalıklarda görünme, telefonunun pilini çıkar ve sakın bir daha açma. Sürekli gittiğin yerlerden uzak dur. Benim şimdi gitmem gerek. Çantanı da değiştir," dedi ve hızlı bir şekilde arabaların arkasında kayboldu.

Olan biteni düşünecek zaman yoktu. Aceleyle pantolonunu ve gömleğini değiştirdi. Deri çantasını boşaltı ve belgelerini

yeni spor çantaya koydu. Telefonunun pilini çıkardı, özensizce çantasının içine sıkıştırdı ve beklemeye koyuldu.

Yaklaşık iki dakika sonra sol taraftan gürültülü bir patlama sesi geldi. İnsanlar arabalarını bırakarak çıkışa doğru koşmaya başladılar. Selim hızla yerinden fırlayıp kaçışan insanların arasına karışarak dışarı çıktı.

Hızlıca karşıdaki sokaklardan birine daldı. Biraz yürüdükten sonra ilk sokaktan önce sağa sonra da sola döndü. Nereye gittiğini bilmiyordu ama bir an önce oradan uzaklaşması gerekiyordu. Peşinde kimsenin olmadığından emin olana kadar bir süre bu şekilde yürümeye devam etti.

Kalabalığın arasında başını öne eğerek yürüyor ve dikkat çekmemek için özen gösteriyordu. Dikkatini olabildiğince çevresine vermek istese de bir türlü başaramıyor ve sürekli otoparktaki patlamayı düşünüyordu. İnsanlar büyük bir paniğe kapılmıştı. Patlama can kaybına yol açmasa da, olay yerinden kaçmaya çalışırken birileri zarar görmüş olabilirdi. En kötüsü de dolaylı da olsa bu duruma kendisinin neden olmasıydı. Çünkü bütün bu olanlar onu kurtarmak için hazırlanmıştı.

Kaçırılmak istenmesinin tek nedeni olabilirdi, Hikmet Ülgen'den kalan belgeler. Peşindeki insanların bahsi geçen ihanetle bir ilişkisi olmalıydı. Tüm bu yaşananların ardından kimseye güvenemeyeceğini biliyordu. Öncelikle saklanmak için bir yere gitmeliydi. Bir gece için bile olsa dinlenmeye ve olan biteni derinlemesine düşünmeye ihtiyacı vardı.

Son bir senedir gitmediği yerleri düşündü. Aklına pek çok yer gelse de hiçbirinde kendini emniyette hissedemeyecekti. Yakın arkadaşlarına gidemezdi. Herhangi bir otelde, daha dinlenmeye fırsat bulamadan yakalanırdı. Sokaklar ise onun gibi birinin saklanmayı becerebileceği yerler değildi.

Kalabalık caddelerde yürümeye devam ederken iyice yorulduğunu fark etti. Geniş vitrinli mağazalardan birinin önünde durarak soluklandı. Susuzluktan boğazı kurumuştu. Devam edebilmesi için bir şeyler içmesi gerekiyordu. Biraz ileride bir market gördü. Markete yaklaştığı sırada kıyafetlerini değiştirdiği için üzerinde para olmadığını fark etti. Cüzdanını almak için çantasını açtığında pilini çıkardıktan sonra bir köşeye sıkıştırdığı telefonunu gördü.

Bu zor durumunda kendisine yardımcı olabilecek insanlar olsa da hepsinin numarası telefonunda kayıtlıydı. Fakat telefonunu kullanmaması gerektiği özellikle söylenmişti. Alışveriş merkezinden kaçmasına yardım eden kişinin girdiği zahmeti düşününce tavsiyesine uymanın akıllıca olacağını düşünüyordu ama yakalanmaktan da korkuyordu.

Bir süre sonra, aklına peşindeki insanların onu bulamayacakları, yılda sadece bir iki kere görüştüğü arkadaşlarından biri geldi. Bir an için başka çaresi olmadığını düşünerek telefonunu çantasından çıkardı. Pilini geri takmadan önce bunun doğru olup olmayacağına karar vermeye çalıştı.

Çok sık görüşmeseler de böyle zor bir durumda kendisine yardımı esirgemeyecek olan arkadaşı Aziz'i arayacaktı. Yapabileceği başka da bir şey olmadığına ikna olduktan sonra telefonun pilini takarak tekrar çalıştırdı. Numarasını rehberden hızlıca buldu ve aradı. Dördüncü kez çalarken telefon açıldı.

"Merhaba Selim," diyerek cevapladı Aziz.

"Merhaba," dedi Selim hızlı bir şekilde. "Müsaitsen, akşam sana gelmek istiyorum."

"Gel tabii. Ne zamandan beri görüşmemiştik. Ama istersen eve gelmeden önce dışarıda buluşup bir şeyler yiyebiliriz."

"Hayır, evde buluşmak daha iyi olur. Kaçta evde olursun?"

"En geç sekizde."

"Aziz, çok vaktim yok. Şimdi kapatmak zorundayım. Saat sekizde görüşürüz," diyerek telefonu kapadı ve tekrar çantasına attı.

Biraz rahatlamıştı. En azından bu gece yakalanma korkusu olmadan, içinde bulunduğu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünebilirdi. Çantasını kapamadan önce cüzdanını çıkardı ve marketten bir şişe su aldı. Şişedeki suyun yarısını bir seferde içtikten sonra saatine baktı. Sekize kadar biraz daha oyalanması gerekiyordu. Suyun kalan kısmını da içtikten sonra şişeyi marketin önündeki çöp bidonunun içine atacakken peşindeki adamların arabayla sokağa girdiklerini gördü.

Hızlıca marketin yanındaki pasajdan içeri girdi. Adamların onu bu kadar kısa sürede bulabileceğini düşünmemişti. Saatlerdir yürüyormuş gibi hissetse de olay yerinden çok uzaklaşamadığını şimdi anlıyordu. Bir araca binip bölgeden uzaklaşmadıkça tehlikeyi atlatmış olmayacaktı. Adamlardan biri arabadan çıkıp etrafa bakınmaya başladı. Pasajın elli metre kadar ilerisindeki dükkanlardan birinin kapısındaki çalışanlara bir şeyler sordu. Bir an evvel buradan çıkmalıydı. Farklı kıyafetler giymenin avantajını kullanarak oradan uzaklaşabilirdi ancak sakinliğini koruması çok önemliydi.

Pasajın içinden geçerek arka sokağa doğru ilerledi ve yolun karşısına geçti. Bir süre kaldırımdan yürüdükten sonra şapka satan bir dükkândan içeri girdi ve yüzünü kapatabileceği bir şapka satın alarak yoluna devam etti.

Arkasına hiç bakmadan on dakika kadar yürüdükten sonra takip edilip edilmediğini anlamak için geri döndüğünde, peşindeki arabanın yan sokaklardan birinde olduğunu fark etti. Adamlar sanki Selim'in nereye gittiği biliyorlardı. Şapkayla

yüzünü saklamaya çalıştıkça daha fazla dikkat çektiğini düşünerek bir yerlere saklanmaya karar verdi. Oradan derhal uzaklaşmak için harekete geçtiği sırada adamlardan biriyle göz göze geldiler. Selim panik içinde kaçmaya başladığında adamlar da arabadan inip peşinden koşmaya başladılar.

O kadar yorulmuştu ki daha fazla kaçabileceğini sanmıyordu. Belki bir iki dakika daha koşabilirdi. Ama sonrasında muhakkak yakalanacaktı. Çantasını saklayabileceği bir yer ararken ileride bir otopark tabelası gördü. Çaresizce otoparka doğru koşmaya başladı. Kapıdan içeri girerken göz ucuyla peşinden gelip gelmediklerine baktı. Kimseyi görememişti. Hızlıca içeri daldı ve gözüne çarpan ilk karanlık köşeye doğru ilerlerken arkasından, "Selim Gökay!" diye bağırıldığını duydu.

O an büyük bir hata yaptığını fark etse de iş işten çoktan geçmişti. Arkasını döndü ve peşindeki adamlardan biriyle karşı karşıya geldi. Diğeri ise otoparkın girişinde durmuş etrafı kolaçan ediyordu. Nefes nefese kalmıştı ve dizlerini tutarak öne doğru eğildi.

"Ne istiyorsunuz benden?"

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Evime giren sizdiniz değil mi?"

Karşısındaki adam eliyle yavaşça onu çağırdı.

Selim zorlanarak doğruldu. Etrafına bakındı gözü biraz ilerideki merdivenlere takıldı.

"Sakın aklından bile geçirme," dedi adam, ceketini açıp silahını göstererek. "Çantayı bu tarafa at."

Merdivenler bir an için iyi bir fikir gibi görünse de Selim'in bir adım daha atacak hali kalmamıştı. Çantasını sırtından

çıkardı ve yavaşça adamın ayaklarının önüne fırlattı. Adam eğilip çantanın içini kontrol etti.

"Her şey orada," dedi Selim. "Ne istiyorsanız alın ve beni rahat bırakın."

"Sen de bizimle geleceksin," dedi adam.

Selim, kıpırdamadı. Söylenenleri yaparsa başına neler geleceğini bilmiyordu. Ama kaçması mümkün değildi. Adamın da sabrı tükenmişti. Başka çaresinin kalmadığını düşünerek elini silahına attığı sırada otoparkın girişinde bir gürültü koptu. Neler olduğunu anlamak için girişe doğru baktığında arkadaşını yerde yatarken gördü.

"Ekrem," diye seslendi.

Ama herhangi bir tepki gelmedi.

"Ekrem," diye tekrar seslendi.

Yine bir tepki alamayınca, Selim'e olduğu yerde kalmasını söyledi ve silahını otopark girişine doğrultarak yavaş adımlarla arkadaşına doğru yürümeye başladı. Selim neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adam girişe yaklaştığında karanlığın içinden aniden çıkan bir kadın tüm gücüyle adamın hayalarına tekme attı. Ardından elindeki çantayı adamın silah tutan eline geçirdi ve silahını düşürdü.

Adamın canı yandığı belliydi fakat diğeri gibi yere yığılmamıştı. Kadın bir hamle daha yaptı ve adamın önce boğazına ardından da çenesine birer darbe indirdi. Acıdan deliye dönen adam, kadını tuttuğu gibi duvara fırlattı. Kadın aldığı darbeyle yere yığılırken adam yeniden silahına uzandı. Tam silahını almak üzereyken, kadın yerinden fırlayarak adamın sağ koluna, karın boşluğuna ve boğazına ardı ardına üç darbe indirdi.

Adam aldığı darbelerle sersemleyerek öne doğru eğildiğinde saçlarından tuttu ve dizini tüm gücüyle kafasına geçirdi. Bu son darbeyle adamı yere yıkan kadın hemen telefonunu çıkardı ve adamın fotoğrafını çekti.

"Çantanı al," diye bağırdı kadın, diğerinin yanına gidip aynı şeyi yaparken.

"Neler oluyor?" diye sordu Selim panik içinde.

"Acele et. Vaktimiz yok."

Selim çantasını aldı ve kadına doğru yürüdü. Yüzünü gördüğünde şaşkınlığına engel olamayarak, "Ebru!" diyebildi.

"Telefonlarını al ve kır," dedi Ebru, yerde yatan adamları işaret ederek. Ardından kendi telefonunu kulağına götürdü ve "Mesajımı aldın mı?" diye sordu hattın diğer ucundaki kişiye.

Selim de neler döndüğünü anlamadan söylenenleri yaptı.

"Bunlar mıydı?" diye sordu Ebru. Selim kendisine sorduğunu zannetse de Ebru onunla konuşmuyordu. "Durum benim kontrolümde. Ne olup bittiğini anlayana kadar yanımdan ayırmam." diyerek telefonu kapadı.

"Neler oluyor? Bu adamlar kim?" diye sordu Selim.

"Açıklama yapacak zaman yok. Hemen benimle gel. Bir an önce buradan gitmeliyiz," dedi. Hiç beklemeden otoparktan çıkarak biraz ileriye bıraktığı arabasına doğru hızlıca yürüdü. Arabanın yanına vardıklarında Selim'e arka koltuğa geçip eğilmesini söyledi.

"Bana bir açıklama yapmayacak mısın?" diye sordu Selim, arkaya geçtikten sonra.

"Adamlar senin peşindeydi. Sen söyle," dedi Ebru, arabayı çalıştırırken.

"Peki ama beni nasıl buldular?"

"Kısa süre önce telefonunu tekrar çalıştırdın. Sana kullanmaman söylenmişti. Şimdi telefonunu bana ver," dedi.

Selim telefonunu çantasından çıkarıp uzattığında Ebru hiçbir şey söylemeden pencereden fırlattı.

"Bundan sonra hayatta kalmak istiyorsan sana söylediklerimi aynen yapacaksın. Ben söyleyene kadar başını kaldırma ve gideceğimiz yere kadar tek kelime etme," dedi ve gaza bastı.

24 Haziran 2013
Zekeriyaköy

Sedat Erginer arabasını şehir dışında daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir yere doğru sürüyordu. Yaklaşık bir saat önce Kılıç Zorlu, yapmasını istediği işler hakkında bilgi vermek için kendisini görüşmeye çağırmıştı.

Sedat Erginer, Kılıç Zorlu'nun yeraltı dünyasındaki silahlı gücüydü. Kılıç, onun yaptığı önemli operasyonlar sayesinde bugünkü gücüne kavuşsa da hiçbir zaman ona bilmesi gerektiğinden fazlasını anlatmazdı. Sedat Erginer daha önce bu durumu hiç sorgulamamıştı. Fakat bu sefer işler farklıydı. Yakalanması ya da teslim olması gereken bir operasyon yapacaksa bütün detayları bilmek zorundaydı.

Buluşma noktasına geldiğinde arabasından indi ve kendisine söylendiği gibi dışarı çıkarak beklemeye başladı. Yaklaşık beş dakika sonra yolun karşı yönünden üç otomobilin ona doğru geldiğini fark etti. Üstüne başına çekidüzen verirken arabalar yanaştı. Ortadaki arabadan Kılıç Zorlu ve yakın koruması indi. Diğer arabalardan inen adamlar ise önlem almak için önceden

belirlenmiş noktalara doğru harekete geçtiler. Sedat Erginer, onun daha önce bu kadar tedbirli davrandığını hatırlamıyordu. Kılıç Zorlu, korumasına arabanın yanında beklemesini söyleyerek Sedat Erginer'in yanına doğru yürüdü.

"Bugün senin için çok önemli bir gün," dedi, yanına geldiğinde.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Daha önce hiç, kendi kendimi yakalatmak için bir işe başlamamıştım."

"Bu, gücümüzü koruyabilmemiz için yapılması gereken bir fedakârlık."

"Fedakârlığı güçsüzler yapar."

"Tereddüt mü ediyorsun? Eğer Türkiye'ye hiç dönmemenin daha iyi olacağını düşünüyorsan beni iyi dinle! Son işinden sonra ülkenin en güçlü siyasetçileri yakalanman için İnterpol'ü devreye soktular. Devlet beni de zorlamaya başladı. İnterpol seni dünyanın her yerinde kırmızı bültenle ararken bir türlü bulamamasını sağlamak hiç de kolay olmadı. Ben üstüme düşeni yaptım. Şimdi sıra sende!"

Sedat Erginer, beş sene önce üst düzey birkaç diplomatı ortadan kaldırdıktan sonra devletin başlattığı operasyonlar nedeniyle yurt dışına kaçmak zorunda kalmıştı. Kılıç Zorlu, yurt dışında güvende olacağını ama İnterpol'e yakalanmamak için rahat durması gerektiğini söylemişti. Fakat dışarıda kendisini bekleyen en büyük tehlike İnterpol değildi.

Yıllar boyunca yaptığı işler nedeniyle sadece yurt içinde değil, yurt dışında da düşmanlar edinmişti. Bu yüzden sessizce bir köşede gizlenmenin hayatına mal olacağını çok iyi biliyordu. Çünkü ona göre sürünün gözünde eski ihtişamını yitirmiş bir kurdun topal bir köpekten farkı yoktu. Bu nedenle Kılıç Zorlu, onu içeri girdiğinde korusa da itibarını koruyamayacaktı.

"İş ne?" diye sordu. Doğrudan konuya girmedikçe aradığı yanıtlara ulaşamayacağını iyi biliyordu.

"Görevinden önce anlaman gereken bazı şeyler var. Dünya değişiyor. Eskiden silahla, tehditle işlerimizi yürütürdük. İnsanlar yaptıklarımızdan haberdar bile olmazdı. Ama artık biliyorlar. Devlet bize yol verse de artık halk vermez. Halk gücünün farkında, eğer isterse bütün dengeleri değiştirebilir. Bizim de yapmamız gereken bu gücü arkamıza almak."

"Bunu nasıl yapacaksın? Yoksa siyasete mi giriyoruz," dedi gülümseyerek Sedat Erginer.

"Kaos çıkararak," diye cevap verdi Kılıç Zorlu. "Dünyanın her yerinde halk meydanlarda. Bu ülkede kaosu kontrol edebilenler, devletin de kontrolünü ele geçirir. Yeni düzen kurulurken devletteki önemli kadroları ele geçirirsek kontrol yeniden tümüyle bize geçer"

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Senden bir şeyleri değiştirmek isteyen insanlara umut vermeni istiyorum."

"Anlamadım," dedi Sedat Erginer. "Bunu nasıl yapmamı istiyorsun?"

"Senin yapacağın operasyon ülkede bardağı taşıran son damla olacak. Sonra değişime ikna edip onlara harekete geçme fırsatı vereceğiz. Halkın da desteğiyle ekonomiyi durma noktasına getireceğiz. Bunu da Enveroğulları'nı yok ederek yapacağız."

"Enveroğulları mı? Neden?"

"Enveroğulları ülkedeki en büyük ekonomik güçlerden biri. Türkiye'deki pek çok küçük şirket Enveroğulları'yla yaptığı işler sayesinde ayakta duruyor. En tepedekinin devrilmesi hepsinin ardı ardına batmaya başlaması demek. İrili ufaklı

pek çok şirket ardı ardına batmaya başladığında, devlet günü kurtarma derdine düşecektir. Onlar günü kurtarmaya çalışırken biz de devletin geleceğini ele geçireceğiz."

"Nasıl olacak bu iş?" dedi Sedat. Kafası iyice karışmıştı.

"Enveroğulları'nı hedef almamızın asıl sebebi sadece ülkedeki en büyük ekonomik güçlerden biri olmaları değil, aynı zamanda devlet için kilit öneme sahip bazı projelerin de ihalelerini almış olmaları. Enveroğulları yok olursa, devletin başlattığı çok sayıda yatırım da riske girer. Kaos devam ederken bütün projeleri elimize geçirirsek, geleceğe hükmedecek gücü de ele geçirmiş olacağız."

"Bahsettiğin bu projeler..." diye başladı söze Sedat Erginer fakat Kılıç Zorlu araya girdi.

"Ne olduklarının önemi yok. Bilmen gereken tek şey, ülkenin geleceğini belirleyecek projelere hâkim olmamız gerektiği."

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsun. Ofislerine dalıp hepsini öldüreyim mi?"

"Enveroğulları'nı eski yöntemlerle ortadan kaldıramayız. Ben onların tamamen yok olmalarını istiyorum. Yıkılmaları için gerekli darbeyi vuracağım ama bu darbenin altından kalkabilecek kadar güçlüler. Harekete geçmeden önce yanlarındaki desteği çekmemiz şart. Bu nedenle öncelikli yapman gereken şey, yaşlı kurt Zafer Hazar'ı bizimle çalışmaya ikna etmek. Daha sonra eski bakanlardan Erhun Balcı'yı ziyaret etmeni istiyorum. Elinde bizi deşifre edebilecek bazı önemli bilgiler var. Kimseyle temas etmeden susturulması gerek. Sonra da şu hocayı öldüreceksin. İsmi Selim Gökay."

"Diğerleri kolay da, beni Zafer Hazar'a gönderdiğine göre sen ikna edemiyorsun."

"Zafer Hazar çok güçlendi. Artık gücünü kimden aldığını umursamıyor. İhtiyar, seni gördüğünde durumun ciddiyetini daha iyi anlayacaktır. Bu aşamadan sonra sadece hayatı söz konusu olursa biat eder."

"Bu ikna işleri pek bana göre değil," dedi yüzünü buruşturarak.

"Dert etme. Ben ikna olması için gereken her şeyi hazırladım," dedi ve dönerek korumasına arabayı işaret etti. Adam arabadan bir zarf çıkardı ve yanlarına gelerek zarfı ona uzattı. Sedat Erginer daha önce bu kadar iri birini gördüğünü hatırlamıyordu.

"Bu zarfın içinde onun itibarını zedeleyip işlerini zora sokacak bazı bilgiler var. Eğer bağlılığını bildirmez de burnunun dikine giderse bunları kullanırsın."

"Nasıl bilgiler?"

"Zafer Hazar'ın dünyanın çeşitli yerlerinde şantiyeleri var. Bu ülkeler son zamanlarda sıkıntılı dönemlerden geçiyorlar. Zarfın içinde Zafer Hazar'ın çalışanlarının, bulunduğu ülkelerdeki terör örgütleriyle iş birliği yaptığına ve yasa dışı faaliyetlerde bulunduğuna dair birtakım belgeler ve fotoğraflar var. Üstelik bu çalışanlar bizzat kendisi tarafından görevlendirilen mühendisler. Bu bilgilerin açığa çıkması bütün ticari hayatını bitirir. Zarfta olanları görünce başına geleceklerden korkacaktır."

"Ya korkmazsa?"

"O zaman yapman gereken şey onu indirip yerine oğlunu geçirmek. Oğlu bize babasından daha iyi hizmet eder."

Sedat Erginer sonunda konuya girdiklerini düşünüyordu. İşler bu noktaya gelmişse Zafer Hazar onu kesinlikle dinlemeyecekti.

"Nasıl yapmamı istiyorsun?"

"Senin bir şey yapman gerekmiyor. Ben gereken bütün hazırlığı yaptım. Zafer Hazar sinirlendiğinde çok içer. Sinirliyken içmesi kalbine iyi gelmez," dedi Kılıç, alaycı bir tavırla.

"Madem kafasına sıkmak için gitmiyorum, neden ben?"

"Zafer Hazar senden korkmayabilir ama oğlu korkacaktır."

"Babasını öldürdüğümü bilmesini mi istiyorsun?"

"Evet. Zehirlendikten sonra Zafer Hazar'ın bilinci on dakika kadar açık kalacak. Oğlunun babasının son anlarını yaşadığını bilmesini istiyorum. Zafer Hazar'ın telefonundan Nusret Hazar'ı ara. Yeni makamına senin sayende geldiğini bilsin."

"Babasını öldüren adamın sözünü neden dinlesin?"

"Nusret Hazar'ın çekmecesine yeni makamını kutlamak için bir hediye bıraktım. Hediyesini gördüğünde ikna olacaktır. Ama hediyesini açarken ona eksiksiz söylemeni istediğim bir şey var. Şunları söyleyeceksin: 'Çocukluğun boyunca dinlediğin en korkunç masal artık senin için bir gerçek. Bundan sonra olacak her şeyin sorumlusu sensin ve bu sorumluluğun bir bedeli var.'"

"Bu kadar mı?"

"Evet, işlerin geri kalanını ben hallederim. Sen yarın Erhun Balcı'yı ziyaret edeceksin."

"Peki ya Hoca?"

"Onun daha zamanı var. Öncelikle Zafer Hazar'ı ziyaret et. Zarfın içinde buluşma yeri hakkında bilgiler var. Biraz geç kal. Daha kolay sinirlenir," dedi ve arkasını dönerek arabasına doğru yürüdü. Koruması kapısını açtı ve arabasına bindi.

Sedat, Kılıç Zorlu ve adamları ortamdan ayrıldıktan sonra birkaç dakika daha bekledi. Zarfta verilen bilgileri ve

fotoğrafları inceleyerek yapması gereken şeyleri düşündü. Zafer Hazar'ı uzun süredir tanıyordu ve nasıl bir kişiliğe sahip olduğunu çok iyi biliyordu. Onu ikna etmek neredeyse imkânsızdı. Arabaya bindi, kontağı çevirerek Zafer Hazar'ın evine doğru yola koyuldu.

✹ ✹ ✹

Yaklaşık bir buçuk saat süren bir yolculuktan sonra evin yakınlarında durdu. Arabadan indi ve çevreyi incelemeye başladı. Büyük bir arazinin üstüne inşa edilmiş villanın etrafı güzel bir bahçeyle çevriliydi. Ana kapı ile evin arasında yaklaşık yüz elli metrelik bir araba yolu vardı ve yolun her iki yanına ağaçlar dikilmişti.

Girişteki ve evin çevresindeki korumalara baktı. Ana kapıda dört, evin girişinde iki kişi bekliyordu. Bahçede ise yaklaşık on kişi vardı. Zafer Hazar, evinin dışına silahlı adamlar dikerek kendince önlem almaya çalışmıştı fakat canını alacak darbe en yakınından gelecekti.

Sedat Erginer, arabasına tekrar bindi ve evin ana kapısına kadar ilerledi. Kapının önüne geldiğinde durdu ve park etti. Yan koltuğa bıraktığı zarfı katlayarak cebine koydu ve arabadan indi. Kapıya doğru yürüdüğü sırada korumalardan bir tanesi ona doğru yaklaşıp üstünü aramaya yeltendi. Bunun büyük bir hata olduğunu anlayan yanındaki arkadaşı, adamı kolundan tutarak geri çekti.

"Affet abi," dedi, korkuyla başını öne eğerek. "Arkadaş henüz genç. Çok tecrübesiz. Seni tanıyamadı."

Sedat Erginer az önce yaptığı hatanın ne olduğunu anlayamayan gencin yanına geldi. Önce gözlerinin içine baktı.

Sonra gülümseyerek yanağını okşadı ve hafif bir tokat attı. Ardından kendisinden özür dileyen korumaya döndü.

"Hadi bu çocuk tecrübesiz. Az önce eceline doğru yürüdüğünün farkında değil. Peki, ya sen? Sen de mi farkında değilsin?"

"Bağışla abi!"

"Yok, bence sen de farkında değilsin. Yoksa bu çocuk yerinden kıpırdayamazdı."

Sedat Erginer aynı şekilde adamın yanağını okşadı ve oldukça sert bir tokat attı. Adamın gözünün içine bakarak elini beline attı ve tabancasını çekti. Şarjörünü çıkarıp genç korumanın sertçe eline verdi. Namluyu gözünün içine baktığı adamın kafasına doğrulttu. Adam korkudan gözlerini sıkıca kapadığında mekanizmayı geri çekerek namludaki mermiyi yüzüne fırlattı. Boşalttığı tabancasını tekrar beline koydu.

"Siz kim, benim silahımı almak kim!" dedi, alaycı bir tavırla ve kapıdan içeri girdi. İçeride onu evin önüne kadar götürmek üzere bir araç bekliyordu. Sedat, diğer iki korumayla birlikte araca binmek için ilerlerken az önce ölümün eşiğine gelen korumanın genç olanı azarladığını fark etti. Gülümseyerek arabaya bindi ve ağaçlarla çevrili yoldan geçerek evin önüne geldi.

Birçok insanın varlığından bile haberdar olmadığı bu küçük cennet parçası, Zafer Hazar gibiler için sıradan bir dinlenme ve kaçamak mekânıydı. Evin önü, ihtişamına yaraşır güzellikte mermer bir havuz ve onu çevreleyen bahçeyle âdeta cennetten bir köşeyi andırıyordu. Her ne kadar bu nadide güzellik sıradan insanları etkilese de Zafer Hazar'ın bunun farkında olduğunu hiç sanmıyordu. Çünkü onun gibilerin tek bildiği şey sadece sahip olmaktı.

Sedat Erginer, girişteki yarım ay şeklindeki mermer merdivenlerden ağır adımlarla çıkarak evin kapısına geldi. Kapının her iki yanına mermer sütunlar dikilmişti. Girişte bekleyen korumalardan bir tanesi, "Geldiğinizi haber vereyim," diyerek elini kulaklığına götürdü fakat Sedat Erginer eliyle adama durmasını işaret etti. Adamlar ne yapacaklarını bilemeyerek geri çekildiler. Sedat Erginer istifini bozmadan yavaşça içeri girdi.

Evin giriş katındaki büyük salona doğru yürüdü. Salon boydan boya pencereyle kaplıydı ve arkasında kalan geniş arazi âdeta evin içine taşıyordu. Ev öyle tasarlanmış ve döşenmişti ki Sedat Erginer kendisini salonda değil de geniş bir vadinin ortasındaymış gibi hissetti. Ortama uymayan tek şey ise insana huzur veren bu muhteşem manzaraya sırtını dönerek oturan Zafer Hazar'dı.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok. Kılıç Zorlu'ya söyle, konuşmak istiyorsa kendi gelsin," dedi sert bir ifadeyle.

"Buyur etmedin ama ben buraya oturuyorum," dedi Sedat Erginer, Zafer Hazar'ın tam karşısına geçerek. "İstesen de konuşacaksın, istemesen de."

"Sedat, laf anlamayı bir türlü öğrenemedin. Söyle ne istiyorsun?"

"Kılıç Zorlu sadakatinden memnun değil," dedi Sedat Erginer, bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanarak. "Eğer iş yapmaya devam edeceksen ona olan bağlılığını yeniden göstermen gerekecek."

"Sedaaat!" dedi Zafer Hazar, ismini uzatarak. "Kılıç'a bağlılığını şeref madalyası yapıp göğsüne takmak senin gibilerin işi. Ben biat edeceksem ona değil efendisine ederim."

Sedat Erginer arkasına iyice yaslanıp kollarını iki yana açtı. "Ona ya da efendisine fark etmez. İş yapmak istiyorsan o madalyayı illaki takacaksın."

"Ne söyleyeceksen bir an evvel söyle, zamanımı seninle harcayamam."

"Yakında ülkedeki bütün dengeler değişecek. Kılıç Zorlu hâlâ zamanın varken kimin yanında olacağına karar vermeni istiyor."

"De hele nasıl değişecekmiş bu dengeler?" dedi Zafer Hazar, küçümser bir ifadeyle.

"Bir," dedi, işaret parmağını kaldırıp Zafer Hazar'a doğru sallayarak. "Bize bağlılığını kayıtsız şartsız sunacaksın. İki, Enveroğulları'nı bitirecek darbeyi sen vuracaksın. Eğer oyunu bizim kurallarımıza göre oynarsan ne âlâ. Yok, ben bildiğimi okumaya devam edeceğim, dersen sonuçları çok ağır olur."

"Delirdiniz mi be siz? Enveroğulları'nın yıkılması ülkenin batması demek. Ülke battığında ben de biterim. Sonrasında ne kalacak elimde, sadakatim mi?"

"Ben sonrasını bilmem. Sana ne yapman gerektiğini söyledim. Karar senin."

Zafer Hazar, belli etmek istemese de sinirlenmeye başlamıştı. Kılıç Zorlu'ya bağlılık göstermek şöyle dursun, onunla aynı havayı solumak bile istemiyordu. Üstelik bunları Sedat Erginer'le konuşmak, yapmak istediği son şeydi.

"Kılıç'a söyle, bundan sonra bırak desteğimi, benden bir kuruş bile alamaz. Sana gelince, sen farkında değilsin ama sizin gibilerin devri çoktan bitti. Fırsatın varken temiz havanın tadını çıkar."

"Zafer, sahip olduğun her şeyi sana biz verdik. Buraya senden istemeye değil geri almaya geldim."

"Ne diyorsun lan sen," diye haykırdı Zafer Hazar, öfkeyle. "Bu gördüğün her şey benim. Bütün bunlara benden başkası sahip olamayacağı için bu koltuk benim altımda. Bunu o kalın kafana sok. Yoksa o kafanı alır, mesaj olarak Kılıç'a gönderirim."

"Yani iş birliğine yanaşmıyorsun?"

"Geldiğin gibi git ve patronuna eski oyunların artık üzerimde işe yaramayacağını söyle. Kendisine korkutacak başka birilerini bulsun. Ben tüm bunlara senin gibilerden korkarak sahip olmadım. Kimseyle de paylaşacak değilim."

Sedat Erginer istifini bozmadan elini cebindeki zarfa attı. Zafer Hazar'ın tedirgin bir şekilde eline baktığını görerek zarfı çıkarmadan biraz bekledi.

"Korkma!" dedi suratında belli belirsiz bir küçümseme ifadesiyle.

"Lan sen kimsin de beni korkutacaksın?"

Sedat Erginer gülerek cebindeki zarfı çıkardı ve Zafer Hazar'ın önündeki sehpaya fırlattı.

"Hele bir bak. Sonra konuşalım."

Zafer Hazar, bir zarfa bir de Sedat Erginer'e baktı. Yavaşça uzanıp zarfı aldı ve açtı. İçinden çıkan fotoğrafları bir süre inceledi fakat bir anlam veremedi.

"Bunlar da ne?" diye sordu, fotoğrafları değersiz şeylermiş gibi önündeki sehpanın üstüne fırlatırken.

"Bunlar senin yurt dışındaki şantiyelerinde çalışan mühendislerin fotoğrafları. Zarfın içinde çalıştıkları ülkelerde terör olaylarına karıştıklarını gösteren belgeler de var. Bunlar sadece seni uyarmak için getirdiklerim, dahası da var. Kılıç

Zorlu sana bir şans daha verip bu pisliklerin üstünü örtmek istiyor."

"Lan sen bana şantaj mı yapıyorsun!" diye haykırdı, elini fotoğrafların bulunduğu sehpaya vurarak. Tehdit eder bir tavır takınmaya çalışsa da gözünü sehpanın üstüne yayılan fotoğraflardan alamıyordu.

"Bu bir uyarı. Adam gibi sözümüzü dinlersen bunlarla uğraşmak zorunda kalmazsın."

"Elinizden geleni yapın!" diye bağırdı Zafer Hazar, ağzından tükürükler saçarak. "Benim şantiyelerimde yüzlerce mühendis çalışıyor. Ne yaptıkları, neye bulaştıkları beni bağlamaz."

"Bunlar şahsen senin yetkilendirerek görev başına getirdiğin kişiler. Çalışma izinleri için yapılan başvurularda bizzat senin imzan var. Aniden bir polis baskını olduğunu düşünsene. İtibarın yerle bir olur. Bir daha dünyanın hiçbir yerinde iş yapamazsın."

Zafer Hazar öfkeden âdeta köpürüyordu. Sinirlendiği zaman daima yaptığı gibi yardımcısına bağırarak içki getirmesini söyledi.

"Ben ihalelerin iptalinden falan bahsetmiyorum, ha!" diye devam etti Sedat Erginer. "Terörist faaliyetleri destekleme suçundan yakana yapışırlarsa bırak şantiye kurmayı bir daha bakkal bile işletemezsin. Bu sana son uyarım, bir düşün derim. Eğer burnunun dikine gitmeye devam edersen seni emekli eder, yolumuza oğullarından biriyle devam ederiz."

"Beni bunlarla korkutacağınızı mı sanıyorsunuz? Kazandıklarımı ne sizinle ne de oğullarımla paylaşırım. Hâlâ nefes alabiliyorken bir an evvel çık git buradan. Yoksa seni de Kılıç'ı da bitiririm."

Yardımcısı içkisini getirip bardak altlığıyla birlikte sehpanın üstüne bırakmak istedi. Fakat öfkeden deliye dönen Zafer Hazar, "Nerede kaldın be!" diyerek bardağı tepsiden hızla alarak bir seferde içti.

"Buradan canlı çıkmak istiyorsan acele et," dedi ve öksürmeye başladı. Öyle sert öksürüyordu ki gözlerinden yaşlar geliyordu. Eliyle yardımcısına bir işaret yaptı fakat adam bu işarete aldırmadan cebinden telefonunu çıkararak salondan çıktı. Kısa bir süre sonra dışarıdan büyük bir gürültü yükseldi ve ardından silahlar patlamaya başladı. Sedat Erginer dışarıda olup bitenleri duymuyormuş gibi ölmek üzere olan Zafer Hazar'ın gözlerine bakmaya devam etti.

Zafer Hazar terlemeye başlamıştı ve göğsünde korkunç bir ağrı hissediyordu. Dışarıdan gelen silah sesleri nedeniyle yerinden kalkmak istese de başaramadı. Gittikçe artan bir acıyla koltuğuna iyice gömüldü. Sedat Erginer ayağa kalktı ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde Zafer Hazar'ın üstüne doğru eğildi. Uzanıp ceketinin cebinden telefonunu aldı.

"Sen de herkes gibi çıktın be Zafer. Ölmekten ne çok korkuyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle, gözlerinin içine bakarak.

Doğruldu ve telefondan Nusret Hazar'ın numarasını buldu.

"Seni uyardım. Şimdi inadının bedelini oğlun ödeyecek."

Zafer hareket edebilmek için biraz debelendi fakat başaramadı.

"Kendini zorlama. Şu an kalp krizi geçiriyorsun. Bilincin en fazla on dakika daha açık kalacak. Eğer sakinleşmezsen daha da az. Şimdi oğlunla konuşalım. Bakalım senden daha akıllı mı?" dedi ve arama tuşuna bastı.

"Efendim baba," diye cevapladı Nusret Hazar.

"Nusret Hazar," dedi Sedat Erginer.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Nusret Hazar. Telefondaki kişinin kim olduğunu anlamamıştı.

"Ben Sedat Erginer. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Babam nerede? Telefonu neden sizde?" diye sordu, panik halinde olduğunu ele veren bir ses tonuyla. Sedat Erginer, isminin gereken etkiyi yarattığını anlamıştı.

"Yeni makamını tebrik etmek için çekmecene bir hediye bıraktık."

"Anlamadım? Babam nerede be adam?"

"Nusret Hazar. Çekmeceni aç," dedi Sedat Erginer, sert bir ses tonuyla.

"Çocukluğun boyunca dinlediğin en korkunç masal artık senin için bir gerçek. Bundan sonra olacak her şeyin sorumlusu sensin ve bu sorumluluğun bir bedeli var."

Nusret Hazar birden sustu. Birkaç saniye sonra açılan çekmecenin sesi duyuldu. Ardında rahatsızlık verici bir iğrenme ve kusma sesi geldi.

Nusret Hazar'ın çekmecesine bırakılan kutunun içinden, bilincinin en derin yerlerine gömmek için yıllarca mücadele ettiği kâbusu çıkmıştı. Birden kalbi kontrolsüz bir şekilde çarpmaya başladı. Kuruyan boğazı yüzünden zor nefes alıyordu. Biraz rahatlamak için kravatını gevşetmeye çalışırken her şeyin başladığı çocukluğuna geri döndü.

Küçük bir çocukken bakıcısının zorla anlattığı bir masal hayatı boyunca unutamayacağı bir kâbusun başlangıcı olmuştu. Ne kadar dirense de her gece bu masalı dinlemek zorunda bırakılmıştı. Unutmak için her yolu denemişti ama küçücük bir çocuğun böylesi bir korkunun üstesinden tek başına gelmesi

mümkün değildi. Bir süre sonra her şey iyice kontrolden çıktı. Önce kâbuslar görmeye başladı sonrasında da bu kâbuslar yüzünden uyuyamaz oldu.

Her gece, "Dilimi kesmeyin!" diye bağırarak kan ter içinde uyanıyor ve saatlerce ağlıyordu. Zavallı annesi, çocuğunun akıl sağlığını kaybetmesinden çok korkuyordu. Nermin Hazar oğlunun bir psikiyatriste götürülmesi için çok zorlasa da bu durumun onu güçsüz göstereceğini düşünen Zafer Hazar buna izin vermiyordu. Fakat artık uyku için verilen ilaçlar da çare olamayınca, bu durumu kabullenmek zorunda kalmıştı.

Annesi Nermin Hazar'ın büyük umutlar bağladığı tedavi süreci Nusret Hazar'ı daha büyük sıkıntılara sokmuştu. Psikiyatrist, aileyi sıkıntılarından kurtulmanın en iyi yolunun korkularının üstüne gitmek olduğuna ikna etmişti. Tedavi için verdiği ilaçlar ve devam eden terapi seansları kâbuslarını azaltmadığı gibi giderek içinden çıkılmaz labirentlere çevirmişti. Önceleri odasında tek başına kalamazken artık evin içinde bile duramıyordu.

Çarenin oğlunun evden uzaklaşması olduğunu düşünen annesi yurt dışında eğitim alma bahanesiyle Nusret Hazar'ı yanına alarak Avrupa'ya gitti. Evinden ve ona kâbuslarını hatırlatan şeylerden uzak kalan Nusret Hazar zamanla bu sıkıntılarından kurtulmayı başarmıştı. Ta ki çekmecesindeki o kutuyu açana kadar.

"Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz," diye sordu Nusret Hazar, çekmecesinde duran kutunun içindeki insan diline iğrenerek bakarken.

"Şimdi beni iyi dinle. Baban kalp krizi geçiriyor. Bilinci açık, şu an seni duysa da konuşabilecek durumda değil. Şirketin başına seni geçiriyoruz."

"Baba!" diye haykırdı Nusret Hazar ve birden ağlamaya başladı.

"Sus ve dinle!" diye araya girdi Sedat Erginer. "Şimdi konuşacaklarımız babanın ölümünden daha önemli. Çekmecendeki hediye babanın koltuğunu devraldığın için gönderildi. Onun bizden esirgediği sadakati sen göstereceksin. Unutma bundan sonra olacak her şeyin sorumlusu sensin."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Nusret Hazar, ağlamaya devam ederken.

"Babanla bozulan dostluğumuzu seninle yeniden kurmayı."

"Onu öldürerek mi?"

"Bu, dostluğumuzun pekişmesi için ödemen gereken küçük bir bedel. Aynı akıbete uğramak istemiyorsan hayal kırıklıklarını bir yere bırakıp yapacağın işlere odaklan."

"Pekâlâ, ne isterseniz yapacağım," dedi Nusret Hazar, hıçkırarak.

Sedat Erginer, Zafer Hazar'ın kulağına eğilip gözlerinin içine baktı. İyi bir evlat yetiştirdiğini fısıldadıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Yakında Enveroğulları Holding yok olacak. Onları bitiren darbeyi sen vuracaksın. Unutma eğer sadakatinden şüphe edersek, senin sonun babanınkinden daha beter olur."

Zafer Hazar bilinci kaybolmadan önceki son dakikalarında duyduklarına inanamıyordu. Oğlunun, öldürüldüğünü bildiği halde bu olaya tepkisiz kalması ve katillerine sadakatini sunması ona göğsünde hissettiğinden çok daha büyük bir acı veriyordu. Belki de bunu bu işlere girdiği gün düşünmeliydi. Bu güce sahip olmanın bedeli buydu. Çok pişmandı ama artık her şey için çok geçti.

"Babamla konuşabilir miyim?" diye sordu Nusret Hazar.

"Baban seni duyabilir ama artık konuşamaz. Ölmeden önce görmek için hâlâ vaktin var. Verdiğin sözü ve sorumluluklarını sakın unutma"

"Unutmam. Artık onunla konuşabilir miyim?"

"Babanın en fazla bir saati var. Hastaneye yetiştirmen iyi olur. Doktorlara, tüm çabalara rağmen kurtarılamadığını dair güzel bir açıklama yaptırırsın. Bu arada, burası gereğinden fazla kirlendi. Temizletsen iyi edersin. Bu senin ilk sınavın. Telefonu babanın yanına bırakıyorum. Seni birkaç dakika daha duyabilir."

Telefonu Zafer Hazar'ın yanı başında duran sehpanın üstüne bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Bir an için Nusret Hazar'ın çekmecesinde gördüğü şeye verdiği tepki aklına geldi. İçindeki her neyse, ona verdiği tepkiyi babasının öldürüldüğünü öğrendiğinde vermemişti.

Sedat Erginer bu olaydaki konumunu düşünmeye başladı. Bugün burada o olmasa da herhangi biri bu planı kusursuz bir şekilde yerine getirilebilirdi. Çünkü Nusret Hazar, çekmecesindeki hediyeden sonra istenen sadakati sunmayı kolaylıkla kabul etmişti. Artık gerçekten işlerin eskisinden çok daha farklı bir şekilde yürüdüğünü görebiliyordu.

Sedat Erginer, dışarı çıkmak için koridora doğru hareketlendiğinde Zafer Hazar'ın yardımcısı salonun girişinde dikiliyordu. Evden çıkarken silahlı birkaç kişi yanından geçerek içeriye girdi. Bahçeye çıktığında evin etrafındaki bütün korumaların öldürülmüş olduğunu gördü. Birkaç adım atmıştı ki evin içinden bir el daha silah sesi yükseldi. Belli ki Kılıç Zorlu geride hiçbir iz kalsın istemiyordu.

Ağaçlarla çevrili yolu yürüyerek bahçe kapısına geldiğinde üstünü aramaya çalışan gencin cesedini gördü. Zavallı çocuk, eceline doğru yürüyorsun dediğinde tam olarak neyin kastedildiğini anlayamamıştı. Kapıdan çıkıp arabasının yanına geldiğinde telefonu çaldı. Arayan Kılıç Zorlu'ydu.

"İş tamam," dedi Sedat Erginer. "Zafer Hazar artık yolumuza çıkamayacak. Oğlu ise bizimle çalışmaya son derece hevesli."

"Seni bunun için aramadım. İşleri biraz hızlandırmamız gerekecek."

"Planda bir değişiklik mi var?"

"Enveroğulları da hedefe göz dikti. Bizden önce ele geçirmek için harekete geçtiler bile. Seni asıl hedefin peşine çok daha erken göndermek zorunda kalabilirim. En kısa zamanda tekrar görüşmeliyiz," dedi ve telefonu kapadı.

Sedat Erginer, Kılıç Zorlu'nun böyle davrandığını hiç hatırlamıyordu. Olağan dışı bir şeyler olduğu kesindi çünkü daha önce planladıkları operasyonları hızlandırmak zorunda kalmamışlardı. Arabanın kapısını açtı. Telefonu yandaki koltuğa fırlatarak arabasını çalıştırdı ve yola koyuldu.

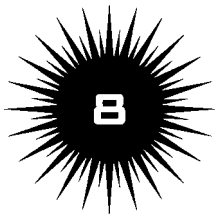

24 Haziran 2013
Silivri

Otoparktan çıktıktan sonra uzunca bir süre sessizce yol aldılar. Ebru, Selim'e kesin bir dille görünmemesini söylemişti ama arabanın arkasında saklanmaktan sıkılan Selim, dayanamayarak kafasını kaldırdı ve Silivri tarafına doğru yol aldıklarını gördü. Sessizliğin artık dayanılmaz olduğu bir noktada Ebru'ya neler olduğunu sordu. Ebru ise her şeyi sonra açıklayacağını söyleyerek konuşmaktan kaçındı.

Bir süre daha sessizce yola devam ederek ormanlık bir alana geldiler. Ebru yavaşlayarak sağa dönüş yaptı. Dar ve dönemeçli toprak bir yola giren araba sarsılmaya başladı. Birkaç dakika sonra yol arabanın bile zar zor ilerleyebileceği bir hal almıştı. Bu şekilde biraz ilerledikten sonra tekrar sağa dönerek durdular.

"Burası bizi kolaylıkla bulamayacakları bir yer. Şimdi çantanı al ve sessizce peşimden gel," dedi Ebru ve patika yolda yürümeye başladı.

Vakit iyice ilerlemiş, hava kararmıştı. Şehrin ışıklarından uzakta oldukları için etrafı görmek kolay değildi. Patika giderek dikleşmeye başladı. Birkaç dakika yokuş yukarı tırmandıktan sonra küçük bir tepenin üstüne kurulmuş bir bağ evine geldiler. Evin ön tarafındaki küçük çardağın altında eski bir masa ve masanın çevresinde derme çatma hazırlanmış tahta sandalyeler vardı. Oturduktan sonra bir süre sessizce geldikleri yolu gözetlediler.

"Otoparkta o iki adamı nasıl hakladın?" diye sordu Selim. Konuşmaya bir yerden başlaması gerekiyordu ama nereden başlayacağını bir türlü bilmiyordu.

"Bunun sırası değil. O adamlar kimdi ve neden peşindeydiler?"

Selim yol boyunca kendine bu soruyu sormuştu. Kim olduklarını bilmiyordu fakat belgelerin peşinde olduklarından emindi. Otoparktaki adam silahını ona doğrultmadan önce bunu açık seçik söylemişti. Fakat bu noktada kafası karışıyordu. Belgelerin içeriğini ve onun elinde olduğunu nereden biliyorlardı? Hikmet Ülgen dışında hiç kimse belgeler hakkında bir şey bilmiyordu. Belgelerin kendisine transferini sağlayan avukat bile önemsiz bir iki ayrıntı dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

"Bilmiyorum. Polis olduklarını sanıyordum," diye cevap verdi Selim.

Geldikleri yola dikkatle bakmayı sürdüren Ebru, "Polisler insanları otoparklarda silah zoruyla soymazlar," dedi.

"Hayır, öyle değil. Bugün evime hırsız girdi. Ardından da bu adamlar kendilerini polis diye tanıtarak beni kaçırmak istediler. Ellerinden kaçmayı başardım ama beni çok kısa sürede buldular."

"Bunu zaten biliyorum."

Selim bu noktadan sonra ne kadar açıklama yapması gerektiğine karar vermek zorundaydı. Ebru başını büyük bir beladan kurtarsa da kim olduğunu ve onu nasıl bulduğunu açıklamamıştı. Bu yüzden ona da güvenmek için henüz hiçbir nedeni yoktu.

"Bu adamlar senden bir şey istiyorlardı," diye konuşmaya devam etti Ebru. "Bu şey her neyse önemli olmalı. Muhtemelen önce evine girdiler fakat aradıkları şeyi bulamadılar."

Selim ne istediklerini çok iyi biliyordu fakat bunu Ebru'ya açıklayamazdı. Elindeki belgelerin olası bir Atatürk suikastıyla ilişkili olduğunu söyleyebilmek için 14 Haziran ve İzmir ilişkisinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Selim bunları düşünürken aklına başka bir şey takıldı.

"Sen," dedi, Ebru'nun yüzüne daha dikkatli bakarak. "Seninle her şeyin başladığı gün karşılaşmamız tesadüf değildi. Aynen o gün olduğu gibi bugün de nerede olduğumu biliyordun."

"Neyin başladığı gün," diye sordu Ebru, Selim'in sözlerine aldırmadan.

"Kimsin sen?"

"Burada önemli olan peşindeki silahlı adamların senden ne istediğini öğrenmek. Söyle o gün başlayan neydi?"

Selim birden çantasına baktı. Çok büyük bir hata yapmış olabilirdi. Ebru'yla avukatla görüştükten sonra karşılaşmıştı. Belki de kendisini kaçırmaya çalışan kişilerle aynı şeyin peşindeydi.

"Senin de o adamlardan farklı biri olmadığını nereden bilebilirim?" diye sordu.

"Ben sahip olduğun herhangi bir şeyin peşinde değilim."

"Neyin peşindesin peki?" diye bastırdı Selim. "Sana inanmak istiyorum. Ama bugün yaptıklarını gördüm. Öyle çarpıştığımız

günkü gibi sıradan, çaresiz biri olmadığını biliyorum. Sana güvenmemi istiyorsan daha inandırıcı bir şeyler söylemen gerek."

"Pekâlâ, bugün seni onların arabasından kurtaran bizdik. Hatta üstündeki bu kıyafetleri satın alan da benim."

"Anlamadım. Siz kimsiniz, neden peşimdesiniz?"

"Biz Türkiye'nin ulusal çıkarlarını ve iç güvenliğini sağlamak için kurulan Millî Güvenlik Teşkilatı'yız. Seni de ulusal güvenliğe tehdit oluşturacağın şüphesiyle izliyorduk."

"Neden bahsediyorsun?" diye haykırdı Selim, sesinin şiddetine hâkim olamadan. "Ben sıradan bir öğretim görevlisiyim. İstersen araştır. Ulusal güvenliği tehdit edecek hiçbir şey yapmadım."

"Henüz yapmadın," dedi Ebru, Selim'in yaşadığı şoku umursamadan. "Müdahale etmeseydik er ya da geç yapacaktın."

"Çok büyük bir hata yapıyorsunuz," dedi Selim. "Yanlış kişinin peşindesiniz"

"Peki, bugün seni kaçırmaya çalışanlar? Onlar da mı yanlış kişinin peşindeydi? Bu kadar zahmete giren adamlar yanlış kişinin peşine düşmezler."

Selim'in aklına otoparkta olanlar geldi. Adam çantasındaki belgeleri istemişti. Kesinlikle yanlışlık yoktu. Birileri, ondan fazlasını biliyordu ve Hikmet Ülgen'in bıraktığı belgelerin içeriğinden haberdardı. Birden başına gelenlerin ciddiyetini kavrayarak dirseklerini masanın üstüne dayadı ve iki eliyle yüzünü ovuşturmaya başladı.

"Seninle karşılaştığımız gün, İzmir'den bir avukat ofisime gelerek hiç tanımadığım, Hikmet Ülgen isimli bir kişiden miras kaldığını söyledi."

"Hikmet Ülgen kim?"

"Bilmiyorum. İzmir'de yaşayan biri. Gazetede yayımlanan bir yazımı okuduktan sonra vasiyetinde bana da bir şeyler bırakmış."

"Ne bırakmış peki?"

Selim masanın yanına bıraktığı çantasını aldı ve içinden Hikmet Ülgen'den kalan belgeleri çıkararak masanın üstüne koydu.

"İşte bunları. Hikmet Ülgen bana bunların cumhuriyet tarihiyle yaşıt bir ihanetin belgeleri olduğuna dair bir mektup bırakmıştı. O da burada bir yerde olacak," dedi ve mektubu aramaya başladı. Fakat bulamadı.

"Evde bırakmış olmalıyım. Sadece belgeleri yanıma almıştım."

"Evine girdiklerinde bulmuş olmalılar. Asıl aradıkları belgeleri bulamayınca eve gelmeni beklediler. Sonra da kendilerini polis olarak tanıtarak seni kaçırmaya çalıştılar."

"Evet, öyle olmalı çünkü çantama bakıp kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Otoparkta ise çantamdakileri istedi."

"Belgeler nasıl bir ihanetten bahsediyor? Doksan sene sonra üstünü örtmeye değecek önemde bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Detaylı inceleme fırsatı bulamadım ama öyle olmalı." Durdu ve şüpheli gözlerle Ebru'ya baktı. "Avukatın geldiği gün karşıma çıktın. Bir şeyler biliyorsun. Bilmesen orada olmazdın."

"Seninle karşılaşmadan önceki gün, selim.gokay kullanıcı isimli bir e-posta adresinden, yaklaşık bir ay önce atılmış gibi görünen sahte bir şantaj e-postası gönderildi."

"Benim e-posta adresim," dedi Selim şaşırarak.

"Mesajı araştırırken, gönderildiği IP adresinin değiştirilerek senin IP adresinin yerleştirildiğini ve evdeki bilgisayarından gönderilmiş gibi hazırlandığını tespit ettik."

"Bugün evime giren kişiler sadece bilgisayarımı çaldılar."

"Geride iz bırakmamak için almışlardır. Ama senin peşine düşme sebebim farklıydı. Sen elindeki bilgileri açıklamamak için kimliğini tespit edemediğimiz bir kişiden bir milyon dolar istedin."

Selim oturduğu tabureden düşecek gibi oldu. "Yo, hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ben kimseden para falan istemedim."

"Bunu zaten biliyoruz. Muhtemelen bahsedilen bilgiler de henüz eline geçmemiş olan bu belgelerdi. Bilmediğimiz bir sebepten ötürü henüz harekete geçirmedikleri birini tuzağa düşürmek istiyorlardı. Biz de bu sebebi bulmak için seni yakın takibe almaya karar verdik."

"Harekete geçirmek mi?"

"Ulusal güvenliği tehdit edecek bilgileri sızdıracağını düşünüyorduk."

"Ben sıradan bir tarihçiyim. Ulusal güvenliği nasıl tehdit edebilirim?"

"Eline geçen belgelerin bununla bir ilgisi olabilir. Bir süre sonra bunlar hakkında açıklama yapmanı gerektirecek durumlar meydana gelebilir. Eğer öyleyse açıklandığında büyük etki yaratacak şeyler olduğuna hiç şüphem yok."

"Dedim ya, belgeler bana Hikmet Ülgen adında yaşlı bir adamdan kaldı. Babasının günlükleri ve mektuplarından ibaret şeylerdi. Adam oğlunun ölümüne dayanamayarak intihar etmiş biri. Hayatta bile değil."

"Hikmet Ülgen'in gerçek bir kişi olduğunu nereden biliyorsun?"

"İnternetten araştırdım. Gerçekten de İzmir'de, oğlunun acısına dayanamayarak intihar eden Hikmet Ülgen diye biri var."

"Bir ay önce gönderilmiş gibi bir e-posta hazırlayan kişiler için internete böyle bir bilgi koymak ne kadar zor olabilir?"

"Ama bunu neden yapsınlar?" diye sordu Selim çaresizce. Hiçbir şeyin farkında olmadığını daha yeni kavrıyordu.

"İşin aslı şu, sana belli bir amaçla kullanılmak üzere açıklamanı istedikleri birtakım belgeler gönderdiler. Hikâyenin tutarlı olması için ulaşabileceğin bir Hikmet Ülgen hikâyesi hazırladılar. Sen de internette sana anlatılan bir haberi görünce inandın."

"Bu anlattıkların doğru bile olsa bana ülkenin güvenliğini tehlikeye atacak bilgileri açıklattıramazlar."

"Evet açıklatırlar. Farkında olmadan gönüllü bile olursun."

"Bu imkânsız."

"Sandığın gibi sana gelip şunları anlat demezler. Önce eline senin için önemli birtakım belgeler geçer. Bu belgeler genellikle seni varmanı istedikleri sonuçlara götürecek şekilde hazırlanmış olur. Sen de sana verilen bilgilerden çıkarmanı istedikleri sonuçları kendi aklınla bulursun. İşin püf noktası bu. Yapmanı istedikleri şeye kendin karar verdiğin için kullanıldığını asla anlamazsın."

Selim başını iki eli arasına almış düşünüyordu. Ebru'nun söylediklerine inanmak zor olsa da gerçek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Yirmi bin lira," dedi, derin bir nefes alarak.

"Ne yirmi bin lirası?"

"Hikmet Ülgen, bana bıraktığı belgeleri kullanarak adının geçtiği bir kitap ya da makale yazmam karşılığında yirmi bin lira bırakmıştı. Belgelerde neyi bulmamı istediğini bilmiyorum ama kesinlikle açıklamamı istiyordu."

"Bu da işin ikinci kısmı. Yaptığın işten fayda görmen gerekir. Seni parayla ikna edemezlerse başka yollar denerler. Mesela akademik kariyer ya da toplumsal faydayla ikna ederler. Ama bilgiyi nasıl kullanacağına senin karar vermen gerekir."

"Hikmet Ülgen'in mektubunda kendisi intikamını alamasa da benim elimden gerçeklerin ortaya çıkacağı yazıyordu. Üstelik bunun kariyerimi de olumlu etkileyeceğini vurgulamıştı."

"Bunu yaptığında kafeslerine girmiş olursun. Bir akademisyen olarak kimsenin ulaşamadığı bilgilere kolayca ulaştığını düşünsene. Ünün giderek arttıkça elde ettiğin bilgilerin nereden geldiğine aldırmazsın. Farkında olmadan sana sunulan her bilgiyi açıklarsın."

"Peki, birileri beni neden hedef aldı?"

"Bunu anlamak için peşindeki kişileri harekete geçiren şeyin ne olduğunu bilmemiz gerek. Bugün seni kurtarmamızın nedeni de bu. Elindeki belgelerle ilgili olduğundan eminiz. Öncelikle elindeki belgelerin içeriğini bilmemiz gerekiyor. Son iki gün içinde peşindeki insanları harekete geçirecek bir şey yapmış olmalısın."

"Belgeleri yeterince incelemeye fırsatım olmadı. Okuyabildiğim kısmında suikast planları vardı. Ama doksan sene öncesine ait planlardan bahsediyorum."

"Kimi öldürmek istediklerini biliyor musun?"

"Hayır. Ama çok önemli biri olmalı. Çünkü öldüremeyeceklerini anlayınca mirasını yok etme planları yapıyorlar."

"Nasıl bir miras?"

"Anladığım kadarıyla maddi bir şey değil."

"Hedefteki kişinin ve planları yapanların kim olduğunu bulmamız gerek."

"Ben de bunu yapmaya çalıştım. Belgelerde adı geçen kişilerin hiçbirini tanımadığım için bana yardımcı olabilecek tek kişi olan Serdar Andoğlu'nu aradım. Bu yüzden peşime düşmüş olabilirler mi?"

"Olabilir. Bugün telefonunu tekrar açtığında seni birkaç dakika içinde buldular. Muhtemelen konuşmalarını da dinlemişlerdir."

"O halde Serdar Andoğlu da tehlikede olabilir."

"Aradığın zaman ona bu isimlerden bahsettin mi?"

"Evet, ama sadece bir isim söyledim: Sağır Hüseyin."

Ebru telefonunu alıp kulübeye girdi. Hikmet Ülgen, Serdar Andoğlu ve Sağır Hüseyin'in ismini vererek bir süre konuştu. Geri geldiğinde suratında Selim'i rahatsız eden bir ifade vardı.

"Verdiğin isimleri kontrol ediyoruz. Ama peşindeki adamlar seni tekrar bulmadan bahsettiğin belgelerde neler olduğunu öğrenmek zorundayız."

"Belgeleri size verebilirim."

"Mümkün değil," dedi Ebru soruşturmanın çok gizli yürütülmesi gerektiğini düşünerek. "Bu işe kimsenin bulaşmaması gerek. Bunu kendi başımıza yapmak zorundayız."

"Serdar Bey'le görüşmeden kendi başıma herhangi bir sonuca ulaşmam imkânsız."

"Artık ona gidemeyiz. Seni bulmak için onun da peşine düşmüşlerdir. Ayrıca o da şüpheliler arasında."

"Yardım almadan bu işin içinden çıkamam."

"Sana yardımcı olabilecek birini tanıyorum. Bir yazar. Hiç kimsenin bilmediği konularda uzmandır. Yarın ilk iş olarak onunla görüşmeye gideriz. Sabah erkenden buradan ayrılmamız gerek."

"Kim bu yazar?" diye sordu Selim. "Nasıl biri?"

"Daha önce bize birçok konuda faydası dokunan bir yazar. İsmi Tufan Cansever."

Selim, Tufan Cansever ismini düşündü. Daha önce bu adı duyduğundan emindi ama herhangi bir kitabını okuduğunu hatırlamıyordu.

"Şimdi dinlen," dedi Ebru, ayağa kalkarak. "Yarın yorucu bir gün olacak. İçeride eski bir yatak var, orada uyuyabilirsin."

Selim kulübenin içine girdi ve yatağa oturdu. Ebru'nun nerede uyuyacağını merak ediyordu ama bunu sormayacaktı. Yatağa uzandığında nasıl bir işe bulaşmış olduğunu düşünüyordu. Adının ulusal güvenliği tehdit edecek bir soruşturmaya bulaşması rahatsızlık vericiydi.

Bilgisayarından gönderilmiş gibi hazırlanan şantaj e-postasını düşündükçe huzursuzluğu daha da artıyordu. Bu bilginin duyurulması hayatının sona ermesi demekti. Bilgisayarı da çalındığı için başka ne gibi sıkıntılarla karşı karşıya kalacağını da bilmiyordu. Artık adını temize çıkarmak için yapması gereken şey, belgeleri dikkatlice inceleyerek nasıl bir tehdit oluşacağını öğrenmekti. Tufan Cansever'in kendisine yardımcı olup olamayacağını bilmiyordu. Ama bu aşamada başka bir seçeneği de yoktu. Başına gelenleri ve kurtulmak için yapabileceği şeyleri düşünürken uykuya daldı.

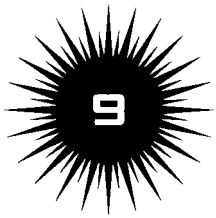

25 Haziran 2013
Şişli

Selim gözlerini açtığında Ebru, kulübenin önündeki muslukta yüzünü yıkıyordu. Yatmadan önce aklında o kadar çok soru vardı ki uyuyabilmiş olması onu şaşırtıyordu.

Selim'in ayağa kalktığını görünce, "Hemen hazırlansan iyi olur. Hızlıca yola çıkmamız gerek," dedi Ebru.

Yüzünü yıkamak için musluğa yaklaştığı sırada Ebru'nun sol kulağının arka tarafından ensesine kadar uzanan derin bir yara izi olduğunu gördü. Aynadan Selim'in yara izine baktığını gören Ebru saçlarıyla yaranın olduğu yeri örttü.

"Affedersin," dedi Selim, Ebru'nun rahatsız olduğunu fark ederek. Ama Ebru bir tepki vermedi.

"Yüzünü yıkayacaksan acele et. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Neden bu kadar erken?"

"Arabadan kurtulmamız gerek. Peşindeki kişiler kaçarken kullandığımız arabayı arıyor olabilirler. Bu yüzden yola onunla devam edemeyiz."

"Başka bir arabayı nereden bulacaksın?"

"Yol üzerinde dikkat çekmeyecek bir tane buluruz.

"Çalacak mısın?"

"Bu işi gözünde o kadar büyütme."

Selim itiraz edemeyeceğini biliyordu. Yüzünü yıkadı ve çantasını alarak Ebru'nun peşinden yola koyuldu. Gece tırmandıkları patikadan aşağı inip arabanın yanına geldiler. Ebru arabayla yola çıktıktan birkaç dakika sonra içinden geçtikleri ilk yerleşim yerinde durdu. Selim'e direksiyona geçerek kendisini beklemesi söyledi. Arabadan indi ve sokaklardan birine girerek gözden kayboldu.

Yaklaşık beş dakika sonra gri bir arabayla gelerek pencereden kendisini takip etmesini söyledi. Yarım saatlik bir sürüşten sonra sağa yanaştı ve arabadan inerek Selim'in yanına geldi.

"Anahtarları üstünde bırak."

Selim kendisine söyleneni yaptı ve çantasını alarak Ebru'nun kullandığı arabaya geçti. Arka koltukta saklanmıyor olmasına sevinse de çalıntı bir arabada bulunmak tedirgin ediyordu.

"Bu Tufan Cansever, nasıl biridir?" diye sordu, yola çıktıklarında.

"Çok ilginç biri. İnsanlar onun biraz çatlak olduğunu düşünür. Hayatı, kimsenin merak etmeyeceği türden şeyleri araştırarak geçti. Kimse de ondan kaçamaz çünkü eğer birisiyle iletişime geçmek isterse, çevresinde ona bu konuda yardımcı olacak birilerini mutlaka bulur. Bu da her türlü bilgiye bir şekilde ulaşmasını sağlıyor. Kimsenin bilmediği şeylerden haberdar olması çok işimize yarıyor."

"Senin kim olduğunu biliyor mu peki? Yani ne iş yaptığını?"

"Evet,"

"Peki, ben bugün kendimi nasıl tanıtacağım? Belgeler konusunda bir şeyleri saklamam gerekli mi?"

"Kimliğini gizlemen için bir neden yok. Aslında onu şüphelendirmemek için açık olmanda fayda var. Bu şekilde sana daha çok yardımcı olur."

Selim bir süre hiçbir şey söylemeden yolu izledi. Sonra uzun süredir sormaya çekiniyormuş gibi, "Herhangi bir aşamada yalnız kalacak mıyım?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun?"

"Siz olmasaydınız o adamların elinden kurtulmazdım. Belki de dün iki kere hayatımı kurtardınız. Kendi başıma kalmam gerekirse ne yapabilirim bilmiyorum."

"Bunun için şimdi bir şey söyleyemem," dedi Ebru, Selim'e dönerek.

Selim'in beklediği cevap bu değildi. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Dün de böyle bir korku anında telefonuna sarılmıştı ve bu yüzden az daha canından oluyordu.

Bir saat kadar tek kelime konuşmadan yola devam ettiler. Selim'in içinde bulunduğu belirsizlik durumu düşünmesine engel oluyordu. Aklında bir sürü soru vardı ve hiçbirine net cevaplar veremiyordu.

"Birazdan varmış olacağız," dedi Ebru, Şişli yönüne dönerken. "Bildiklerinin ne kadarını paylaşmak istediğin sana kalmış. Yardımcı olabilecek bir şeyler muhakkak biliyordur. Bilmiyorsa bile, bizi bilen birilerine yönlendirecektir."

"Peki, bu dikkat çekmez mi?"

"Onunla çalışmanın en güzel yanı bu. Tufan Cansever her şeyi ulu orta konuşsa da kimse ondan şüphelenmez. Zaten sürekli yaptığı şey bu. Dediğim gibi, en tuhaf şeyleri yapması

bile normal karşılanır. Bu arada, konuşurken bazı can sıkıcı şeyler anlatabilir."

"Nasıl can sıkıcı?"

"Görürsün," dedi gülümseyerek.

Ebru arabayı park etmek için, solda boş bulduğu bir yere yanaştı. Geldiklerini anlayan Selim, kafasındaki sorulara cevap bulabileceği düşüncesiyle heyecanlanmıştı.

"Yazarları bilirsin," diye devam etti Ebru, arabadan inip Şişli'nin dar sokaklarından birinde yürürlerken."Eğer yazmayı düşündüğü bir konuya denk gelirse sana bilgi vermek yerine, senden daha fazla bilgi almak isteyebilir."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Selim. "Ama eğer dediğin gibi bir şeyler biliyorsa, sorularıma cevap almadan buradan ayrılmaya niyetim yok."

Üç katlı eski bir binanın önünde durdular. Ebru zile bastı.

"Evde midir?" diye sordu Selim. "Gelmeden önce haber vermedik."

"Bir haftadır Türkiye'de. Buradayken de evinden çıkmaz."

"Kimsiniz?" diye bir ses yükseldi kapıdaki hoparlörden.

"Ben Ebru, Tufan abi"

"Ooo, güzel kız," diye karşılık verdi Tufan Cansever. Apartmanın kapısı açıldı ve içeri girdiler. Giriş katında oturan Tufan Cansever kapıyı çoktan açmıştı.

"Gel, hoş geldin güzel kız," diye karşıladı onları. "Yalnız değilsin ha? Arkadaşın kim? Sizinkilerden biri mi?"

"Değil abi. Arkadaş bir akademisyen, tarihçi kendisi. Bir sıkıntımız var ve senin bize yardımcı olacağını düşünüyoruz," dedi içeri girerken.

"Eee, o zaman şöyle buyrun. Oturup konuşalım," diyerek içeri davet etti Tufan Cansever. "Hayırdır, nedir konu?"

"Tufan abi, arkadaşımın ismi Selim Gökay. Araştırdığımız bir konuda senden yardım istiyoruz. Yani konu akademik bir konu," dedi göz kırparak.

"Memnun oldum," dedi Tufan Cansever, tokalaşmak için elini Selim'e uzattı. "Hayırdır? Akademisyenler benim çalışmalarımı pek beğenmezler. Şaşırdım şimdi."

Ebru uzun süredir görmediği bir yakınıyla bir araya gelmiş gibi samimi davranıyordu. Dünkü Ebru'dan eser yoktu. Burada bambaşka bir insan olmuştu. Sürekli karşısındaki insanın tavırlarına karşılık veren haşarı bir kız gibiydi. Üstelik sanki ortada hiçbir problem yokmuş gibi şakalaşıyorlardı. Bu yüzden Selim söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Tufan Cansever, durumu sezmişti.

"Benim yardımıma ihtiyacın olduğuna göre ciddi bir şeylerin peşindesindir evlat. Ama bilesin, bu konuları araştırmak zor iştir. İnsanı binbir çeşit sıkıntıya sokar. Baştan söyleyeyim."

"Ne demek istediğinizi çok iyi biliyorum. Özellikle de birkaç gündür."

"Ayakta kalmayın oturun şöyle," diyerek, duvarları boydan boya kitaplık olan bir odayı işaret etti. "Söyleyin bakalım nedir içinden çıkamadığınız konu?"

"Konu," dedi Selim, derin bir nefes alarak, "cumhuriyetin ilk yıllarında önemli faaliyetlerde bulunmuş bazı kişilerle ilgili..."

"Ben tarihçi değilim biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Bu kişilerin suç sayılabilecek bazı işlere karıştığını düşünüyorum ama isimlerini bilmiyoruz, elimizde sadece lakapları var."

"Yani soyadı kanunundan önce oluyor bunlar öyle mi?"

"Öyle olmalı ama orası da kesin değil. Çünkü elimdeki metinlerde tarih yok."

"Nasıl bir akademik çalışma bu peki? Ya da şöyle sorayım da anlayın, nasıl bir suç."

"Pek dillendirilmeyen türden," diye araya girdi Ebru.

"Ne kadar çok bilirsem o kadar iyi."

Selim detaylardan kaçınarak ana hatlarıyla bilgi vermeye çalıştı. Bir araştırma yaptığını ve yaptığı araştırma sonucu, işgal devletlerinin Türkiye'de kaldıkları sırada bazı yerel gruplarla gizli faaliyetler yürüttüklerine dair birkaç belgeye ulaştığından bahsetti. Bu gruplardan bazı kişilerin isimlerine ulaştığını anlattı. İsimler hakkında elinde bilgi bulunmadığı için araştırmasına devam edemediğini açıkladı. Tufan Cansever, Selim'in anlattıklarını büyük bir ciddiyetle dinledi. Ebru da o sırada pencerenin önüne gitmiş kendini göstermeden caddeyi izliyordu.

"Size yardımcı olabileceğimi düşünüyorum," dedi Tufan Cansever. "Lakin siz hangi suçları araştırıyorsunuz? Yani o dönem işlenmiş ve çözülememiş tipte suçlar mı bunlar?"

"Daha çok, etkisi günümüze kadar gelen suçlar diyebiliriz."

"Neden bana geldiniz peki? Bu konuda size yardımcı olabilecek pek çok tarihçi var. Yok mu senin hocalarından bu konuları bilen?"

"O kadar da akademik değil," diye araya girdi Ebru. "Daha çok ülkenin geleceğine içten yapılan kasıtlı müdahalelerle ilişkili suçlar diyelim."

"Desene tamamen benim alanım. Evet, böyle şeyler oldu o zamanlar. Birileri gerçekten de iş birliği yaptı. Ama bu iş

birlikçilerin bazıları değişimi kontrol altında tutabilmek için merkezinde yer almak zorunda olduklarını söylüyorlardı. Hatta Atatürk'ün bile aynı sebepten bir gazeteci aracılığıyla İngilizlerden iş istediği rivayet edilir."

"Ward Price'tan bahsediyorsunuz," dedi Selim. "Ama araştırmacılar bu konu üstünde bir türlü görüş birliğine varamıyorlar. Fakat konuya çok yaklaştınız diyebilirim. Konu, İngilizlerin, ülkeyi terk etmeden önce, burada çıkarlarını günümüze kadar koruyacak bir yapı oluşturmaları."

"Seninle iki dakika özel konuşabilir miyiz?" diye sordu Tufan Cansever, Ebru'ya.

"Konu neyse burada da konuşabilirsin. Son iki gündür gördüklerinden sonra ondan bir şey saklamanın gereği yok."

"Tamam o zaman," dedi Tufan Cansever, ellerini ovuşturarak. "Demek ki çok ciddi konular konuşacağız. Bu sohbet kuru kuruya gitmez, size çay ikram edeyim," dedi ve aceleyle mutfağa doğru yöneldi.

"Senden hoşlanmış olmalı," dedi Ebru, Tufan Cansever'in ardından gülümseyerek. "Normalde asla bu kadar hızlı çay ikram etmez. Onun evinde çay içmek varlığından memnuniyet duyduğunun bir işaretidir. Sana değer verdiğini bu şekilde gösterir."

"Anlıyorum, tam bir çay sever ama ciddi bir konu konuşulacağı sırada aklına ilk gelen şeyin çay olması ilginç..."

"Çayın gücünü sakın hafife alma evlat," dedi Tufan Cansever, tekrar odaya girerken. "Tehlikeli işlerle sürekli karşı karşıya kalan biriysen ya bu kız gibi ya da benim gibi olacaksın. Bu kızcağız tehlikenin ortasındadır, ben ise uzaktan bakar, neler olduğunu anlatırım. Peki, bu ihtiyarın sırrının

ne olduğunu bilmek ister misin? Çay. Evet, çay olmasa hiçbir şey anlatamam."

Selim çok utanmıştı. Büyük bir nezaket göstererek kendisini evine davet etmiş ve ona yardımcı olmak isteyen bu ihtiyara karşı saygısızlık etmek, yapmak isteyeceği son şeydi. Özür dilemek için arkasını döndüğü sırada Tufan Cansever konuşmaya devam etti.

"Dert değil," dedi, çayları sehpanın üstüne bırakırken. "Özür dilemene gerek yok, suratından belli zaten."

"Lütfen beni yanlış anlamayın..."

"Dedim ya dert değil. Hatta hoşuma bile gitti. Bana arkadaşlar arasında Tufan Çaysever derler," dedi Selim'e gülerek.

"Neyse konumuza dönelim. Ne diyorduk? Ha tamam, işgal devletleri..." Durdu, bir nefes aldı ve devam etti: "İngilizler de, Fransızlar da burada kaldıkları süre içinde yerel gruplarla bağlantıya geçtiler ama sadece Birinci Dünya Savaşı sonrasında değil bu söylediklerim."

"Kırım Savaşı sırasında da," diye araya girdi Selim.

"Evet, Kırım Savaşı nedeniyle İstanbul'a gelen şövalye takımı halk arasında rahatsızlık yaratmıştı. Savaş tüm şiddetiyle devam ettiği halde, Cambridge dükü ve Prens Napolyon cepheye gitmek yerine İstanbul'da kalmayı tercih ettiler. Bunun üzerine halk arasında imparatorluğun Avrupalı devletler tarafından paylaşılacağı sözleri ağızdan ağıza dolaşmaya başlamıştı," dedi Tufan Cansever.

"Haklısınız ama ben savaş sonrasını merak ediyorum."

"Tamam o zaman. Mondros sonrasına dönersek, bu bağlantılar iki kısma ayrılıyor ve ilki herkesin de bildiği gibi ayaklanması için kışkırtılan azınlıklar. Burada bulundukları

sürece azınlıkları ayaklandırarak çirkin olayların vuku bulmasını sağladılar. Hatta işgal güçleri bunu yaparken birbirlerinin ayağına dolanıp kendi aralarında sorunlar bile yaşadılar."

Selim, sonunda işe yarayabilecek bir şeyler konuşmaya başlamış olmanın heyecanıyla ses çıkarmadan dinliyordu. Ebru çayını alıp tekrar sokağı görebileceği pencere önüne geri dönmüştü.

"İkinci kısmı ise burada kaldıkları sürede belli ailelerle yaptıkları anlaşmaları içerir ki bu gayet gizli bir bilgidir. Gizli kelimesini artık sevmiyorum. Eskiden gizli bilgi dendiğinde sadece birkaç kişinin bildiği şeyler anlaşılırdı. Şimdi ise herkes tarafından bilinse de konuşmaya kimsenin cesaret edemeyeceği şeylere gizli bilgi diyorlar."

"Nasıl yani?" diye sordu Selim.

"Gayet açık."

"İnsanlar herkesin bildiği şeyleri konuşmaktan neden korksun ki?"

"Bunu açıklamak kolay. Ama senin derdin bu değil. Çünkü asıl cevaplaman gereken şey, bu bilgilere nasıl ve neden ulaştığın."

"Araştırma yaparken elde ettiğim bazı veriler sonucu..."

"Lütfen evlat," diye araya girdi Tufan Cansever. "Bunlar eğer rastgele bir araştırmayla ulaşılabilecek bilgiler olsaydı, çoktan kitaplarda yayımlanmış olurdu. Sen de danışmak için bana gelmeye gerek duymazdın. En yakındaki kitapçıya gider, kitaplarımdan birini alır ve aradığın cevapları orada bulurdun. İşte bu yüzden ne bildiğinin anlamı yok. Çünkü bazı şeyleri bilsen de yazamazsın."

Selim'in kafası karışmıştı. Dönüp Ebru'ya baktı ama o, pencereden dışarıyı izlemeye devam ediyordu.

"Şimdi duruma bir bakalım," diye devam etti Tufan Cansever. "Bazı şeyler öğrenmiş genç bir adam, yanında Ebru'yla çay seven bir ihtiyarın kapısına dikiliyor. Ebru'nun işe dâhil olması bile bunun sıradan bir araştırma olmadığını gösterir. Şimdi eğer doğru düzgün bilgi verirsen sana yardım edebilirim. Tercih senin."

"Bence, önce bu bilgilere nasıl ulaştığını anlatmalısın," diye araya girdi Ebru.

"Bu belgelere ulaşılmaz arkadaşlar. Bunca senelik tecrübelerime dayanarak rahatlıkla söyleyebilirim ki bu türden bilgiler sebepsiz yere kimsenin eline geçmez."

Selim önce Ebru'ya sonra da Tufan Cansever'e baktı. Çayından bir yudum aldı ve avukatın randevu isteyişini, Hikmet Ülgen'le ilgili bildiklerini, Ülgen'in babasının bıraktığı günlüğü, mektupları ve belgeleri anlattı. Tufan Cansever, büyük bir dikkatle dinledi. Selim anlatmayı bitirdikten sonra bir süre konuşmadı, sonra Ebru'ya döndü ve oldukça ciddi bir ifadeyle onun bu işe nerede karıştığını sordu. Ebru; takipleri, Selim'in hesabından gönderilen sahte e-postayı ve kaçırılma olayını anlattı. Ebru konuşmasını bitirdikten sonra yine bir süre sessizce bekledi ve sonra Selim'e döndü. Gözlerinin içine baktı. "Sen evlat, nasıl bulaştın bu işe?" diye sordu.

"Dedim ya Hikmet Ülgen gazetede çıkan yazımı okumuş?"

"O yazıyı yazmanı kim istedi?"

"Gazetenin editörlerinden İsmet Aras."

Yüzünde Selim'i rahatsız eden bir gülümseme belirdi.

"Tamam, her şey şimdi anlaşıldı."

"Bakın ne düşündüğünüzü biliyorum ama benden yazı istedi. Ne konudan bahsetti ne de içeriğinden."

"Elbette. Her zaman öyle olmaz mı?.." diye kesip attı Tufan Cansever. "Peki, e-postanın kaynağı belli mi?"

"Almanya kaynaklı, Afrika üzerine çalışma yapan bağımsız bir düşünce kuruluşu," dedi Ebru.

"Sizinkilere bildirdin mi? Sadık Akbey'in bilgisi var mı?"

"Şimdilik konu aramızda. Bunlar onun için önemsiz ayrıntılar. Biliyorsun işte."

"Pekâlâ Selimciğim, ya bu bahsettiğin isimler?.."

"Elimde on iki kişinin ismi var," dedi Selim, isim listesini çantasından çıkarmak için uzanırken. "Bunların dördü İstanbul'dan. Diğerleri de..."

"Muhtemelen İzmir, Adana, Sakarya vesaire," diye araya girdi Tufan Cansever.

"Nereden biliyorsunuz? O bölgelerde sadece İngilizler yoktu."

"Evlat, ne Fransızlarda ne İtalyanlarda ne de başka devletlerde bu tarz işleri planlayacak kabiliyet vardır. İngilizler bu ülkeden ayrıldıktan sonra İstanbul'da bağlantı kurdukları gruplar bu şehirlere dağıldılar."

Selim, Tufan Cansever'in anlattıklarını başıyla onayladı.

"Bunu da ülkenin önemli bölgelerinin yönetimini ele geçirmek için yaptılar. Gittikleri bölgelerde olaylar tezgâhlayıp yöneticilerin üstüne yıktılar. Tarih bunlarla dolu. Yok etmeleri gerekeni çoktan yok ettiler."

Tufan Cansever şimdi dikkat çekici bir şey söylemişti. Selim, Sağır Hüseyin ve diğerlerinin yok etmek istedikleri kişileri düşündü. Ama asıl hedefleri kişilerin çok üstündeydi. Ortada yok etmek istedikleri bir miras vardı.

"Neyi yok ettiler peki? Hedefleri neydi?" diye sordu Selim, eline geçen en iyi fırsatı değerlendirerek.

"Binlerce yıllık bir mirası."

"Anlayamadım," diye karşılık verdi, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

"Evlat, devlet denen şey akılla yönetilir. Osmanlı'nın yönetiminde yüzlerce yıl idare edilen topraklar Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir daha istikrara kavuşamadı. Neden? Çünkü bu devletlerde Türklerdeki devlet aklı yoktu."

"Yok etmek istedikleri miras devlet aklı mıydı?"

"Evet. Binlerce senedir bir devletten diğerine geçen akıldan bahsediyorum. Anadolu halkı millî mücadeleyi bu mirası sahiplenmek için başlattı. İhtişamlı bir imparatorluk yıkılırken yerine, zamanı geldiğinde dünyada yeniden söz sahibi olacakları Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdular. Bu yüzden '*Yurtta Sulh Cihanda Sulh',* Atatürk'ün en önemli sözlerinden biridir. Bu söz insanların düşündüğü gibi herkes kendi ülkesinde barışı sağlarsa dünyaya da barış gelir demek değildir. Binlerce yıllık bir devlet politikasının özetidir. Türkler daima önce yurt içinde birliği sağlayıp dünyanın gidişatında belirleyici bir güç olmuşlardır. Batılılar, özellikle de İngilizler bu mirası yok etmek için 1815 yılından beri çalışıyorlardı. Bu mirasın kaybolması demek Türk tarihinin sona ermesi demekti."

"1815'te ne oldu?" diye sordu Ebru, dışarıyı izlemeye devam ederek.

"Avrupa devletleri, Osmanlı İmparatorluğu'nu aralarına almadan Viyana'da bir araya geldiler ve Avrupa'daki güç dengelerini yeniden belirleyecek kararlar aldılar. Buna Birinci Dünya Savaşı da dâhil," diye cevap verdi Selim.

"Burası çok ilginç," diye araya girdi Tufan Cansever. "Kongreden doksan dokuz yıl sonra Birinci Dünya Savaşı çıktı. Savaşın sonucundaysa, Osmanlı'yla beraber Alman ve Avusturya-Macaristan İmparatorlukları yıkıldı. Ama siyasi birlik sağlanamadığı için İkinci Dünya Savaşı'nı da çıkardılar. Dünyayı iki kez kan gölüne çevirdikleri halde istediklerini elde edemediler. Komplocu gibi konuşmak istemem ama bu sene Birinci Dünya Savaşı'nın doksan dokuzuncu yılı. Bu sene dünyayı yeniden karıştırmalarından korkuyorum."

"Ama Avrupa devletleri artık bir birlik. Nasıl bir karışıklıktan bahsediyorsunuz?" diye sordu Selim.

"Evlat, Birinci Dünya Savaşı öncesi de uzun süreli bir barış dönemiydi. Savaşın sonunda, kaybeden devletlerle çok ağır anlaşmalar yapıldı. Bunların adına da barış anlaşmaları denildi. Gerçi ateşkesi neydi ki barış anlaşmaları ne olsun?.. Ama yirmi sene geçmeden bir dünya savaşı daha çıktı. Hem de aynı devletler arasında. Dünya daha önce bundan beter bir felaket yaşamamıştı. Sonra bir baktık ki bu savaşların sonrasında bir de soğuk bir savaş başlamış."

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Bu anlattıklarım arasında sana ters gelen bir şey yok mu?"

Selim neden bahsettiğini anlamayarak başını iki yana salladı.

"Peki, seni yormayayım. Kulağını tırmalaması gereken kavram senin de bahsettiğin *Barış*. Dünya son yüz yıldır barış kelimesinden bambaşka bir şey anlıyor," durdu. Çayından bir yudum aldı ve devam etti:

"Machiavelli'nin, 'Savaşı herkes başlatabilir ama sadece gücü olan bitirebilir,' diye bir lafı var. Bu devletler de Birinci Dünya Savaşı'nı bitiremeyeceklerini anladılar ve ABD Başkanı

Woodrow Wilson'la başkanlık seçimlerinden önce gizli bir anlaşma imzaladılar. Çünkü Batı Cephesi savaşı kilitlemişti ve bu cephe alınmadan biteceğe benzemiyordu. Wilson'ın başkanlık seçim sloganı neydi hatırlıyor musun?"

"Zafersiz bir barış!" diye cevap verdi Selim.

"Aynen. Halk savaş istemediği için oyunu ona vermişti. Ama imzayı çoktan atmış olan Wilson, *'Creel Committee'* isimli bir komisyon kurdu. Bu bir çeşit halkla ilişkiler komisyonuydu. İşte bu komisyon faaliyetlerine başladı ve Başkan Wilson'ın senatoya savaşa girme teklifini sunmadan önce, o barış yanlısı Amerikan halkını savaş çığlıkları atan insanlara dönüştürdüler." Çayından bir yudum daha aldı, Selim'e göz kırparak önündeki çayı işaret etti:

"Dört yıl süren savaşta milyonlarca insanın ölümüne aldırmayan bu devletler için barış da bir stratejiden ibaretti. Cephede kazanamadıkları zaferi anlaşmalarla elde etmek istediler. Bugün de aynı yalanı demokrasi diye söylüyorlar. Savaştan çekilmek için anlaşmayı kabul etmeyip cephede yenilmiş olsaydık halimiz dumandı. İşte asıl işgali o zaman görecektik."

"O halde, Mondros imzalanırken bu planlar çoktan yapmıştı," dedi Selim.

"Evlat bunu Osmanlı'yı parçalamaya karar verdiklerinde planlamışlardı. İmparatorluk yıkılsa bile Türkleri kendi başlarına bırakırlarsa kısa sürede toparlanıp tekrar dünyada söz sahibi önemli bir devlet haline geleceğini biliyorlardı."

"Peki, ama bu mirası yok etmek neden bu kadar önemli?"

"Bölgede güçlü bir Türkiye bütün Avrupa devletlerinin geleceği için bir tehlike. Çünkü varlıklarını sürdürebilmek için hâkim olmak zorunda oldukları tüm bölgeler elimizden

alınan bölgelerdi. Atatürk ölmeden bir sene önce, Türkiye'nin gücünü toparladığını ve dünya meseleleriyle ilgilenmeye başlayabileceğimizi söylemişti ama ömrü yetmedi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bazen doktorların vücudundaki lekelere karınca ısırığı teşhisi koymasından bahsediyorum ve bir sürü küfür işitiyorum."

"Nasıl yani Atatürk'ün ölümü ile İngilizler arasında bir ilişki olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Elbette böyle bir şey söylemiyorum. En azından şimdi değil. İngilizler, 'Devletlerin kalıcı dostları ya da düşmanları yoktur, kalıcı çıkarları vardır,' derler. Yakın tarihe bir bak, Türkiye'nin darboğazdan geçtiği bütün zamanlarda İngiltere'nin bir çıkarı olduğunu muhakkak göreceksin. Çıkarlarını korumak için sana komşunu bile boğazlatmak isterler. Daha önce Atatürk'ü kullanarak bunu yaptılar. İnsanları sokaklara döküp komşularına saldırttılar."

"6-7 Eylül Olayları'ndan bahsediyorsunuz."

"Evet. Olaylar başlamadan önce Rumlar, İngilizleri Kıbrıs'tan kovmak istiyorlardı. Ama sonra birden Türklere de saldırdılar. Bugün kimse hatırlamaz ama olayların öncesinde Yunanistan ile Türkiye arasındaki dostluk bir hayli artmıştı. Yunanistan Başbakanı Venizelos'un Nobel Ödülü Komitesi Başkanlığı'na müracaat ederek Atatürk'e barış ödülü verilmesini teklif ettiğini bugün hangi Atatürkçü hatırlıyor? Sen bunu bilirsin elbette."

"Evet. Venizelos, 12 Ocak 1934'te başvurmuştu. Hatta 1941'de İkinci Dünya Savaşı yüzünden açlıkla mücadele eden Yunanistan'a Kurtuluş gemisiyle yardım ettiğimiz de hatırlanmaz," diye karşılık verdi Selim.

"Çünkü İngiliz çıkarları için onlarla düşman olmamız şart. Neyse, bildiğin gibi o olaylardan önce Londra, Türkiye ve

Yunanistan'ı toplantıya çağırmıştı. İşte o sırada Türkiye karışmaya başladı. Gazetelerin haberleri üzerine Rumların mallarına el konulsun, sınır dışı edilsin gibi sözler söyleniyordu. Hatta insanlar Kıbrıs'a gitmek için başvurularda bulunuyordu. Sonra birden gençler Taksim'e çıkıp gösteriler yapmaya başladılar. 6 Eylül'de de Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba atıldı diye haber yapıldı. Yanılmıyorsam haberi önce İstanbul Radyosu duyurmuştu. Sonra ise *İstanbul Ekspres* gazetesi haber yaptı. Hatta tirajı otuz bin olan gazetenin o gün üç yüz bin basıldığı söylenir. Sonrası malum. İstanbul savaş alanına döndü."

"Dünyaya rezil olmuştuk," diye ekledi Selim. "O günlerde hükümet, Dünya Bankası'yla görüşürken Londra'da da Türkiye ve Yunanistan arasındaki görüşmeler yapılıyordu."

"Bravo. Ama bitmedi. Bak, İngiliz aklı daha da ileri gitti. Aynı anda İstanbul, Ankara ve İzmir'de patlayan olaylarda insanlar sokağa dökülüp Rumları kovaladılar. Olaylar 8 Eylül günü sona erdi. Yunan gazeteleri, bir gün sonra, yani İzmir'in Yunan işgalinden kurtuluşunun yıl dönümü olan 9 Eylül'de Türklere ağır hakaretler eden başlıklar attılar. Bu olaylardan da sadece İngiltere kârlı çıktı. İngiliz aklını anlatmak için verebileceğim en güzel örneklerden biri budur."

"Yani Türkiye ne zaman uluslararası alanda kendisine faydalı girişimlerde bulunsa birileri içeriden harekete geçerek engel oldu, öyle mi?"

"Almanlar, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kendilerini toparladı da biz niye toparlayamadık? Sence Almanya gibi güçlü bir devlet olamamamız bizim başarısızlığımız mı? Hayır. İşte burada devreye bu bahsettiğin aileler giriyor. İşgal devletlerinin Türkiye'de geçireceği günler sayılıydı. Bu yüzden arkalarında çıkarlarını devam ettirecek yapılar bıraktılar. Gitmeden, ül-

kesine ihanet edebilecek çürük elmaları seçerek onlara güç ve para verdiler. Onlar da ülkedeki her noktaya sızdılar."

"Peki ya Sağır Hüseyin'in kim olduğunu biliyor musunuz? O da bu çürük elmalardan biri miydi?"

"Bilmez olur muyum... Sağır Hüseyin öyle büyük bir sır ki insanlar en çok onu konuşmaktan çekinirler."

"Neden peki?"

"Bak, bu listedeki insanların hepsi çok önemli kişiler. Hiçbiri hayatta olmasa da bugün bile ülkeyi onlar yönetiyorlar. Bu ülkede ölüler insanları dirilerden daha fazla korkutur. Sen ölülerden korkar mısın?"

"Hayır," dedi Selim. "Bunu neden sordunuz?"

"Bak evlat, şimdi sana anlatacaklarımı ne sen ne de ben asla açıklayamayız. Kimsenin gücü buna yetmez. Çünkü açıklamaya kalktığın anda seni bitirirler. Gerçekleri söyleyeyim derken tüm itibarını kaybedersin. İşte bu yüzden herkes bilse bile bu bir sırdır."

"Bu insanlardan gerçekten korkuyor musunuz?" diye sordu Selim.

"Evlat, sen en son ne zaman korktun?"

"Dün, hiç tanımadığım bir adam silahını suratıma doğrulttuğunda."

"Beni şimdi iyi dinle. Bu adamların daha tehlikeli silahları var: Medya. Gazeteciler o silahı sana çevirdikleri gün kaçacak hiçbir yerin kalmaz. İnsanlara seni terörist gibi anlatırlar. Haklı olduğunu ispatlasan da kimseye duyuramazsın. Bir anda her şeyini kaybedersin. Ben birkaç satır yazı yüzünden her şeyimi kaybettim. Hem de birkaç kere. Şimdi cevap ver, bu adamlardan korkuyor musun?"

"Evet ama hayatıma kaldığım yerden devam edebilmek için Sağır Hüseyin'in kim olduğunu öğrenmek zorundayım."

"Pekâlâ. Kimsenin elinde bu tezi kanıtlayan bir belge yok. Belge göstermeden konuşmaktan hoşlanmam ama şunu söyleyebilirim: Sağır Hüseyin, Hüseyin Enveroğlu'nun ta kendisi. Hani Enveroğulları Holding var ya, işte onlar."

"Bundan emin misin?" diye sordu Ebru.

"Kesinlikle. Hatta Sağır Hüseyin'i diğer bütün insanlardan daha önemli yapan bir tarafı da var. Bu listedeki diğer kişilerle Mondros sonrası süreçte iletişim kurdukları halde Sağır Hüseyin'le olan ilişkileri Kırım Savaşı'na kadar dayanıyor. Aralarındaki ilişki savaş sırasında on binlerce İngiliz askeri İstanbul'a geldiğinde başladı ve Birinci Dünya Savaşı'na kadar devam etti."

"Yani Sağır Hüseyin, Kurtuluş Savaşı'ndan önce de mi güçlüydü?" diye sordu Selim.

"Evet. Enveroğulları'nın geçmişine baktığınızda zenginleşmeye başladığı dönemin Balkan Savaşları öncesi olduğunu görürsünüz. İmparatorluk kan kaybederken zenginliklerine zenginlik katmayı başardılar. Araştırsanız böyle başka bir aile bulamazsınız. Ayrıca diğer ailelerle de Hüseyin üzerinden bağlantı kurdular. Bu nedenle Enveroğulları'nın hepsinin üzerinde bir yeri vardı."

"Bu bilgileri doğrulayabileceğimiz bir kaynak var mı, peki?"

"Senin eline geçen belgelerde yoksa başka yerde bulamazsın. Sen bu adamlarla alakalı basılı bir kitap hatırlıyor musun?"

"Anlayamadım," dedi Selim.

"Evlat, burada ülkenin yeniden inşa edilmesini sağlayan aileden bahsediyoruz. Ülke tarihinin en önemli ekonomik gü-

cünü elinde tutan aile hakkında bir tane bile kitap yazılmamış olması sence de tuhaf değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Selim. "Hiç dikkatimi çekmedi."

"Ben söyleyeyim," dedi Tufan Cansever, oldukça ciddi bir ifadeyle. "Bu adamlar hakkında tek bir kitap bulamazsın. Çünkü geçmişleri hakkında bir paragraf yazı bile insanları meraklandırır. Meraklanan insanlar soru sormaya başlar. Bu yüzden, elindeki gücü gizli kalmak için kullanan bu aile hakkında kimse konuşamaz. Benim de size söyleyebileceklerim bundan ibaret," dedi ve sanki misafirlerini uğurlamak istermiş gibi ayağa kalktı.

"Teşekkürler," dedi Selim, tokalaşmak için elini uzatırken. "Verdiğiniz bilgiler çok faydalıydı."

"Rica ederim," dedi Tufan Cansever.

"Sağ olasın Tufan abi," dedi Ebru, uzanıp yanağından öperken. Ardından Selim'le beraber kapıya yöneldiler.

"Son bir tavsiye," diye seslendi Tufan Cansever, arkalarından.

Selim ve Ebru merakla arkalarına döndüler.

"Bu işlerde bir gelecek yok," dedi Ebru'ya göz kırparak. "Siz iyisi mi kendinize yeni bir kariyer bakın. Bir iki özgeçmiş hazırlayıp gönderin."

Ebru tekrar teşekkür etti. Kapıdan çıkıp arabaya giderken Selim konuşulan konuları düşünüyordu. Önemli pek çok konu konuşmuş olsalar da son hatırladığı şey kariyer değişikliğine dair verdiği tavsiye olacaktı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Selim, arabaya bindikten sonra. "Eğer Sağır Hüseyin gerçekten Hüseyin Enveroğlu'ysa başım sandığımdan da büyük belada demektir."

"Haklısın. Bu da bizi çok sıkıntılı günler bekliyor demek. Bu nedenle öncelikle güvenli bir yere gitmek zorundayız. Senin orada hızlı bir şekilde elindeki belgeleri incelemen gerek. Ben de çok geç olmadan bir iki özgeçmiş hazırlamalıyım."

"Ciddi misin sen?" diye sordu Selim, Ebru'nun gözlerinin içine bakarak.

"Evet. Gideceğimiz yere varalım, sonra sana bilmen gereken her şeyi anlatırım," dedi ve yola çıktılar.

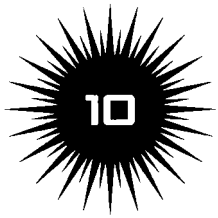

25 Haziran 2013
Gebze

Ebru'nun güvenli dediği yer şehrin dışında, gözlerden uzakta, gösterişli olmayan iki katlı bir evdi. Eve ulaşmadan önce çitlerle kapatılan bir araziden geçmeleri gerekmişti. Ebru arabadan inip yıkılmaya yüz tutmuş bahçe kapısını açtığında Selim, aşağı yukarı nasıl bir evle karşılaşacağını anlamıştı. Evin güvenli olmasını sağlayan şey muhtemelen bu tenha konumuydu. Bu Selim'i biraz rahatlatsa da onun asıl önemsediği şey, belgeleri inceleyecek zaman bulacak olmasıydı.

Eve girdiklerinde burunlarına çarpan rutubet kokusundan uzun süredir kimsenin eve girmediği anlaşılıyordu. Kapının girişinde küçük bir salon ve salonun sağında ise oldukça küçük bir mutfak vardı. Ebru içeri girer girmez kapının arkasındaki bir panele güvenlik şifresini girdi ve birkaç şeyi kontrol edeceğini söyleyerek üst kata çıktı.

Selim, Ebru'nun üst kattaki güvenlik sistemini kontrol etmek için çıkmış olabileceğini düşündü. Girişteki sistemin evin genelini kapsayacağını bilse de son yaşadıklarından sonra

hissettiği güvensizlik duygusu, aşırı tedbirli olma fikrini artık daha cazip bir hale getiriyordu.

Ebru ona oturması için yer göstermeden yukarı çıktığı için etrafına baktı ve koltuklardan birinin örtüsünü kaldırarak oturdu. Salondaki oturma grubu oldukça eskiydi. Mobilyalar da gözlerden uzak olmak için kaçıp geldikleri bu ortama hafif bir kasvet katıyordu. Salonun sol tarafında orta büyüklükte bir yemek masası ve masanın çevresinde evin dekorasyonuyla pek uyumlu olmayan altı tane sandalye vardı. Evin geri kalanında olduğu gibi, masanın üstünü de hafif bir toz tabakası kaplamıştı.

"Güzel. Keyfine bak," dedi Ebru, merdivenden inerken. "Benim mutfakta da halletmem gereken birkaç iş kaldı. Birazdan gelirim."

Selim, Ebru'nun bu sözlerini yadırgamıştı. Son iki gündür tanık olduğu şeyleri düşündü. Hayatı boyunca böyle tehlikeli ve hareketli zamanlar yaşamamıştı. Silahlı adamlardan kaçmış, önemli bilgilere ulaşmak için çalıntı arabalarla yolculuk etmişti. Bu olayların her biri kendisi için korku ve heyecan dolu olsa da Ebru için son derece sıradan şeylerdi. İşte bu yüzden onu sadece tehlikeli işler yapan bir kişi olarak düşünmüştü ve şimdi mutfakta iş yapacak biri olması kulağına biraz tuhaf gelmişti.

Böyle tenha bir yerdeki güvenli bir evde bulunmanın verdiği rahatlıkla, mutfak kelimesi Selim'e başka bir şeyi daha hatırlatmıştı; ne kadar aç olduğunu. Neredeyse iki gündür hiçbir şey yememişti ve sabah korkunç gerçekleri kuru kuru öğrenmesin diye ikram edilen çaydan başka hiçbir şey içmemişti.

"İstihbaratçıların güvenli ev dedikleri böyle bir şey mi?" diye sordu Selim, yavaş yavaş güçlenmekte olan açlığı unutmaya çalışarak.

"Hayır," diye seslendi Ebru, mutfaktan. "Ama burası oldukça güvenlidir."

"Yeni hayatıma alışmaya çalışıyorum," dedi Selim, oturduğu yerden. "Artık bu tip ayrıntıları öğrensem iyi olur."

Selim'in tavırlarındaki bu belirgin değişim Ebru'nun da gözünden kaçmamıştı. Yol boyunca tek bir rahatlama belirtisi göstermeyen Selim, evin içine girdikten sonra normal biri gibi davranmaya başlamıştı.

"Güzel," dedi Ebru. "Ne kadar çabuk uyum sağlarsan o kadar rahat edersin."

Selim içinde bulunduğu duruma uyum sağlamaktan çok, yaşadıklarının bir an evvel bitmesini istiyordu.

Ebru bahçeye açılan mutfak kapısının önündeki işlerini de hallettikten sonra dolabı açtı ve raflara dizili konservelerin tarihini kontrol etti. İki kutu ve iki kaşık alarak salona geri döndü.

"Burası bahsettiğim o güvenli evlerden değil," dedi, konservelerden birini Selim'e uzatırken. Selim'in çaprazında yer alan ikili koltuğun üstündeki örtüyü kaldırıp oturdu. "Gözlerden uzak olmak istediğimde buraya gelirim. Evin yerini bilen iki kişi daha var. Nasıl geleceğini bilmiyorsan bulması oldukça zordur."

"Diğer iki kişi?" dedi Selim.

"Mecbur kalmadıkça tanışmayacağın kişiler."

"Onlar da Millî Güvenlik Teşkilatı'ndan mı?"

"Evet," dedi Ebru, konservesinden ilk kaşığı alarak. "Haydi ye. İki gündür bir şey yemedin. Çok lezzetli olmasalar da ne zaman gelip ne kadar kalacağını bilmediğin böyle bir yerde hayat kurtarıyorlar."

"Bu iki gün benim gibi biri için çok fazlaydı," dedi Selim. "İnsan bu durumda kalınca acıktığını bile hissedemiyor. Aslında durumdan kastım, hissettiğim korku."

Bu son cümleyi büyük bir içtenlikle söylemişti. Ebru'nun yüzüne baktı ve bakışlarında içinde bulundukları sıkıntıdan kurtulacaklarını gösteren bir işaret aradı ama bulamadı. Tufan Cansever'in sözleri aklından çıkmıyordu: "Bu işlerde bir gelecek yok, kendinize yeni bir kariyer arayın."

"Korkuyor olmak sandığın gibi kötü bir şey değil," diye karşılık verdi Ebru. "Hiç hesapta yokken birden silahların önünde kalan herkes senin hissettiklerini hisseder. Bu gibi durumlarla her gün karşılaşan biri olsan bile bu korkuları yaşarsın. Bu nedenle tehlikeli görevler yapan özel eğitimli kişiler de düzenli olarak psikolojik testlerden geçer."

"Sen?" diye sordu Selim. "Sen de geçiyor musun bu testlerden?"

Ebru, Selim'in gözlerine dikkatlice baktı ve birkaç saniye hiçbir şey söylemedi.

"Ne dedim?" diye sordu Selim, kısa bir süre için bile olsa göz göze gelmekten rahatsızlık duyarak.

"Bu yaptığını, sorgulama eğitimi almış insanlar sıradan bir sohbet içinde bilgi almak istediklerinde yaparlar."

"Anlamadım."

"Benden birtakım bilgiler alman gerektiğini ama hakkımda hiçbir şey bilmediği düşün."

"Benin durumum tam da bu," dedi Selim, konservesini yemeye devam ederken.

"Güzel bir muhabbete başlar ve araya sorularını serpiştirirsin," diye devam etti Ebru. "Ama sorularını doğru seçmen

gerekir. Rastgele sorarsan niyetini belli edersin ve karşıdaki kişi istediğin cevapları vermez. Yani muhabbetin yönünü az önce yaptığın gibi konuşmak istediğin konuya doğru kaydırman gerekir."

"Yine anlamadım," dedi Selim. Kendini kopya çekerken yakalanmış bir öğrenci gibi hissetmişti. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"İki gündür olanlardan sonra aklında bir sürü soru var. Buraya geldikten sonra güvenli evden bahsederek konuyu açtın. Önce yeni hayatına alışmaktan bahsettin sonra korktuğunu anlattın. Ben konuşmaya başladığımda ise söylediklerimi bana soru olarak yönelterek hakkımda bilgi alacaktın. Bu bilgiler de durumun hakkında daha net bir yargıya varmanı sağlayacak."

"Bunu nasıl yaptığımı anlamadım," dedi Selim, aynı mahcup ifadeyle.

"Bu testlerden geçiyorsam özel eğitimli olduğum sonucuna varacaksın. Sadece bu bile yeterli aslında. Çünkü son iki gündür gördüklerinden sonra nasıl bir eğitim aldığım ve nasıl bir görevim olduğu konusunda daha rahat tahminler yapabilirsin."

"Sadece merak ettiğim için sormuştum," dedi Selim. "Ama sanırım söylediğin teknik işe yaradı. Baksana hakkında şimdiden bir sürü bilgi aldım."

"Nasıl?" diye sordu Ebru. Bu cevabı beklemediği belliydi.

"Basit bir soruya verdiğin ayrıntılı cevap beni umursadığını gösteriyor. Aslında merak ettiğim de buydu. Çünkü insan korku duyarken yanında güvenebileceği birilerini arıyor. Ayrıca özel bir eğitim almış olman beni daha da rahatlatır."

"Bir günde ellerinden iki kere kaçırdıkları bir hedefin peşine bundan sonra amatörleri göndermezler," dedi Ebru, sıradan bir konu konuşuyormuş gibi. "Bundan sonra peşine

özel eğitim almış kişileri göndereceklerdir. Eğer yoluna devam edebilmek istiyorsan başkalarına değil kendine güvenmelisin."

Bu sözler Selim'in yeni hissetmeye başladığı rahatlık duygusunu bir anda yok etti.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu endişeyle. "Bu noktaya da kendime güvenerek geldim. Şimdi de aynı hataları tekrarlamaktan çok korkuyorum."

"Korkmak iyidir," dedi Ebru. "Daha önce dikkat etmeyeceğin tehlikelere karşı tetikte olmanı sağlar. Ama kontrolü elinden kaybedersen zarar görebilirsin."

"Seninle karşılaştığımız günkü gibi bir kontrolden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"O farklıydı. O gün, şimdi olduğu gibi bir tehlike beklentin yoktu. Bu nedenle olacakları görmen imkânsızdı ve seni kolaylıkla kandırabildiler."

"Ya sen?" diye sordu Selim. "Sen nasıl kandırdın? Kolay oldu mu?"

"Evet," dedi Ebru, Selim'in rahatsızlığına aldırmadan. "Sana yaklaşıp çarparak çantamı düşürdüm. Ne tepki vereceğini bilmiyordum, bu yüzden önce ağırdan aldım. Sonra mağduriyet kozunu oynadım. O noktadan sonra sen tuzağa kendi kendine düştün ve zararımı karşılamak için hiç düşünmeden numaranı bana verdin. Gazetedeki yazıyı yazmanı da böyle bir yöntemle sağlamış olmalılar."

Selim kendini aptal gibi hissediyordu. Ebru karşısına oturmuş konservesini kaşıklarken nasıl kandırıldığını rahat rahat anlatıyordu.

"Evet ama," diye itiraz etti Selim. "Sadece yazı yazmam istendi. İçeriğine hiç karışılmadı."

"Yazıyı yazmanı kim istedi?"

"Daha önce de söyledim. İsmet Aras."

"İsmet Aras, kariyerine bir gazeteci olarak başlamadı," dedi Selim'in anlattıklarını umursamadığını gösteren bir ifadeyle. "O da eski istihbaratçılardan. Seksenlerin sonlarında eğitim için Amerika'ya gitti. Orada birden gazeteciliğe merak salarak istifa etti. Bir yandan eğitim alırken, bir yandan da çeşitli gazeteler için muhabirlik yaptı. On sene kadar Amerika'da kaldıktan sonra Türkiye'ye döndü. Bir süre çalışmamayı tercih etti ve sonra senin de yazını yayımlayan gazetede yazmaya başladı."

"Eskiden ne iş yaptığı neyi değiştirir?" diye itiraz etti Selim. "Sen de başka bir iş yapmaya karar versen yaptığın işleri hep geçmişinle mi ilişkilendirecekler?"

Selim'in anlatılanlardan rahatsız olmasının nedeni kullanılmak istendiğini bilmesiydi. Eğer o adamlar polis olduklarını söyleyerek ortaya çıkmasaydı, bir süre sonra Ebru gibi insanlar da onun hakkında İsmet Aras'tan bahsettikleri gibi bahsetmeye başlayacaklardı.

"O da senin gibi biri," dedi Ebru. "Başta ne yaptığının farkında değildi. Amerika'da kaldığı zamanlarda Türkiye'nin politikalarını ciddi anlamda etkileyecek haberler hazırlamıştı. Bu nedenle burada önemli bir göreve getirildi. Yazılarını incelesen ülkenin çalkantılı dönemlerinden birkaç ay öncesi propaganda yapmaya başladığını görebilirsin. Bunun ileri görüşlü gazetecilik ya da başarılı analiz yeteneğiyle bir alakası yok."

"Peki, bunu ona yaptıranlar kim? Neden bunu yaptırıyorlar?"

"Uluslararası güçler. Politikalarını uygulayabilmek için devletleri bu şekilde hizaya sokuyorlar. Çünkü asıl güç, insanların karar verme süreçlerini kontrol altına almaktır. İnsanların, özellikle de devleti yönetenlerin özgür seçimler yapmasını

kimse istemez. Ellerinde bir ürün var ve bunu pazarlamak istiyorlar. Medya bu iş için biçilmiş kaftan."

"Her şey dönüp dolaşıp paraya mı geliyor hep?"

"Hem evet hem de hayır. Ürün derken, sadece ticari mallardan bahsetmiyorum; ideolojiler, inançlar ve hatta tercihler," dedi Ebru.

"İnsanlara inanç sattıklarını kabul edemem," dedi Selim, kafasını iki yana sallayarak. "Kimseyi inanmak istemediği bir şeye inandıramazsın."

"Ben de bundan bahsediyorum zaten. Herkes kendi görüşüne yakın gazeteleri okumaz mı? Bu şekilde senin inançlarını biraz süsleyerek tekrar sana satarlar. Gündem yaratmak böyle bir şey. İnsanlara inanmak istedikleri haberleri abartılı sözlerle pompalarsan görüşlerini çok daha istekli savunmalarını sağlar ve arkana seni destekleyen büyük bir kitle alırsın."

"İyi ama bunda ne gibi bir sakınca var?"

"Bütün politikalar insanların desteği alınarak uygulamaya konulmak zorunda. Bu, yüzlerce yıldır böyle değil mi? Orta Doğu'ya bir bak, ne demek istediğimi çok iyi anlarsın. Ya da sen tarihçisin daha geri git ve Balkan Savaşları'ndan sonra özgürlüklerine kavuşan devletlerden hangisinin şimdi güçlü bir devlet olabildiğini söyle."

"Hiçbiri olamadı!" dedi Selim ve elindeki konserveden son bir kaşık daha aldı.

"Bir de Türkiye'deki toplumsal olayların sonrasında kazananların kim olduğunu düşün."

"Benim bu işten sıyrılmak için ne yapmam gerek," diye sordu Selim, çaresizce. Ebru'nun son söylediklerine itiraz etmesi mümkün değildi.

"Biz," diye düzeltti Ebru. "Öncelikle cevaplamamız gereken iki soru var. İlk olarak ortada bir plan oluğunu ve elindeki belgelerin sana belli bir amaçla geldiğini biliyoruz. Bu planın ne olduğunu öğrenmek zorundayız."

Selim itiraz edecek gibi oldu ama Ebru bunu fark ederek araya girdi.

"Seni tanımadan aylar önce bu bilgi elimize ulaştı," dedi, Selim'in gözlerinin içine bakarak. "Bu yüzden itiraz etmen anlamsız. Tufan Cansever bize önemli bir ipucu verdi; Hüseyin Enveroğlu. Bu cevaplandırmamız gereken ilk soru; Sağır Hüseyin gerçekten Hüseyin Enveroğlu mu?"

"Peşimizde silahlı adamlar olduğunu bildiği halde kendimize yeni işler bulmamızı da söyledi," dedi Selim, yüzünü buruşturarak.

"Dedim ya, Tufan Cansever biraz kaçıktır ama bize tam olarak yapmamız gereken şeyi söyledi. Silah konusunu da düşünme. Bu işte bize ilk öğretilen şeylerden biri de eğer işin silahlara kaldıysa mücadeleyi çoktan kaybetmiş olduğundur. Peşindeki kişiler silahı kendilerini korumak için kullanıyorlar. Yani senden daha büyük bir tehdit altındalar. Bu bizim için bir avantaj olabilir."

"İkinci soru ne peki?" diye sordu Selim, konuyu silahlardan uzaklaştırmak için.

"İkinci soru," dedi Ebru. "Hikmet Ülgen, gerçekten intihar mı etti?"

"Yani Hikmet Ülgen gerçekten yaşamış biri mi?" diye sordu Selim. Bu bilgi onu rahatlatmıştı. "Ya belgeleri getiren avukat?"

"İzmir'de bir hukuk bürosunda çalışıyor. Hikmet Ülgen'in gerçekten de onlarla temasa geçip geçmediğini öğrenmemiz gerekiyor. Eğer öyleyse gerçekten intihar etmiş olabilir."

"Peki, bunu öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Evet ama önce kendimize birer özgeçmiş hazırlamamız gerek," dedi Ebru, düşünceli bir ifadeyle.

Selim'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu fakat Ebru konuşmaya devam etti:

"İş aramıyoruz," dedi Ebru, Selim'in şüphe dolu gözlerinin içine bakarak. "Her zaman kullanılmayan ama çok önemli bir kanaldan bilgi almaktan bahsediyorum. Ticari casusluk diye bir şey duydun mu hiç?"

"Evet," dedi Selim.

"Dünyadaki en gizli bilgi akışı ticari faaliyetler üzerinden yapılır. Eğer bir devlet olarak ayağa kalkmak istiyorsan ticari casusluk faaliyetlerini iyi takip etmen gerekir. Bizim bu konu üstünde çalışan gizli bir birimimizin olduğu söylenir. Teşkilattaki pek çok insana göre şehir efsanesi ama gerçekten böyle bir birim var. Onlardan bilgi talep etmenin bir yolu da öğrenmek istediğin konuları içeren bir özgeçmiş hazırlayarak acil bilgi koduyla ellerine ulaştırmak. Dünyanın her yerinden bu şekilde iletişime geçebilirsin."

Selim şimdi kariyer değişikliği planlarının ne demek olduğunu anlamıştı. Bunu tahmin edemediği için yaşadığı sıkıntıyı ve korkuları düşündü. Bu olay bitene kadar bir daha tam anlamıyla bilgi sahibi olmadan endişelenmemeye karar verdi.

"Bu özgeçmişleri ne zaman hazırlamayı düşünüyorsun?" diye sordu heyecanla.

"O standart prosedür. Cevap almamız çok uzun sürebilir ve bizim bekleyecek vaktimiz yok. Üstelik bu adamlarla herkes görüşmez. Bizi dinlemeleri için yeterli nedenleri yoksa asla ortaya çıkmazlar."

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Selim.

"Görüşmeyi ayarlamak için araya çok önemli insanlar sokacağım. Benim şimdi birkaç arama yapmam gerek. Uzun sürebilir. Sen de rahatına bak, dinlenmek istersen şu koltuklardan birini kullanabilirsin," dedi ve oturduğu yerden kalkarak merdivenlere doğru harekete geçti.

Selim etrafına bakındı. Dinlenmek için zamanı olmadığını çok iyi biliyordu. Bu yüzden çantasından belgeleri çıkardı ve Ali Rıza Ülgen'in anılarını okumaya başladı. İlk okuduğu bölümde Ülgen, kendi çevresindeki insanların, Anadolu'da yeni bir tarih algısı oluşturma çalışmalarından duyduğu endişeleri anlatıyordu. Bunun defter dışındaki sayfalara yazılan ilk anılardan olduğunu anlayabiliyordu çünkü Ali Rıza Ülgen gergin bir dil kullanıyordu. Selim tarihler arasında böyle ilişki kurabiliyordu. Erken dönem anıları, daha sorgulayıcı ve gergin bir dille yazılmıştı.

Elindeki sayfada, Ali Rıza Ülgen'e göre çevresindekiler yeni bir toplum yaratmak için tarihi bir inşa aracı haline getirmişlerdi. Ama tarihi, özellikle de yakın tarihi değiştiremeyecekleri için işe tarihçileri değiştirerek başlamışlardı. Bu yeni tarihçiler istiklal uğruna binbir cefaya katlanarak şehitler vermiş, gaziler çıkarmış toplumu, daha mutlu bir geleceğin beklediğini anlatıp duruyorlardı. Zaten acılar çekmiş halkın da duymak istediği şeyler bu çeşit umut dolu vaatlerdi. Ama Ali Rıza Ülgen bunun işe yaramayacağından emindi. Çünkü fikirlerdeki bu değişiklik toplumda dönüşüm yaratmaya başlasa da güçlü bir toplumsal temel oluşturulamıyordu.

Toplumda yavaş yavaş tepkiler de oluşmaya başlamıştı. Sürekli ileriye bakmaya yönlendirilen insanlar, geçmişi anlamanın gereksiz olduğunu düşünerek kendileri gibi düşünme-

yenleri hor görmeye başlamışlardı. Ona göre bu geçmişlerine sırt çevirme işi giderek bir çeşit tarihi inkâr kompleksi haline geliyordu. Toplum geçmişe sarılan ve onu inkâr edenler arasında parçalara ayrılıyor ve bir grup diğer grubun üyelerini içine almak dahi istemiyordu.

Fakat Ali Rıza Ülgen ilginç bir çözüm öneriyordu. Onun çözümü, dünyayı kendi gibi düşünmeyenlerin gözüyle görmeye çalışmaktı. Ona göre geleceği inşa edebilmenin yolu gözünü sadece geleceğe dikmek değil, geleceği geçmişin devamı olarak görmek, doğrusuyla yanlışıyla tarihi bilmekti.

Selim yaşadıklarını düşündü. Tamamen Ali Rıza Ülgen'in tarif ettiği durumda kalmıştı; onun da geleceğini kurtarmak için yapması gereken şey geçmişi anlamaktı. Sonra Ebru'yu düşündü. Nasıl bir insan olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ama kendisinden çok daha güçlü olduğunu biliyordu. İki gündür durum ne kadar tehlikeli olursa olsun kontrolünü kaybetmemişti. Aklına bağ evinde gördüğü yara izi geldi. İzin sıradan bir kaza sonucu olmadığı belliydi.

Ebru'ya karşı yeni yeni ilgi duymaya başladığını fark ediyordu. Ama bu ilginin nereye varacağına dair hiçbir fikri yoktu. Çünkü Ebru dünyayı onun gibi algılamıyordu. Onun dünyasında ulusal güvenliği tehdit eden durumlar, güvenli evler, sorgulama teknikleri ve tehlikeli suçlularla mücadeleler vardı. Böyle bir dünyada Selim'in bir yeri olamazdı.

"Karamsarlık ve gerçekçilik arasındaki ayrım," diye iç geçirdi Selim, yüksek sesle.

"Ne dedin?" diye sordu Ebru, merdivenden inerken.

Selim, Ebru'nun bunu duyacağını düşünmemişti. "Karamsarlık ve gerçekçilik arasındaki ayrım," dedi utanarak. "Pardon, yüksek sesle düşünüyordum. Bu sıkça başıma gelen

bir durum... İnsanlarda, en olmadık zamanlarda kendilerini ve başkalarını teselli etmeye mecbur eden bir mekanizma var. Fakat hep yanlış zamanlarda çalışıyor."

"Beni aydınlatmak ister misin?" diye sordu Ebru, Selim devam etmeyince.

"Şöyle; bu işten kurtulduğumuzu farz edelim," dedi Selim. "Diyelim ki beni gerçekten anlayacağını düşündüğüm birilerine, avukatla başlayıp olmadık işlere bulaştığım bu olaylar zincirini anlatsam, en anlayışlı olanından dahi duyacağım şey şu olur: 'Kendin kaşınmışsın.' Fakat uygun bir ortamda asla ödüllü bir tarihçi olamayacağımı söylesem şöyle derler: 'Sen de amma karamsarsın.' Sürekli başıma gelen bir şey. Bu yüzden adını 'Karamsarlık ve Gerçekçilik Arasındaki Ayrım Yasası' koydum."

Anlattığı şey Ebru'nun hoşuna gitmişti. Bunu gülüşünden anlayabiliyordu.

"Benim de bir yasam var," dedi Ebru. "Sürekli tekrarlanan şeyler için hayıflanmama yasası."

"Anlayamadım."

"Sürekli başına geliyorsa buna alışman gerekirdi," dedi gülümseyerek.

Selim, dışarıdan çok sert ve güçlü görünse de Ebru'nun içinde herkes gibi duyguları olan bambaşka bir kadın olduğuna inanıyordu Eğer hayatta kalmayı başarabilirse Ebru'nun içindeki bu kadına ulaşmayı deneyebilirdi. O an bir rahatlama duygusu his etti. Bunu düşünmek bile hayatta kalmaya dair duyduğu inancı yeniden hissetmesine neden olmuştu.

"Gerekli görüşmeleri yaptım," dedi Ebru, Selim'in hayallerini yarıda keserek. "Amirim bizim adımıza gerekli iletişime geçecek."

"Ne zaman?"

"Muhtemelen şimdi gerekli teması kuruyordur. Ama bizim cevap vermelerini beklememiz gerekiyor."

"Ne zaman cevap verirler?"

"En üst kanallardan iletişim kurduğumuz için olabildiğince hızlı cevap vereceklerdir," dedi Ebru. "İstediğimiz bilgiye sahiplerse bize bir görüşme ayarlarlar."

"Sürekli biz diyorsun?" diye sordu Selim, merakla karışık bir endişeyle.

"Seni yanımda götürmemek daha tehlikeli olur. Kimse burada olduğumuzu bilmese de yalnız kalmana izin veremem," dedi Ebru.

"Nasıl yani? Bu adamlar bizim için tehlikeli olabilirler mi?" diye sordu Selim, başına neler geleceğini anlamaya çalışarak.

"Hayır. Bu insanlar biraz değişiktir. Nasıl desem?.. Oldukça şüpheciler. Kendi çevrelerindeki insanlar dışında kimseye güvenmezler. Bu güvensizlik biraz yorucu olabiliyor. Benim açımdan bir sıkıntı yok ama senin varlığından hoşlanmayacaklarına eminim. Hoşlanmadıkları insanlara karşı da hiç nazik olmazlar."

Selim tam bir soru soracaktı ki Ebru'nun telefonuna gelen mesajın sesi dikkatini dağıttı.

"İki gün sonra, saat 12'de, Kabataş İskelesi'nin önünde," dedi Ebru. Gözlerinden bu habere ne kadar sevindiği anlaşılıyordu. "Bu ellerinde bilgi olduğu, yani bir sebeple Hüseyin Enveroğlu ya da Hikmet Ülgen hakkında önceden dosya tuttukları anlamına geliyor. Eğer öyleyse bizi çok büyük zahmetlerden kurtarır. Yani kısa sürede eski hayatına geri dönebilirsin."

Selim bu haberin heyecanıyla sormak üzere olduğu soruyu unutmuştu. Ebru artık dinlenmek istediğini söyleyerek üst kata çıktı. Selim de bu haberin verdiği heyecanla çalışmaya sabah devam edebileceğini düşünerek, girişin yanında duran kanepenin üstündeki örtüyü, üzerindeki tozu kaldırmadan çekti ve uzandı. O gece uyumadan önce uzun uzun başına gelenleri düşündü, önceki hayatını ve sonrasında olabilecekleri... Neler olacağını iki gün sonraki görüşmeden önce kestirmesi mümkün değildi. Bilmediği çok şey vardı ve boşlukları, elindeki günlükleri okuyarak dolduramıyordu.

Okumaları henüz bir sonuç vermemişti. 14 Haziran ve İzmir büyük bir ipucuydu ama şüphelerini bütünüyle doğrulayan bir bilgiye henüz ulaşamamıştı. Görüşmeden önceki iki günü daha verimli geçirmesi gerektiğini düşünürken gözleri yavaş yavaş kapandı ve uykuya daldı.

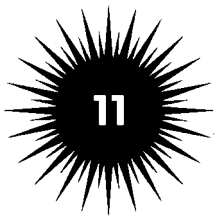

25 Haziran 2013
Anadolu Hisarı

Sedat Erginer, Erhun Balcı'yı ziyaret etmek için yola çıktığında aklında hâlâ Zafer Hazar'ın ona söyledikleri vardı. Olayın hemen ardından Kılıç Zorlu'nun tekrar görüşmeye çağırması da onu iyice rahatsız etmişti. Bu işlerin gerçekten de iyi gitmediğinin bir işaretiydi.

Kılıç Zorlu'nun kendisini baskı altında hissettiğini ve hayatına karşı yapılacak bir saldırıdan korunmak için etrafındaki güvenlik önlemlerini artırdığını kolaylıkla anlayabiliyordu. Bunun tek bir açıklaması vardı. Artık Kılıç Zorlu da korkmaya başlamıştı.

Bu düşünceler Sedat Erginer'i endişelendirse de şu anda Kılıç Zorlu'nun ona verdiği görevleri tamamlamaktan başka bir çıkar yolu olmadığını biliyordu. Aklına Kılıç Zorlu'nun bu görev için ona söyledikleri geldi:

"İşler bu noktaya gelmişken Erhun Balcı'nın sadece öldürülmüş olması yetmez. İnfaz edilmiş gibi gösterilmesi gerek," demişti.

"Neden böyle bir şey istiyorsun?" diye sormuştu Sedat Erginer.

"Devletin sandığımızdan daha dikkatli çıkması planlarımızı bozuyor. Biraz yavaşlamaları gerek. Erhun Balcı'nın infaz edilmesi siyasiler arasında gerginliğe neden olacaktır. Eski bir bakanın infaz edildiğini öğrenen muhalefet partileri hükümeti sıkıştırır. Kimse sıradakinin kim olduğunu bilemeyeceği için bütün iktidar ve muhalefet hiç düşünmeden emniyet ve istihbarata baskı uygular. Bu da üstümüze dikilen gözlerin sayısını azaltır."

"Eski bir bakanın öldürülmesi böyle bir etki yaratır mı?" diye sorduğunda aldığı cevap çok ilginçti.

"Erhun Balcı, zamanında faili meçhullere karşı en büyük mücadeleyi veren siyasetçilerdendi. Devlet terörü bitirmek için büyük risklere girdi. Siyasetçiler de bu duruma destek veriyorlar. Şimdi İstanbul'da böyle bir infaz, barış sürecinin aksadığı mesajını verecektir. Bu da bizi rahatlatır. Emniyet ve İstihbarat diğer soruşturmaları bir kenara bıraksa da bu olayı göz ardı edemez. Bu yüzden öldürülmüş olması yetmez, infaz edilmiş gibi görünmesi gerek."

"Tamam," demişti Sedat Erginer. "İnfaz süsü vermek kolay. Benden istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet. Çalışma masasının arkasındaki kitaplığın en üst rafına sakladığı ince yeşil bir dosya ve çekmecesinde kırmızı kaplı bir defter var. Çekmecenin anahtarını boynunda taşıyor. O dosya ve defter benim için çok değerli. Başka hiçbir şeye dokunma ve evi olabildiğince temiz bırak. Yarın cesedini bulduklarında haber tüm ülkede olay yaratmalı."

Bunları düşündüğü için dikkati dağılan Sedat Erginer, Erhun Balcı'nın evine yirmi dakikalık bir mesafede trafik

ışığına yakalandı. Yol boyunca herhangi bir polis çevirmesi olmayacağını biliyordu. Operasyonu tamamlaması için gereken tüm önlemler alınsa da trafik ışıklarını hesap etmek neredeyse imkânsızdı. Gecenin bir vakti de olsa trafik kurallarına uymalıydı çünkü basit bir hata bile birileri tarafından görünmesine neden olabilirdi.

Işıkta beklerken hemen yanına üstü açık siyah spor bir araba yanaştı. Arabanın içinde yüksek sesli bir müzikle beraber kadının biri ona doğru dönerek şarkı söylüyordu. Sedat Erginer yüzünü göstermemek için kadına bakmadı. Fakat şarkısına beklediği ilgiyi göremeyen kadın arabasından inerek sallana sallana yanına geldi ve parmağındaki yüzükle arabanın camına vurmaya başladı. Sedat Erginer, kadına belli etmeden belindeki silahı çıkarıp emniyetini açtı ve dönüp sert bir ifadeyle kadına baktı.

Kadının uzun simsiyah saçları beline kadar uzanıyordu. Saçlarına ve arabasına tezat bir biçimde beyaz bir takım elbise giymişti. Çok alkollü olduğu her halinden belliydi. Camı kıracak gibi sert bir şekilde yumruklamaya başladığı sırada dengesini kaybetti ve arabanın yanına yığılıp kaldı.

Sedat Erginer, pencereyi açıp baktığında kadının arabanın altına doğru uzanmış olduğunu gördü. Onu düştüğü yerden çıkarmadan hareket etmesi mümkün değildi. Dikiz aynasından gelen olup olmadığını kontrol etti. Söylenerek silahını beline yerleştirdi ve kadına zarar vermemek için yavaşça arabanın kapısını açtı. Kadını düştüğü yerden kaldırmak için çömeldiğinde çenesine bir silah dayandı.

"Bu hiç de nazik olmadı," dedi, kadına bakarak.

"Nezaket arıyorsan çok yanlış kişiyi seçtin," dedi kadın, kendisinden beklenmeyecek bir üslupla.

Tam o sırada yanlarına başka bir araba daha yanaştı ve içinden ellerinde otomatik silahlar bulunan maskeli dört adam indi. Kadın ayağa kalkıp üstündeki tozu silkeledikten sonra Sedat Erginer'e şöyle bir baktı. Elindeki silahla belini işaret ederek silahını vermesini söyledi.

"Ben silahımı kendi elimle kimseye teslim etmem. İstiyorsan gel kendin al," dedi, sert bir ifadeyle.

Kadın, Sedat Erginer'in yanına yaklaştı silahı tekrar çenesine dayayarak uzandı ve belinde duran silahı aldı. İki adım geri çekildi ve silaha baktı. Sapı sedef kabzalı ve üzerinde gümüş işlemeler olan silahın özel yapım olduğu hemen anlaşılıyordu. İşlemelerin her biri birbirinden farklı ve mükemmel bir işçilikle yapılmış, sapındaki eğim ise sadece sahibinin eline uyması için özenle tesviye edilmişti. Namlunun sol tarafında yapan ustanın imzası vardı.

"Hıdır Reis işi demek," dedi kadın, bakışlarını silahtan ayırmadan.

Sedat Erginer kadının bunu anlayabilmesine şaşırmıştı. Hıdır Reis, kusursuz çalışan silahlar yapmasıyla ünlü, Rizeli bir silah ustasıydı. Ama onu efsane yapan şey yaptığı mükemmel silahlar değildi. Hıdır Reis'e sipariş verilmezdi. Silahı mertliğin bir sembolü olarak gördüğü için, yapacağı insanı da kendi seçerdi. Sedat Erginer, Hıdır Reis'in yanında geçirdiği dokuz ayın sonunda, işlemeli bir örtüye sarılmış bir halde yastığının üzerinde onun için yaptığı silahı bulmuştu. Bunun ona şeref nişanı olarak sunulduğunu biliyordu ve o günden sonra silahını belinden hiç çıkarmadı.

"Şimdi arabaya bin," dedi kadın.

"Nereye gidiyoruz?"

"Soru sorma," diyerek Sedat Erginer'e silahını gösterdi.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Sedat Erginer, arkasında duran silahlı adamları işaret ederek. "Yüzleri neden maskeli?"

"Hiçbirinin yüzlerini göstererek sana silah doğrultmaya cesareti yok."

"Ya sen?"

"Bu adamlar senin isminden korkuyorlar. Beni korkutmak için fazlası lazım."

Sedat Erginer yüzü maskeli üç adamla birlikte arabasına doğru yürüdü. Tam bineceği sırada kadına dönüp: "O silaha iyi bak. Ona dokunma şerefine herkes erişemez," dedi.

Kadın hiçbir şey söylemeden arabasına bindi ve çalıştırdı. Sedat Erginer arabasının arka koltuğuna geçti. Maskeli adamlardan biri yanına diğer ikisi de arabanın ön koltuklarına oturdu ve kadının aracını takip etmeye başladılar. Sedat Erginer, bu durumun hiç de nazik olmayan bir görüşme daveti olduğunu biliyordu. Devletin işi değildi ama ülkeye girdiğini ve daha da önemlisi bu gece nereye gittiğini bilen birileri vardı.

Yaklaşık yarım saatlik bir yolculuktan sonra Anadolu Hisarı'ndaki müstakil bir evin önünde durdular. Kadın arabadan indi ve Sedat Erginer'e peşinden gelmesini söyledi. Birlikte eve doğru yürüdüler. Kapının önüne geldiklerinde Sedat Erginer'in sedef kabzalı silahını belinden çıkararak ona uzattı.

"Mermilerini hatıra olarak aldım," dedi kadın, Sedat'ın gözlerinin içine bakarak.

Sedat Erginer kadına baktı ve silahını beline koyarak kendisini alıkoyma cüretini gösteren kişiyle yüzleşmek için içeri girdi. Uzun ve karanlık bir koridordan geçerek evin içindeki tek aydınlık odaya doğru yürüdü. Kapıdan içeri girdiğinde odada sadece bir masanın olduğunu fark etti. Masada görmeyi hiç ummadığı bir adam oturuyordu.

"Gel Sedat'ım, gel. Hoş geldin," dedi Rasim Yücel, artık çatallaşmaya başlamış sesiyle.

Rasim Yücel, bir dönem Kılıç Zorlu'nun sağ koluydu. Uzun yıllar önemli hizmetlerde bulunduktan sonra hiç kimsenin bilmediği bir sebepten dolayı her şeyi geride bırakmış ve sakin bir hayat yaşamaya başlamıştı. Bu âlemdeki herkes Rasim Yücel'in bu davranışı yüzünden öldürüleceğinden emindi. Her ne kadar bu durum Kılıç Zorlu'nun şanına gölge düşürse de onun yaşamasına izin vermişti.

Sedat Erginer, Kılıç Zorlu için yaptığı ilk işi hatırladı. İşi yapmadan önce Kılıç Zorlu ona hayatı boyunca unutmaması gereken bir öğüt vermişti: "Bütün iş, düşmanlarının namına gölge düşürmektir. Bunu yaptın mı kenara çekil bekle. Pusuda bekleyen ne kadar çakal varsa gösterdiğin hedefe saldırır. Sen de zaferlerini kutlama fırsatı vermeden hepsinin başını ezersin," demişti.

Bu sözlerin ardından eline silah verip bir tüccarı öldürmesini emretmişti. Sedat Erginer, tetiği çektikten sonra günlerce uyuyamamasına rağmen ikincisinde aynı vicdan azabını duymamıştı. Çünkü sınırı bir kere geçince artık ne için veya kaç kişiyi vurduğunun bir önemi kalmıyordu.

"Selamün aleyküm," dedi, Sedat Erginer. Öpmek için eline uzandı ama Rasim Yücel izin vermedi.

"Aleyküm selam," dedi elini kalbinin üstüne götürerek. "Demek çıktın. Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum. Sen gelmeyince ben çağırayım dedim."

Rasim Yücel, bu sözlerle Sedat Erginer'in ülkeye gelişinden ve bu zamana kadar neler yaptığından haberdar olduğunu belirterek onu birçok detaya girme zahmetinden kurtarmıştı.

"Fırsatım olmadı be abi," diye karşılık verdi Sedat Erginer, Rasim Yücel'in hemen yanında kendisine gösterilen yere otururken.

"Aslına bakarsan ben seninle daha erken buluşuruz diye düşünüyordum."

"Abi zaman bulamadım. Bizim işleri bilirsin."

"Ben biliyorum da, sen biliyor musun!"

Sedat Erginer böyle bir cevap almayı beklemiyordu. Bu, Rasim Yücel'den duyacağı tarzda bir cevap değildi.

"Hayırdır abi?" dedi merakla.

"Sedat'ım..." dedi Rasim Yücel, Sedat Erginer'in sırtını sıvazlayarak. "Senin benim gibi adamların zamanı geçti. Ben birkaç senedir zaten uzatmaları yaşıyorum ama sen daha gençsin."

"Bizim ne kadar değil de nasıl yaşadığımız önemli değil mi, abi?"

"Nasıl öleceksin peki?" diye sordu Rasim Yücel, bir kaşını kaldırarak.

O sırada, elinde kocaman bir nargileyle orta yaşlı bir adam içeri girdi. Rasim Yücel'i tanıyan herkes nargilesini içmeden sohbet edemeyeceğini bilirdi.

"Onu bilemem abi. Ama ne derler, su testisi su yolunda kırılır."

"Sedat, eskiden işler böyle pis değildi. Seni vuracak olan adam yüzüne bakarak vururdu. Namerdi de bilir arkamızı dönmezdik ama en yakınındaki seni yatakta ölmeye mahkûm edecekse..." durdu ensesini kaşıyarak iç geçirdi. Nargilesinden bir nefes çekti. Ardından bir nefes daha aldı.

"Sedat'ım sen neden geri döndün? Kalsaydın ya gittiğin yerde," dedi yeniden iç çekerek.

"Yapılması gereken işler vardı," diye cevap verdi Sedat Erginer.

"Senin benim gibi adamların yapacağı türden iş kaldı mı hâlâ?"

"Abi söyle ne biliyorsun?"

"Sedat, ne söyleyeyim. Durum beş sene önce neyse şimdi de aynısı. Sen kaçmadan önce o adamları temizleyerek Kılıç'a sadece zaman kazandırdın. Şimdi de yapacağın şey bu. Ama bu sefer sonun bir hapishane koğuşunda şişlenmek olabilir."

Sedat Erginer, Rasim Yücel'in konuya girdiğini anlamıştı. Oturduğu sandalyeyi çevirerek daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Çıkar abi ağzındaki baklayı."

"Ya bu işlerden sonra yakalanır da içeri düşersen ne olacak?"

"Kılıç Zorlu..." diye söz başladı ama Rasim Yücel konuşmasına izin vermedi.

"Kılıç arkanda falan duramaz. O kadar gücü yok. Aslına bakarsan hiç o kadar güçlü olmadı. O da senin benim gibi bir maşa. Ha, senden benden imtiyazlı bir maşa. Devlet onunla uğraşmayı bıraktı artık. Gözünü Kılıç'ı tutan ele dikti. Terörü neden bitiriyorlar. İçeride boşu boşuna kan kaybetmemek için. İçeriyi temizlemeden, dışarının saldırılarına direnemeyeceklerini biliyorlar. Kılıç'ın efendileri de bunu engellemenin derdinde. Anlayacağın devlet akıllandı ama biraz geç kaldı."

Sedat Erginer cevap vermeyince Rasim Yücel konuşmaya devam etti.

"Yaa!.. Senin de kafan karışık. Senin de anlamadığın şeyler var."

"Abi sen anlat o zaman neler döndüğünü."

"Sence Kılıç'ın bunca sene gücünü koruyabilmesinin sırrı ne?" diye sordu Rasim Yücel.

"Kimsenin işlerin arkasında onun olduğunu bilmemesi," diye cevap verdi Sedat Erginer.

"Doğru. Peki, o zaman devlet nasıl ensesinde?"

Sedat Erginer bu soruyu kendisine hiç sormamıştı. Sonunda içeri gireceği ve belki de Rasim Yücel'in dediği gibi şişlenerek öldürüleceği bir operasyonda bunu düşünmemiş olmasına şaşıyordu.

"Uzun zamandır operasyonlar yapıyorlar," diye cevap verdi Sedat Erginer. Rasim Yücel'in duymak istediği cevabın bu olduğundan emin değildi.

"Yani artık gizlilik perdesi kalkıyor. Kılıç'ı elinde tutanların en hassas oldukları konu da bu. Yakalanmak şöyle dursun, konuşulabilir bir hale geldiysen işlerine yaramazsın. Yapacakları ilk iş, onu yok ederek yerine başkasını geçirmektir."

"Bu nasıl olabilir ki?" diye sordu Sedat Erginer. Ama Rasim Yücel'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Çünkü Kılıç Zorlu eskisinden daha kalabalık bir grup tarafından korunuyordu.

"Bu işler böyle olur. Kılıç'la işleri bitti. Ben, onun yerine Hançer ismini verdikleri birini getireceklerini duydum."

"Hançer mi?" diye sordu, şaşırarak.

"Sen onun gerçek adının Kılıç olduğunu mu sanıyorsun? Sedat'ım, bu dünyaya hâkim olmanın en önemli koşulu gizliliktir. Seni ölümüne koruyan adamlar bile gerçek adını bilemez. Kılıç, gücünü yaptığı planlardan alırdı. Hiçbir operasyona bizzat girmezdi. Bu Hançer farklı diyorlar. İşleri tek başına planlayıp tek başına uyguluyormuş."

Sedat Erginer bu anlatılanların çok önemli olmadığını düşünüyordu. Kılıç Zorlu zor zamanlardan geçse de bağlantıları sayesinde ülkeyi yeniden yönetebilecek durumdaydı.

"Bunun benimle ne alakası var peki?" diye sordu, Rasim Yücel'in gözlerinin içine bakarak.

"Devlet içeriyi temizlemek için terörü bitiriyor. Bunca sene herkes örgütün kendisini uyuşturucudan gelen parayla finanse ettiğini söyledi durdu ama yakın tarihe kadar kimse uyuşturucu tarlalarına dokunamadı. Bütün bunların arkasında Kılıç da var. Savaşı sürdürmesine engel olacak isimleri sen öldüreceksin ki bütün gözler olayın arka planına değil de senin üstüne dönsün."

"Bunun için de beni gözden çıkarıp ateşe atacağını mı söylüyorsun?"

"Bu savaş silahlarla verilen bir savaş değil. Kurşun sıkılmayacak bir savaşta sen ne işe yarayacaksın? İşe yaramayan biri çok şey biliyorsa başına ne gelir, sen söyle.

"Yaşatmazlar."

"Devlet elini taşın altına koydu. Yok olmak istemiyorsa içeride huzuru sağlamak zorunda. Bu yüzden savaştan olabildiğince az yara alarak çıkmak için elinden geleni yapacaktır. Beş sene önce öldürdüğün diplomatların yerine yine Kılıç'ın adamları geçti. Kılıç bir noktada seni ortaya atınca, devlet içindeki adamları bunu bir başarı simgesi gibi göstererek operasyonları durduracak. Siyasiler de aldıkları yarayı kapatmak için bu başarının üstüne atlayacaktır. İşte o dakika Kılıç aradan sıyrılır. Ama o korusa da efendileri senin gibi birini yaşatmaz. İçeride öldürülmen de ortalığı karıştırır. Adamlar da karışıklık istiyorlar zaten."

"Kılıç Zorlu'nun efendileri dediğin kim?"

"Paradan anlayan adamlar," diye devam etti Rasim Yücel. "Sen anlar mısın para işinden? Ben anlamam. Ama ilk önce Zafer Hazar'ı temizlemelerinin nedeni bu. Terörü devam ettirebilmek için ülkeye parayla saldıracaklar. Zafer Hazar başlangıçtı. Sırada terör bağlantısını ortaya çıkarmasından korktuğu kişi var. Kim olduğunu biliyorsun. Seni de yol üzerinden aldık zaten."

Sedat Erginer bunları nereden bildiğini merak ediyordu. Çünkü Erhun Balcı'ya giderken kullanacağı yolu kendisi seçmiş ve kimseye söylememişti.

"Abi, sen bunları gördüğün için mi bıraktın bu işleri?" diye sordu, temkinli bir şekilde. Her ne kadar aralarında eskiye dayanan bir hukukları olsa da Rasim Yücel'in ne tepki vereceğini bilmiyordu.

"Evet, Sedat'ım bu yüzden ayrıldım. Yurt dışına kaçmasan sen de görecektin," diye cevapladı Rasim Yücel, herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeden.

"Peki, ama neden peşine kimseyi göndermedi?" diye sordu, aldığı cevaptan cesaret bularak.

"Kılıç aramızda bir savaş başlatsa, istediği gibi bitiremeyeceğinin farkındaydı. Yoksa unutmuş değil. Böyle bir savaş onun bile kolay kolay kapatamayacağı kadar çok şeyi açığa çıkarır. Bütün köşeleri tutmadan peşime düşmez. Zamanını bekliyor. Çok zaman da kalmadı hani. Seni bu yüzden buraya davet ettim. Seni bekleyen akıbet benimkinden de beter olabilir."

"Peki, bundan sonra ne olacak?" diye sordu. Akıbetini konuşarak eski bir abisinin gözüne korkuyor gibi görünmek istemiyordu.

"İki durumda da biz bittik. Ya Kılıç bu işten sıyrılacak ve biz onunla mücadele etmeye devam edeceğiz. Ya da devlet onunla birlikte bizi de yok edecek."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Karar vermen gerekiyor Sedat'ım. Ama bizim senaryoda kaybetmek var. Hayatta kalmak istiyorsan vazgeçilmez olman gerek. İşin sonuna kadar Kılıç'a hem akıl hem de bilek lazım. Bunlardan biri olmadan zor durumda kalır. Bilek sensin. Akıl ise Ümit. Biriniz diğerini yiyecek. Yakında çok önemli bir toplantı var. Kılıç kendini kurtarmak için yeni müttefikleriyle ülkenin geleceğini görüşecek. Orada yer alabilirsen belki bir şansın olur. Sen düşün taşın, ölç biç, bir karar ver."

Bu sözlerden sonra görüşmenin sona erdiğini anlayan Sedat Erginer ayağa kalktı ve ardından Rasim Yücel tokalaşmak için elini uzattı. Sedat Erginer öpmek için eğildi ama Rasim Yücel tekrar elini geri çekti.

"Kendine iyi bak Sedat'ım. İyi düşün, iyi taşın. Yanlış karar vermezsin sen. Ama şunu unutma, bizim gibiler artık bu ülkenin geleceğinde yok."

"Eyvallah abi," dedi Sedat Erginer. Karanlık koridoru sessizce geçerek evden çıktı.

Gözleri beyaz elbiseli kadını aradı ama dışarıda kimse yoktu. Kadının kim olduğunu çok merak ediyordu. Bu zamana kadar kendisine bu şekilde davranan başka biriyle karşılaşmamıştı.

Rasim Yücel'in anlattıklarını düşünerek arabasına bindi ve yapması gereken işi halletmek için yola koyuldu. Arabasını gözlerden uzak güvenli bir yer bulana kadar hiç durmadan sürdü. Yol boyunca dikiz aynasına bakarak takip edilip edilmediğini anlamaya çalıştı. Ama peşinden kimse gelmemişti.

Uygun bir yer bularak arabasını çekti ve bir süre bekledi. Sonra tabancasını çıkardı, bütün parçalarını özenle sökerek kontrol etti. Önemli bir görevden önce silahını hiç tanımadığı ama tanışmak için sabırsızlandığı bir insana teslim etmişti. Silahın çalışacağından hiç şüphesi yoktu. Torpido gözünden yeni bir şarjör çıkararak silahına taktı. Beline yerleştirdi ve Erhun Balcı'yı infaz etmek için yola çıktı.

26 Haziran 2013
Kalamış

Sedat Erginer, Erhun Balcı'nın evine vardığında neredeyse sabah oluyordu ve çevredeki evlerin hiçbirinde ışık yanmıyordu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar arabasında bekledi. Sonra silahını tekrar kontrol ederek arabasından çıktı ve evin kapısına doğru yürüdü. Kapının girişinde güvenlik kameralarının olduğunu fark etti. Gürültü çıkarmadan kapıyı açtı ve içeri girdi.

Erhun Balcı'nın yatak odası evin ikinci katındaydı. Sessizce merdivenlere doğru ilerlerken evin arka tarafındaki odadan gelen ışık dikkatini çekti. Silahını belinden çıkararak odaya doğru ilerledi. Kapı aralığından bakınca ışığın çalışma masasındaki lambadan geldiğini gördü. Odanın içini daha rahat görebilmek için kapıyı biraz daha aralamaya çalışırken arkasında bir hareketlilik hissetti. Ne olduğunu anlamak için döndüğü sırada kafasına aldığı darbeyle sendeledi.

Elinden düşen silahını almaya çalışırken aldığı ikinci darbeyle dengesini iyice kaybetti. Son bir çabayla kapının

koluna tutunmayı başarsa da sırtına bir darbe daha aldı. Tam başına yeni bir darbe daha alacaktı ki hızlıca geri döndü ve adamın üzerine doğru atıldı. Dengesi bozulan adam devrilerek yere düştü.

Yere yığılan adam, Sedat Erginer'in elinden kurtulmak için mücadele etse de nefes nefeseydi. Dengesini sağlamayı başaran Sedat Erginer bir yumruğuyla adamı bayılttı. Yerde yatan eski bakanlardan Erhun Balcı'nın ta kendisiydi.

Sedat Erginer, hızlı bir şekilde geri dönerek silahını aldı ve Erhun Balcı'ya doğrulttu. Fakat zavallı adamın yerinden kalkması mümkün görünmüyordu. Anahtarı almak için boynunu kontrol etti ama bulamadı. Hızlıca üstünü aradı ve ceplerini kontrol etti. Ama anahtar ceplerinde de yoktu.

Baygın haldeki adamı kollarından tutarak çalışma odasına kadar sürükledi. Odada bir masa ve onun karşısında da iki koltuk vardı. Erhun Balcı'yı sağ taraftaki koltuğa oturttu. Koltuğun yan tarafındaki abajurun kablolarına asılarak kopardı ve adamın ellerini sıkıca arkasından bağladı.

Çalışma masasının arkasındaki oldukça geniş kitaplığın yanına geldi. En üst rafındaki bütün kitapları devirerek arkasında sakladığı ince yeşil dosyayı aradı. Dosya büyük boy bir hukuk kitabının arasına yerleştirilmişti. Dosyayı aldı ve çalışma masasına dönerek çekmecelerini kontrol etti. Çekmeceler açıktı ama içinde kırmızı kaplı bir defter yoktu.

Odanın içini gözleriyle iyice bir taradı ama kırmızı defteri bulamadı. Elindeki dosyayı masanın üstüne atarak Erhun Balcı'yı ayıltmak için yanına gitti. Tam ayıltmak üzereydi ki aklına eski bakanın, evine girildiğini ihbar etmiş olabileceği geldi. Hızlıca etrafına baktı ama çalışma masasında telefon göremedi. Erhun Balcı'nın uzun bir konuşma yapabilecek

fırsatı yoktu. Bu nedenle çalışma odasından fazla uzaklaşmış olamazdı. Evin girişini ve yan taraftaki odayı kontrol etmek için çalışma odasından dışarı çıktı. Ne evin girişinde ne de yan taraftaki odada telefon bulabildi.

Hızlıca Erhun Balcı'nın yanına geri dönerek ceplerini tekrar kontrol etti. O sırada çalışma masasının arkasındaki raflardan birinde yanıp sönen bir ışık dikkatini çekti. Ne olduğunu anlamak için kitapları araladığında ışığın bir cep telefonundan geldiğini gördü. Hemen alıp son aramaları kontrol ettiğinde beş dakika önce bir numaranın aranmış olduğunu gördü. Elini çabuk tutması gerektiğini biliyordu. Baygın olan Erhun Balcı'nın yanına geldi ve sarsarak ayıltmaya çalıştı.

Erhun Balcı yavaş yavaş gözlerini açıp ayılmaya başladığında, çalışma masasının önündeki koltuklardan birinde oturduğunu fark etti. Elleri arkasından bağlanmıştı. Yüzünde ve çenesinde dayanılmaz bir ağrı vardı. Ne olduğunu anlamak için dikkatini odaya verdiğinde çalışma masasında Sedat Erginer'in oturduğunu gördü. Silahını doğrultmuş, kendisine bakıyordu.

"Demek sendin," dedi Erhun Balcı, olan biteni hatırlamaya başlayarak.

"İçeri girdiğimi nasıl fark ettin?"

"Güvenlik kameralarından."

"Arkamdan saldırırken kim olduğumu biliyor muydun?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Erhun Balcı, yutkunarak.

"Arkamdan saldırırken kim olduğumu biliyor muydun?" diye sordu Sedat Erginer, tekrar daha yüksek bir sesle.

"Bilmiyordum. Kameradan sadece birinin geldiğini gördüm. Karşımda görene kadar senin hayatta olduğundan bile şüpheliydim."

"Az önce kimi aradın?"

"Bilmiyorum. Panikle listeden rastgele seçtim."

Sedat Erginer telefonun ekranına baktı.

"Enis Özülker kim?" diye sordu, tehdit eder bir ifadeyle silahını Erhun Balcı'nın kafasına doğrultarak.

"Bula bula Enis'in numarasını mı bulmuşum," dedi eski bakan, yüzünü buruşturarak.

"Enis Özülker kim?" diye tekrarladı Sedat Erginer. Sesinin tonu bu kez daha sertti.

"Bakanlığım sırasında tanıştığım bir dost. Ankara emniyetinden ama benden daha yaşlıdır ve kulakları da iyi duymaz."

"Ne konuştunuz?"

"Hiçbir şey. Yakalanma korkusuyla sadece birkaç kere çaldırabildim. İstersen telefonun arama kayıtlarına bakabilirsin."

Sedat Erginer hızlıca arama kayıtlarına baktı. Gerçekten sadece çağrı yapılmış olmalıydı çünkü arama süresi kaydı görünmüyordu. Biraz rahatladı. Artık defteri bulacak kadar zamanı olduğunu biliyordu.

"Birinin işimi bitirmek için geleceğini biliyordum ama senin geleceğini tahmin etmemiştim," dedi Erhun Balcı, yediği yumruk yüzünden şişen dudağını diliyle ıslatarak.

"Çekmecendeki kırmızı defter. Nerede?" dedi Sedat Erginer, sinirli bir ses tonuyla.

"Ne kırmızı defteri?"

"Aynı soruyu bir daha sordurtma," dedi, silahını tekrar adamın kafasına doğrultarak.

"Benim yaşımda bir adamı bayılttığında kafasının çok hızlı çalışmasını bekleme," dedi Erhun Balcı.

Sedat Erginer sorusuna bir süre cevap bekledi ama Erhun Balcı boş gözlerle kendisine bakmaya devam etti.

"Boynunda olması gereken anahtarla açtığın çekmecedeki kırmızı defter!" dedi sabırsızlanarak. "Nerede?"

"Evi temizlemeye gelen kadın, değil mi?" diye sordu Erhun Balcı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Boynumdaki anahtar. Evi temizlemeye gelen kadından başka kimse bilmiyor. Senin için mi çalışıyor yoksa para mı verdin?"

"Öfkelenmeye başlıyorum. Anahtar neredeyse çıkar. Ben de seni bırakayım," dedi Sedat Erginer. Sesinden sabrını kaybettiği anlaşılıyordu.

"Beni bırakmayacağını ikimiz de biliyoruz," dedi Erhun Balcı, alaycı bir ifadeyle.

"Yani benden korkmuyorsun?"

"Senin benden korktuğun kadar değil."

"Ne demek bu?"

"Dosya," dedi, masanın üstünü işaret ederek. "Uzun süredir yaptığın işler konusunda araştırmalar yapıyordum. Adını öğrenmek bile birkaç yılımı aldı. Daha sonra yaptığın işler bir bir ortaya dökülmeye başladı. Ama Kılıç Zorlu'nun Sedat Erginer çıkacağı aklıma hiç gelmezdi. Ben senin öldüğünü düşünüyordum."

Sedat Erginer, Erhun Balcı'nın önemli bilgilere ulaştığını ve kendisini Kılıç Zorlu zannettiğini anlamıştı. Özellikle de Rasim Yücel'le yaptığı konuşmadan sonra infaz süsü vererek yok edilmesi gereken eski bir bakanın bildikleri gerçekten de çok önemli olabilirdi. Her şey bittikten sonra başına neler

geleceğini daha iyi anlayabilmesi için Kılıç Zorlu'dan asla duyamayacağı bu bilginin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Neler öğrendin?" dedi Sedat Erginer.

"Senin çapını düşünürsek çok değil. Ama normal bir suçluyu birkaç defa ömür boyu ağır hapse mahkûm edecek kadar bilgi topladım."

"Neler öğrendin," dedi ve ayağa kalkarak masanın üstündeki dosyayı aldı.

"Pek çok şey ama hakkında çok yanılmışım."

"Sahi mi? Ne konuda?" diye karşılık verdi Sedat Erginer.

"Senin sadece operasyonları yöneten biri olduğunu söylemişlerdi. Evime kadar gelip bizzat karşıma çıkacağını tahmin edemezdim. Çünkü hakkında söylenenlere uymuyor bu bilgi."

"Belki de sana yanlış bilgi vermişlerdir."

"Bence doğru bilgi verdiler. Bence sen çok korktuğun için buraya kendin geldin."

"Korktuğumu da nereden çıkardın?" diye sordu, alaycı bir ifadeyle.

"Çünkü seni kimsenin yakalayamayacağını biliyorsun."

Sedat Erginer şaşırmıştı. "Bu yüzden mi korktuğumu düşünüyorsun?" dedi.

"Evet. Çünkü içeride bir gün bile geçirmeyeceğini çok iyi biliyorsun."

Dikkatini dosyaya verdiği için tam olarak neyi kastettiğin anlamayan Sedat Erginer, Erhun Balcı'nın yüzüne bakarak, "Biraz daha açık konuş," dedi.

"Kimsenin seni mahkûm etmeye niyeti olmadığını çok iyi biliyorsun. Çünkü sen yakalanırsan ülkedeki bütün pislikler

ortaya çıkar. Bu nedenle devlet sana yaklaştığı anda birileri panikleyerek en yakınındakilerden birine tetiği çektirecektir."

"Sence beni yok etmek bu kadar kolay mı?"

"Evet. Bu yüzden buraya geldin. Çünkü hayatta kalabilmek için tek şansın devletin sana ne kadar yaklaştığını öğrenmekti."

"Devam et," dedi Sedat Erginer, çalışma masasına yaslandı ve kollarını önünde bağlayarak dinlemeye başladı.

"Günlerin sayılı olduğu için kaçmak zorundasın ve kaçabilmek için de elimdeki bilgilere ihtiyacın var."

"Bak sen!" dedi Sedat Erginer, doğrulup elindeki dosyayı masanın üstüne fırlatarak. "Söyle, defter nerede?"

"Şurada gizli bir kasa var," diyerek başıyla masanın sol tarafındaki kitaplığı işaret etti.

Sedat Erginer kitaplığın alt rafındaki kitapları çekti ve Erhun Balcı'nın sözünü ettiği gizli kasayı gördü.

"Şifresi?"

"1915."

Sedat Erginer kasayı açtığı sırada, "Demek dosya seni korkutmuyor?" dedi Erhun Balcı, gülerek. "Benim gibi yaşlı birinden korkmana gerek yok tabii. Üstelik evime girip ellerimi de bağladın ve kasanın yerini de öğrendin. Artık defter de eline geçti. Ama bu, sırtından hançerlenmeni engellemeyecek."

Sedat Erginer birden Erhun Balcı'ya döndü. "Ne dedin sen?"

"Demek sen de duydun?" dedi Erhun Balcı, gülerek. "Eh, ben duyduysam senin duymaman mümkün değil."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Sedat Erginer, merakla.

"Kılıç Zorlu! Seni öldürebilmek için yanına kadar sokulacak olan suikastçıdan bahsediyorum," dedi, gözlerini Sedat

Erginer'in gözlerinden ayırmadan. "Hani şu öldürene kadar kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı suikastçıdan."

Sedat Erginer bu gece ikinci kez duyduğu Hançer hakkında soru sormak üzereydi ki kulağına telefonun titreşim sesi geldi.

Derhal odadan çıktı ve sesin geldiği yeri araştırdı. Merdivenlerin yan tarafındaki ayakkabılığın çekmecesini açtığında Erhun Balcı'nın ikinci bir cep telefonunu olduğunu gördü. Telefonun ekranında Enis Özülker'den gelen mesaj uyarısı vardı. Sedat Erginer ekranın üstüne dokunarak mesajı açtığında birden paniğe kapıldı. Mesajda: "Abi daha önce konuştuğumuz yere geç, üç dakika sonra oradayım," yazıyordu.

Sedat Erginer tuzağa düştüğünü anlamıştı. Erhun Balcı elindeki bilgilerin Kılıç Zorlu'nun dikkatini çekeceğini biliyor olmalıydı. Olası bir tehlike durumunda, ne bildiğini ve bu bilgileri kiminle paylaştığını öğrenmeden, kimsenin onu doğrudan öldüremeyeceğinden de emindi. Bu nedenle acil bir durumda kullanılmak üzere ayarlanmış telefondan çağrı yapıldığında Enis Özülker isimli kişi cevap vermeyecek fakat derhal olay yerine gelecekti. Sedat Erginer birazdan ortalığın karışacağını bildiği için hiç beklemeden harekete geçti.

Hızlıca içeri girdi ve bağlandığı kablolardan kurtulmaya çalışan Erhun Balcı'nın kafasına silahıyla sert bir şekilde vurdu ve adamı sürükleyerek odanın ortasında dizlerini üstüne çökertti.

"Kılıç Zorlu, senin de sonun yakın. Bundan kurtulamayacaksın," dedi Erhun Balcı, öfkeli olduğu anlaşılan bir ses tonuyla.

"Kapa çeneni," dedi Sedat Erginer.

Tabancasının susturucusunu takarken gelen biri olup olmadığını anlamak için pencereden baktı. Kimsenin gelmediğini

görünce eski bakanın arkasına geçti ve kafasına iki kurşun sıktı. Masanın üstündeki yeşil dosyayı ve kasadaki kırmızı kaplı defteri alarak hızlıca kapıya doğru yöneldi. Ama odanın kapısının önünde birilerinin fısıldaşarak birbirleriyle konuştuğunu işitti. Silahını hazırlayarak kapının dibine çömeldi ve avının içeri girmesini beklemeye başladı.

Aralanan kapıdan içeri uzanan silahı gördü. Gelen adamın içeriye bir adım daha atmasını bekledikten sonra, sol eliyle silahın üstüne bastırarak sağ elindeki silahını adamın boynuna dayadı. Sedat Erginer, fazla yüksek olmayan bir sesle, "Eğer yavaş yavaş silahını atıp içeri girmezsen önce bu amatörü sonra seni temizlerim," dedi.

Yakaladığı kişinin elinden silahını alıp yavaşça içeri çekti. Kapının arkasındaki kişinin bu uyarısına aldırmayacağını biliyordu. O sırada ahşap kapının üzerinde ardı ardına delikler açılmaya başladı. Sedat Erginer yakaladığı adamı kendisine siper ederek aynı şekilde kapıya ateş etmeye başladı. Birden kapının arkasındaki kişinin yere yıkıldığını duydu. O sırada kendisine siper ettiği kişi de yere yığıldı.

Adamı yere bıraktıktan sonra hızlıca odanın dışını kontrol etti. İkinci kişi de kanlar içinde yere yığılmıştı. Derhal kendisini siper ettiği adamın yarasını kontrol etti. Göğsünden vurulmuştu. Aldığı yaraya bakılırsa en fazla birkaç dakika daha yaşayabilirdi. Sedat Erginer, şoka girmek üzere olduğunu anladığında eğildi ve adamın yüzünü tokatlayarak, "Hanginiz Enis Özülker?" diye sordu.

Adam boş gözlerle ona bakıyordu. Çenesinden tutarak kafasını sarstı ve "Hanginiz Enis Özülker?" diye tekrar sordu.

Adam derin bir nefes aldı ve "Enis abi yolda," dedi boğuk bir sesle. Sonra bir kere daha nefes aldı ve başı yana düştü.

Sedat Erginer doğruldu ve evin kapısına doğru yöneldi. Kapıdan etrafını kontrol ederek çıktı ve doğruca arabasına koştu. Hızlıca çalıştırdı ve kimseye görünmeden oradan ayrıldı. Olay yerinden iyice uzaklaştığında saate aldırmadan telefonunu açarak Kılıç Zorlu'yu aradı.

"İş tamam mı?" diye sordu Kılıç Zorlu, telefonu açar açmaz.

"Tamam ama hâlâ halledilmesi gereken bir iki pürüz var," dedi Sedat Erginer, gözünü dikiz aynasından ayırmadan. Takip edilip edilmediğini anlamak istiyordu.

"Ne gibi pürüzler?" diye sordu Kılıç Zorlu. Sesi birden değişmişti.

"Sohbetimize iki kişi daha katıldı. Ben başkalarının da gelebileceğini düşünerek erken ayrılmak zorunda kaldım. Gelen arkadaşlar eve dönemeyecekleri için yatıya kaldılar. Ama sen onları evine bıraksan iyi edersin. Ha unutmadan, ev sahibi misafirlerle yaptığım sohbeti kameraya da çekti."

"Görevin adam gibi yapılması için seni gönderdim," dedi Kılıç Zorlu, dişlerini sıkarak. Sesinden öfkelendiği anlaşılıyordu.

"Ev sahibi misafiri olduğunu anlayınca başkalarını da davet etmiş. Eve geldiklerinde yeni konuklarını ağırlayacak durumda değildi. Ben de üstüme düşen görevi yaptım."

"Dosya ve defter?" diye sordu Kılıç Zorlu. Sedat Erginer onun daha önce bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu.

"Yanımda. Ne zaman getirmemi..."

Kılıç Zorlu kapamıştı. Sedat Erginer telefonu her zaman yaptığı gibi yan koltuğa fırlattı ve olası bir takibe yakalanmamak için tüm dikkatini yola vererek oradan uzaklaştı.

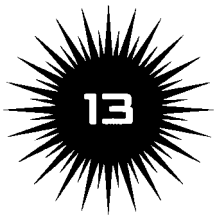

26 Haziran 2013
Gebze

Selim, buluşmadan önceki günü elindeki belgeleri okuyarak geçirdi. Uzun bir okumanın ardından işe yarar bilgilere ulaşmaya başlamıştı. Selim'i en çok şaşırtan, ortadan kaldırılması gereken bir grup insanın isimlerinin bulunduğu bir mektuptu. Mektupta bir sürü detay vardı. Ölümlerinin doğurması gereken etkiler titizlikle anlatılmış, hedeflenen kişiler derinlemesine araştırılmıştı. Sadece kendileri değil, aileleri de. Dedelerinin bir zamanlar üyesi bulunduğu cemiyetlerden tutun da çarşı pazarda yaptıkları konuşmaları, kimlerle kavgalı oldukları, hatta kime borçlu oldukları bile belirtilmişti.

Hedefler tek bir kesimden değildi. Askerler, tüccarlar, imamlar, öğretmenler gibi toplumun değişik meslek gruplarındandı. Hedefteki kişilerin ölümünün halkın hangi kesimlerinde ne gibi ciddi sıkıntılar yaratacağı da not edilmişti. Bazılarının gizli, bazılarının büyük etki yaratması için gün ortasında, halka açık yerlerde öldürülmesi gerektiği belirtiliyordu. Daha da endişe verici olanı, bu insanları öldürmeleri için kimlerin

kandırılabileceğinin de ayrıntılarıyla anlatılmış olmasıydı. Olası failler hakkında da detaylı araştırmalar yapılmıştı; aile gelenekleri, beraber çalıştığı insanlar, arkadaşları. Böyle bir bilgiye ulaşmak için bu insanları uzun süre izlemiş olmalıydılar. Zayıf yanlarını değerlendirip, kimleri bu işlerde kullanıp sonra da ortadan kaldırabileceklerine karar vermişlerdi.

Bunları okurken Selim'in kalbi öfkeyle doldu. Artık kendisinin benzer bir planın parçası olduğunu ve elinde bulunan kâğıtlarda olduğu gibi zayıf yanlarının listelenmiş olabileceğini biliyordu. Mükemmel bir karakteri, insanların örnek alması gereken bir ahlakı ya da ülkeyi geleceğe taşıyacak bir bilgi birikimi olduğu iddiasında değildi. Ama adi bir propagandanın maşası olacak kadar zayıf karakterli bir insan olduğunu da düşünmüyordu.

Bir süre sonra bunları düşünmenin kendisine hiç faydası olmadığını fark etti. Bu durumdan kurtulması için dikkatini belgelere vermesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden bir an önce sakinleşmek zorundaydı. Elinde öncelikli olarak tek tek araştırması gereken isimler vardı. Fakat kaldıkları evde bu mümkün değildi. Çünkü karşılaştırma yapabileceği herhangi bir kaynağı yoktu.

Ancak tamamen umutsuz bir durumda da değildi. Çünkü elinde kendisini hızlı bir sonuca götürebilecek iki belge vardı. Belgeden ilki Sağır Hüseyin'in bizzat imzasını taşıyan bir mektuptu ve Selim'in tespit edebildiği kadarıyla imzalı tek evrak da buydu.

Mektupta öldürülmesi gereken bir öğretmenden bahsediliyordu. Selim'in anladığı kadarıyla adamları, Sağır Hüseyin'in talimatını yerine getirerek civarda bu öğretmenin hakkında söylentiler çıkarmıştı. Ancak öğretmeni öldürmesi için karar

verip kandırdıkları kişi, son anda vazgeçmişti. Adamın vicdanı el vermemişti ve bu vebalin altına girmek istemiyordu. Bu noktada Sağır Hüseyin'in tavsiyesine ihtiyaçları vardı.

Sağır Hüseyin'in cevabı ise netti: Plan değiştirilmeyecek, işi aralarından birine hallettirecekler ve suçu yine aynı kişinin üstüne yıkacaklardı. Ayrıca yakalandıktan sonra konuşmaması için adamı da öldüreceklerdi. Bu mektup, Tufan Cansever'in verdiği bilgileri destekler nitelikteydi. Selim'in yapması gereken, bu öğretmenin ve olası failin akıbeti hakkında bilgi bulmaktı.

Ali Rıza Ülgen günlüğünde, Selim'i heyecanlandıran başka bir şey daha yazmıştı. Araştırmasına önemli bir aşama kaydettirebilecek başka bir isimden daha bahsetmişti:

Biri Hüseyin, diğeri Mustafa, ikisinin de lakabı, emeli ve efendisi aynı. Aynı melun arzu, aynı melun maksat... İstiklal Mahkemeleri... Mustafa'yı yakalayıp yargıladıkları gibi Hüseyin'i de yargılasınlar. Mustafa'yı idam ettiler. İnşallah bir gün Hüseyin'i de idam ederler.

Bu, gerçekten çok önemli bir bilgiydi. Selim bu ismi duyduğunu hiç hatırlamasa da İstiklal Mahkemeleri tarafından idam edilen Sağır Mustafa'nın kim olduğunu rahatlıkla bulabilirdi. Ayrıca İstiklal Mahkemeleri, 14 Haziran ve İzmir şüphelerini destekler nitelikteydi. Sağır Mustafa'nın yargılanma nedenini öğrendiğinde, Sağır Hüseyin'in hedefini ve yok etmeyi planladıkları miras hakkındaki tüm şüphelerini giderecekti.

Fakat bütün bu gelişmelere rağmen Selim'in şüpheleri de artmaya başlamıştı. Belgelerin üstünde tarihlerinin bulunmaması işini oldukça zorlaştırıyordu. Bunun yanı sıra, metinlerde belirgin bir biçimde göze çarpan üslup değişiklikleri tespit

etmişti. Ali Rıza Ülgen bazen her zamanki üslubunu birden değiştiriyor ve konuyu sanki başka bir adammış gibi anlatmaya başlıyordu. Bazı günler sayfaların sonunda konudan öyle bağımsız yorumlar yapıyordu ki Selim ne demek istediğini anlamak için uzun uzun düşünmek zorunda kalıyordu.

Ya Ali Rıza Ülgen aradan uzun zaman geçtikten sonra bu sayfalara geri dönüp eklemelerde bulunmuştu ya da başka biri olayların içeriğini bilmeden kendi yaşamış gibi yazmaya devam etmişti. Bu noktada ciddi bir sorunla karşılaşıyordu. Çünkü günlüklere gerçekten bir müdahale olmuşsa, metnin gerçekçiliğine ciddi bir gölge düşürüyordu.

Selim, Ali Rıza Ülgen'in değinmeyi tercih ettiği konuların içeriği hakkında bazı kuşkulara kapılmıştı. Hikmet Ülgen, babasının bu belgeleri hayatını riske atarak büyük bir yangından kurtardığını yazmıştı. Fakat anılarında insanların mutluluğu, geleceğe bakışlarını ciddi ciddi ele alan birinin, öldürülmüş ya da öldürülmesi planlanan kişiler hakkında tek satır bile yazmamış olması kabul edilebilir değildi. Selim, bu yüzden eline geçen günlüğün eksik olduğunu düşünüyordu ve cevaplamak istediği en önemli sorulardan biri de günlüğün eksik kısmının nerede olduğuydu.

Ebru, günün neredeyse tamamını telefon görüşmeleri yaparak geçirmişti. Yapacakları görüşme hakkındaki son durumu akşam yemeğinde konservelerini yerken Selim'le paylaştı.

"Yarın pek de nazik davranmayabilirler. Buna hazırlıklı olman senin için iyi olur," dedi Ebru.

"Nasıl yani?"

"Bizi Kabataş'tan arabayla alacaklar. Yolda, kim olduğumuzu, neden bu konuyu araştırdığımızı öğrenmek için sorgulayacaklarına eminim. Eğer arabadaki sorgu istedikleri

gibi geçerse görüşmenin yapılacağı mekâna götüreceklerdir. Bunun da son derece rahatsız bir yolculuk olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Yaşadıklarımdan sonra sorun edeceğim en son şey rahatsız bir yolculuk olur," dedi Selim, dikkatle Ebru'nun suratına bakarak.

"Güzel," dedi Ebru, konservesini kaşıklarken. "Hangi konuda bilgi verecekler bilemiyorum. Enveroğulları mı? Yoksa Hikmet Ülgen mi? Belki de hiç bilgi vermezler."

"Böyle bir ihtimal varsa neden buluşuyorlar?" diye sordu Selim.

"Eğer Enveroğulları'yla ilgili bir soruşturma yapıyorlarsa uzak durmamız için bizi zorlayacakladır."

"Ama sen de teşkilattan değil misin? Bilgilerini seninle paylaşmaları gerekmiyor mu?"

"Bu işler böyle yürümez. Bu adamlar işlerini o kadar gizli yaparlar ki dışarıdan bir müdahale bütün emeklerini boşa çıkartabilir. Buna engel olmak isteyeceklerdir. Başkalarının da sorular sorması onlar için şüphe verici bir durum."

"Bu normal mi peki?"

"Herkesin çalışma yöntemi farklı," dedi Ebru, omuz silkerek.

"Peki, ya Hikmet Ülgen? Onunla ilgili bilgileri varsa ne olur?"

"İşte bu son derece önemli bir gelişme olur. Çünkü kendini öldürmüş yaşlı biri kimsenin ilgisini çekmez. Eğer ellerinde dosya varsa önemli bağlantılar kurma şansımız olabilir. Böylelikle ölümü gerçekten intihar mı, yoksa cinayet mi, rahatlıkla öğrenebiliriz."

"Sen de öldürüldüğünü düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Selim, merakla.

"Emin değilim ama öldürülmüş olma ihtimali daha yüksek. Düşünsene, intikam isteyen biri kendi canını alacak noktaya geliyor. Kendisini öldürmeye karar verdiğinde bu belgeleri açıklamaktan çekinmesi çok anlamsız."

Ebru çok önemli bir noktaya değinmişti. Selim, bu belgelerin birileri tarafından kendisine maksatlı olarak ulaştırıldığından artık emindi. Ayrıca bir şeyleri ortaya çıkarması için ulaştırmadıklarının da farkındaydı. Çünkü belgelerden bir sonuca varması için yıllarca çalışması gerekebilirdi. Bu işi tezgâhlayan insanların bu kadar sabırlı olabileceklerine inanmıyordu. Çünkü belgeleri okumaya başladıktan bir gün sonra peşine silahlı adamlar takılmıştı.

Ebru yarınki görüşme için hazır olsa da Selim bundan pek emin değildi. Çünkü daha önce böyle bir tecrübe yaşamamıştı. Selim'in aklına belgeleri ne yapacağı sorusu takıldı.

"Yanında taşırsan belgelerine el koyabilirler," dedi Ebru. "Elbette hepsini geri alacağımıza emin olabilirsin ama bunun ne kadar süreceğini kimse bilemez. Bu yüzden evde bırakmak en iyisi..."

"Ev güvenli mi peki?" diye sordu Selim. "Ya biz çıktığımızda birileri içeri girerse?"

"Evin görüntüsüne aldanma. Oldukça güvenlidir. Evi tanımayan bir kişi içeride çok fazla kalamaz. Üstelik belgeleri ortalıkta bırakmanı söylemiyorum. Güvenli bir yere koyarız."

"Nereye?" diye sordu Selim, güvenli yerin neresi olduğunu merak ederek.

"Evde kimsenin bulamayacağı gizli bir kasa var. Yarın sana yerini gösteririm. Eğer buraya bensiz dönmek zorunda

kalırsan kolaylıkla belgeleri oradan alabilirsin. Böyle bir durumda belgeleri alıp olabildiğince hızlı çıkman gerek çünkü evin içindeki güvenlik sistemini harekete geçirmeden içeride en fazla bir dakika kalabilirsin. Buraya geldikten sonra belgeleri alıp çıkman yaklaşık kırk beş saniye sürer, sonra hiç durmadan uzaklaşmanı öneririm. Sakın soru sorma! Şimdi ikimizin de dinlenmesi gerek. Yarın sandığından daha zor bir gün olacak," dedi ve boş konserve kutusunu mutfağa bıraktıktan sonra odasına çıktı.

Selim, Ebru'dan sonra yarım saat kadar daha yatmadı. Okuduğu mektubu, yarın yapacakları görüşmeyi düşündü. Neyle karşılaşacağını bilmese de Ebru'yla beraber gidecek olması iyi hissetmesini sağlıyordu. Beraber geçirdikleri birkaç günden sonra Ebru'nun düşündüğünden çok farklı bir insan olduğuna karar vermişti. Birden derin bir nefes aldı ve kendi kendine bunları düşünmenin faydasız olduğunu söyleyerek hazırlıklarını tamamladı ve kanepenin üstüne uzandı.

✹ ✹ ✹

Ebru yatağının yanındaki komodinden gelen sesle uyandı. Hızlıca çekmecesini açıp içindeki tableti çıkardı. Ekranda eve geldikleri yola yerleştirilmiş gizli kameranın görüntüleri vardı. Çitlerin önünde bir araba durmuş ve arabadan inen bir kişi çitin kapısını açmaya çalışırken farkında olmadan alarmı harekete geçirmişti. Sadece bu bile buraya iyi bir niyetle gelmediğini anlamak için yeterliydi. Bu yüzden Ebru, hızlı bir şekilde çekmeceye bıraktığı silahını, susturucuyu ve yedek şarjörleri aldı.

Hiç vakit kaybetmeden alt kata inerek Selim'i uyandırdı ve derhal peşinden gelmesini söyledi. Selim ne olduğunu

anlamamıştı ama Ebru'nun halinden bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Panikle kalktı ve masanın üstündeki belgeleri toparlamak için harekete geçti ama Ebru buna zaman olmadığını söyleyerek elinden tuttu ve arka kapıdan dışarı çıkardı. Koşarak elli metre ilerideki ağaçların arasına saklandılar. Ağaçların bulunduğu yer zifiri karanlık olduğu için görünmelerine olanak yoktu.

Selim eve geldikleri yoldan bir arabanın yaklaştığını o sırada fark etti. Arabanın farları eve yaklaşmadan önce kapandı. Ebru, Selim'e eğer kendisine bir şey olursa hızlı bir şekilde evden olabildiğince uzaklaşmasını ve güvende olduğunu anladığı anda telefonundan Salih Özden'i arayarak olan biteni anlatmasını söyledi. Selim itiraz edecekti ki araba durdu ve içinden dört kişi çıktı.

Adamlar arabanın bagajından çıkardıkları maskeleri yüzlerine taktılar. Ellerine aldıkları otomatik silahlarla eve doğru yürümeye başladılar. Görüş mesafesine girdiklerinde Ebru silahının ucuna susturucusunu taktı. Selim'e söylediklerini aynen yapmasını fısıldayarak adamların eve yaklaşmasını beklemeye başladı.

Maskeli adamlar ikişerli gruplara ayrıldılar ve silahlarını doğrultup eve doğru yaklaşmaya başladılar. İki kişi evin ön tarafına doğru harekete geçerek gözden kayboldu. Ebru sessizce silahın namlusuna mermiyi sürdü ve ses çıkarmadan evin arka tarafına doğru ilerleyen iki kişinin peşine düştü.

Selim olayın heyecanıyla kendisine söylenenleri unutmuş, Ebru'yu izliyordu. Adamlar onun diplerine kadar geldiğini fark etmemişlerdi. Ebru yaklaşık iki metre kadar sağa açılarak önce silahını sol taraftaki adama doğrultarak bir el ateş etti. Adam yere yıkılırken yanındaki diğer maskeli kişi ne olduğunu

anlamak için yere düşen arkadaşına doğru döndüğünde, Ebru silahını ona doğrulttu ve tekrar ateş etti. Adamların ikisi de yere yığılmışlardı ve Ebru yanlarından geçerken tedbir amacıyla ikisinin de göğsüne birer el daha ateş etti.

Selim, Ebru'nun soğukkanlılıkla iki kişiyi yere indirdikten sonra bir de yerde yatarlarken üstlerine ateş ettiğini görünce dehşete kapıldı. Hiçbir şey düşünemiyordu. Âdeta donup kalmıştı. Kaçması gerekse yerinden bile kıpırdayamayacak haldeydi. Ebru dikkatli bir şekilde evin ön tarafına doğru ilerleyen iki kişinin peşinden giderek gözden kayboldu.

Ebru evin önüne geldiğinde, adamların ön kapıdan içeri girmiş olduklarını gördü. Pencereden görünmemek için iyice eğilerek kapıya doğru yaklaştı. Kapının yanına geldi ve göz ucuyla içeri baktı. Kimseyi göremiyordu. İyice yere eğilerek kapıdan içeri girmişti ki birden maskeli adamlardan birinin silahını kendisine doğrulttuğunu fark ederek, art arda tetiğe bastı. Adam aldığı kurşunlarla yere yığılırken, kapının sağ tarafından üzerine doğru kurşunlar yağmaya başladı.

Ebru kendini kurtarmak için evin içine doğru atlamak zorunda kalmıştı. Kurşunlara hedef olmamak için Selim'in uyuduğu kanepeye kadar sürünerek gitti. Otomatik silahtan gelen ateş kesildiğinde bulunduğu yerden hızlıca kalkarak silahını doğrulttu ama tetiği çekemeden maskeli adam üzerine atıldı. Adam Ebru'ya sert bir şekilde çarptı ve ikisi birden yere düştüler. Ebru sol tarafına düşen adamın göğsüne dirseğiyle güçlü bir darbe indirdi ama adam ani bir hareketle darbeyi savuşturmayı başardı. Ebru kendisinden daha iri olan rakibinden uzak durması gerektiğini biliyordu. Hızlıca sağa doğru yuvarlanıp ayağa kalktı fakat adam daha hızlı davranarak karnına güçlü bir tekme attı. Ebru, karnına aldığı tekmeyle dengesini kaybederek kapıya doğru geriledi.

Dengesini yeniden kazandığında, hiç beklemeden üzerine atılan adamı yeleğinden yakalayarak kapının yanındaki pencereye savurdu. Kafası pencereden geçen adamın yüzündeki maske cam kırıkları nedeniyle parçalanmıştı ve kesiklerden kan akıyordu. Bu fırsatı değerlendiren Ebru, silahını almak için hızlıca yere doğru bir hamle yaptı. Tam almak için uzanmıştı ki olduğu yere tekrar kurşunlar yağmaya başladı. Ani bir hareketle yanında kalan mutfak kapısından içeri daldı ve sırtını duvara dayayarak derin derin nefes almaya başladı. Adam, dayandığı duvara ateş etmeye devam ediyordu.

Mermi sesleri kesildiğinde Ebru, adamın şarjörünü henüz boşaltmadığını anlamıştı. Silahını alamamıştı ama mutfak kapısının diğer tarafındaki tezgâhın üstündeki bıçağı gördü. Bir an eğer ona ulaşabilirse kendisini koruyabilmek için bir şansı olacağını düşündü. Derin bir nefes aldı ve duvarın arkasından tezgâha doğru harekete geçtiği anda birkaç kurşun parmaklarının önünden geçerek çekmecelere saplandı. Tekrar kendini duvara yasladı.

Ebru zamanının kalmadığını iyi biliyordu. Adam giderek yaklaşırken tek şansı mutfak kapısından içeri girdiği sırada saldırarak adamı etkisiz hale getirerek silahını almaktı. Tekrar derin bir nefes aldı ve kapının yanında saldırmak için pozisyon aldı. Tam o sırada dışarıda bir gürültü koptu. Neler olduğunu anlamak için baktığında Selim'in adamın üstüne atladığını gördü. Birkaç saniye boğuştuktan sonra adam Selim'i sırtından silkeleyerek attı ve yerdeki silahını alarak ona doğrulttu.

Ebru son bir çabayla olduğu yerden fırlayarak silahını kaptı ve bütün mermileri adamın üstüne boşalttı. Adam yere yıkılırken doğruca Selim'in yanına koştu ve yara alıp almadığına baktı. Yaralanmamış olduğunu görünce cebinden yeni bir şarjör çıkarıp silahına taktı. Mermiyi tekrar namluya

sürdü ve Selim'e belgeleri toplamasını söyleyerek pencerenin kenarından yolu gözlemeye başladı.

"Telefonum," dedi Ebru, belgeleri toparlayıp yanına gelen Selim'e.

Selim cebinden telefonunu çıkarıp Ebru'ya uzattı. Ekranda Salih Özden'in numarası hazır bekliyordu.

"Silah sesini duyunca çok korktum," dedi Selim. "Orada öleceğini zannettim."

Ebru telefonu kulağına dayayarak "Ev, oturulacak durumda değil, derhal temizlikçi göndermen gerek," dedi Salih Özden'e. "...Tamam o zaman ben biraz hava almaya çıkıyorum. Döndüğümde ararım."

Hızlıca arka kapıdan çıkarak arabaya bindiler. Ebru, Selim'e sıkı tutunmasını söyledi ve hiç beklemeden gaza bastı. Yolun tam üstünde duran adamların arabasına yan tarafından çarparak yollarına devam ettiler.

Ebru, Selim'e döndü ve elinden tutarak, "Hayatımı kurtardın," dedi.

Selim hiçbir şey söylemedi. Gözlerinin önüne Ebru'nun yerde yatan adamlara soğukkanlılıkla ateş ettiği görüntüsü geldi.

"Kimdi bu adamlar ve bizi nasıl buldular?" dedi, Ebru'nun eline bakarak.

"Bilmiyorum. Ama sadece üç kişinin bildiği bir evi nasıl bulduklarını tahmin edebiliyorum," diye cevapladı Ebru, elini Selim'in elinden çekerken.

"Böyle bir yerde bile güvende değilsek ne yapacağız?" dedi Selim.

"Kendimize kalacak başka bir yer bulup işimize kaldığımız yerden devam edeceğiz. Merak etme, bu işler kimsenin yanına

kalmaz. Tıpkı bu dördünün yanına kalmadığı gibi. Herkes eninde sonunda yaptıklarının hesabını verir," dedi Ebru.

Selim olayın heyecanını üstünden atmaya çalışırken, araba toprak yoldan çıktı ve şehrin ışıklarına doğru hızlıca yol alarak gözden kayboldu.

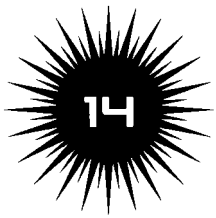

27 Haziran 2013
Kabataş

Evde yaşananların ardından Selim ve Ebru birkaç saat boyunca hiç durmadan arabayla İstanbul'un karanlık sokaklarını turladılar. Hava aydınlandıktan sonra da bir yerde durup karınlarını doyurdular. Selim'in de yorgunluktan iyice tükenme noktasına geldiğini gören Ebru, biraz dinlenmek için arabayı güvenli bir noktaya çekti ve uyudular. Selim uyandığında, Ebru arabanın dışında telefonda birisiyle görüşüyordu.

"Yola çıkmamız gerek," dedi, tekrar şoför koltuğuna otururken. "Kaçırmamamız gereken bir randevumuz var."

Selim saatine baktı. On buçuğa geliyordu. Hemen yola koyuldular ve yaklaşık yarım saat süren bir yolculuktan sonra Karaköy'e geldiler. Ebru görüşmeye gitmeden önce belgeleri saklamak için bir banka kasası kiralayacaklarını söyledi.

"Bundan emin misin?" diye sordu Selim, şüpheli bir bakışla.

Ebru hiçbir şey söylemeden çantayı aldı ve Selim'e beklemesini söyleyerek arabadan çıktı, yoldan karşıya geçerek

bankaya girdi. Yaklaşık yarım saat sonra bankadan çıktığında yanında çanta yoktu.

"Şimdi bu arabadan kurtulup Kabataş'a tramvayla gideceğiz," dedi Selim'in oturduğu tarafa gelip kapısını açarak.

Selim yaşadığı onca şeyden sonra bindiği arabanın çalıntı olduğunu unutmuştu. Bir an önce bu arabadan kurtulmaları gerekiyordu. Ebru'nun söylediğini yaparak arabayı orada bıraktılar ve birlikte tramvay durağına yürüdüler. Kısa bir bekleyişin ardından gelen tramvaya binerek Kabataş'a doğru hareket ettiler. Yol boyunca Ebru sürekli çevresindeki insanları izledi. Bu onun sürekli yaptığı bir şey olsa da Selim bundan huzursuz olmuştu. Artık tanımadığı herkes onun için potansiyel bir tehditmiş gibi geliyordu.

Kabataş'a geldiklerinde Ebru durdu ve tramvaydan inen kalabalıkla beraber yaya geçidinin olduğu çıkışa doğru yürümedi. Selim belli etmeden etrafına bakındı ama neden durduklarını anlayamadı. Çevrede olağan dışı hiçbir şey yoktu. Önlerinde bir grup genç gülüşerek yüksek sesle bir şeyler konuşuyordu. Tramvaydan inen herkes çıkışa gittikten sonra Ebru ve Selim yolun karşısına geçmek üzere alt geçide doğru ilerlediler.

Karşıya geçtiklerinde Ebru, yol kenarında durup saatine baktı. O sırada önlerine siyah bir minibüs yanaştı ve kapı açıldı. Minibüsün içinde dört kişi vardı. Ebru hiçbir şey söylemeden Selim'i kolundan tuttu ve birlikte arabaya bindiler.

"Cep telefonları," dedi adamlardan biri.

Ebru telefonunu çıkardı ve karşısında bekleyen adama verdi. Selim cep telefonu olmadığını anlatmak için kafasını iki yana sallasa da adamlar ikna olmadılar ve üzerini aradılar. Hiçbir şey bulamayınca Ebru'nun telefonunu alan adam pilini

çıkardı ve telefonu o sırada minibüsün kapısına yanaşan bir çiçekçinin uzattığı buketin içine bıraktı.

Adamlar, Selim ve Ebru'ya bezden yapılma siyah iki çuval uzattı. Ebru çuvalı alıp kafasına geçirdi. Selim yapacak başka bir şeyi olmadığını biliyordu ama özellikle dün gece olanlardan sonra birilerine bu şekilde teslim olmak da istemiyordu.

"Süreniz sınırlı," dedi karşılarında oturan adam, oldukça sert bir tavırla. "Ne kadar geç giderseniz o kadar az konuşacaksınız. Seçim sizin."

Selim kendisine söyleneni yaptı ve çuvalı kafasına geçirdi. Ardından her ikisinin de ellerini uzatmalarını söylediler ve bileklerine plastik kelepçe taktılar. Arabanın harekete geçmesiyle birlikte oldukça gürültülü bir müzik çalmaya başladı. Hiçbir şey göremeyip duyamadıkları için her ikisinin de tüm algıları allak bullak olmuştu.

Selim o kadar rahatsız olmuştu ki arabanın durduğunu müzik sesi kesildiğinde anladı. Kulaklarındaki uğultu devam ederken birisi kolundan tutarak arabadan çıkardı. Bir süre daha hiçbir şey görmeden yürümeye devam ettiler ve serin bir yerde durdular. Kafalarındaki çuvallar çıkarıldığında karanlık sayılabilecek bir yerde olduklarını gördüler. Karşılarına birer sandalye koyuldu ve oturmaları söylendi.

Ebru, arabada olduğu gibi tereddüt etmeden kendisine söyleneni yaptı. Hemen ardından Selim de sandalyeye oturdu. Yanlarına gelen başka biri, cebinden çıkardığı çakıyla önce Ebru'nun sonra da Selim'in bileklerindeki kelepçeleri kesti. Elleri serbest kalınca ikisi de uyuşan bileklerini ovalamaya başladılar.

Selim'in elleri biraz kendine geldiği sırada bulundukları yapının diğer ucunda bir kapı açıldı ve içeri bir kişi girdi.

Haziran ayının sonunda bu kadar serin olmasına bakılırsa bir çeşit soğuk hava deposu gibi bir yerde olmalıydılar. Adam konuşmadan gelip karşılarına oturdu ve dikkatlice Selim'e bakmaya başladı.

"Benim adım Çağrı," dedi Ebru'ya doğru dönerek. "Daha önce adımı duymuş olman lazım ama konuşmaya geçmeden, öncelikle şunu bilmenizi istiyorum. Böyle bir görüşme hiç gerçekleşmedi."

Selim bunun adamın gerçek adı olup olmadığını merak ediyordu. Dönüp Ebru'ya baktı. Sanki gizliliği kabul edercesine konuşmayarak başıyla adamı onayladı.

Ebru, Çağrı Bey'i tanıyordu. Kendisiyle daha önce aynı ortamda bulunmasa da Salih Özden'den hakkında bir sürü şey duymuştu. Teşkilata aynı yıl girmişler ve sonrasında çok iyi dost olmuşlardı. Salih Özden, hiç çekinmeden her şeyini emanet edebileceği yetenekli, cesur ve dürüst bir adam olduğundan bahsetmişti. Her ne kadar araya mesafeler girip meslek hayatları boyunca birbirinden farklı görevlerde bulunsalar da hâlâ iyi dost oldukları herkes tarafından biliniyordu.

"Şimdi söyleyin," diye devam etti Çağrı Bey. "Salih Özden neden Enveroğulları'yla ilgileniyor?"

"Doğrudan bir ilgimiz yok," dedi Ebru. "Peşinde olduğumuz bir grupla aralarında bir bağlantı olabileceğini düşünüyoruz."

"Nasıl bir bağlantı?" diye sordu Çağrı Bey.

"Terör örgütünün tasfiyesinden sonra ortaya çıkacak yeni yapılanmayla alakalı," diye cevapladı Ebru.

Selim'in, terör kelimesini duyunca bütün dünyası âdeta altüst oldu. Ebru'nun bunu şimdiye kadar söylememiş olmasını anlamıyordu. Birtakım belgeleri kullanması için kandırılması bile kabul edilemez bir durumken, adının terörle ilişkili bir

soruşturmaya karışması hayatının bitmesi demekti. Ebru'ya neler olduğunu sormamak için kendisini zor tutuyordu. O sırada Çağrı Bey, düşünürken hep yaptığı gibi bıyıklarıyla oynamaya başladı.

"Siz de benzer bir bağlantı buldunuz değil mi?" diye sordu Ebru, onun bu davranışını görerek.

"Türkiye'den bir ilaç şirketi, ülkeye yasa dışı bir madde sokmuştu," dedi Çağrı Bey. "Bu madde ilaç yapımında kullanıldığı için ilaç şirketleri tarafından satın alınsa da uyuşturucu yapımında da kullanılıyor. İlaç şirketlerinin bu çeşit maddeleri ülkeye getirme izinleri var. Fakat bu şirketin talep ettiği miktarı kullanmasına olanak yoktu."

"Şirketi araştırdınız mı?" diye sordu Ebru.

"Evet," dedi Çağrı Bey, "yeni kurulmuş bir şirketti. Piyasada pek fazla malı olmasa da üretim yapıyorlardı ya da öyle görünmek için çok para harcamışlardı. Ama soruşturmayı yürütürken Enveroğulları'nın da bu madde trafiği içinde olduklarını gördük. Onların da işlemleri tamamen yasaldı ama satın aldıkları miktar çok büyüktü. Satın aldıklarının yarısını bile kullanmıyorlardı."

"Peki, ne yapıyorlardı," diye sordu Ebru. "Ticaretini mi?"

"Ticaretini yaptıklarını sanmam," diye cevapladı Çağrı Bey, kafasını iki yana sallayarak, "çünkü elde edecekleri kazanç, kendilerini sıkıntıya sokmayacak kadar az. Başları belaya girse, avukatlarına daha fazla öderler. Ama örgütün kendisini uyuşturucuyla finanse ettiği bilinen bir gerçek. Birileri bu maddeyi onlara ulaştırıyor. Eğer buna dair bir söylenti bile çıksa itibarlarını tamamıyla kaybederler."

"Birileri sahte iz bırakıyor olabilir mi?" diye sordu Ebru, dikkatli bir şekilde.

"Başta biz de öyle olduğunu düşündük ama ardından maddeyi ülkeye soktukları halde kullanmadıklarını öğrendik. İşin içine Enveroğulları da karışınca, diğer şirketi de daha dikkatli araştırmaya başladık ve ortaya çok ilginç şeyler çıktı," dedi, Selim'e bakarak.

"Ne öğrendiniz?" diye sordu Selim.

"Yaklaşık bir senedir benzer şekillerde yabancı sermayeyle kurulan pek çok küçük şirket ticari faaliyetlere başladı," diye devam etti Çağrı Bey, bakışlarını Selim'den ayırmadan. "İşin ilginci, bütün bu şirketlerin Enveroğulları'nın hizmet verdiği sektörlerde olmasıydı. Hatta bu ilaç şirketi gibi pazara girip göze batmayacak ölçülerde iş yaparak kendilerine yer bile edinmişlerdi."

"Bunun neresi ilginç," diye sordu Ebru, merakla.

"Öncelikle, birbirinden bağımsız oldukları halde hepsi Enveroğulları'yla aynı sektördeydi ve kaynağı tespit edilemeyen yabancı bir sermayeyle kurulmuşlardı," diye cevapladı Çağrı Bey. "Sorun da burada zaten. Enveroğulları yurt dışından bir şirketle çalışacağı zaman çok sıkı anlaşmalar yaparlar. Bu şirketler Türkiye pazarında kendilerinden başka herhangi bir şirketle ticari ilişki içine girmeyeceklerine dair sözleşmeler imzalar. Yani başka şirketlerin onların sektöründe aynı ürünlerle hizmet vermesi mümkün değil."

"Sermayeniz çok büyük olsa da mı?" diye sordu Selim.

"Sermayenizin büyüklüğü önemli değil," dedi Çağrı Bey. "İsterseniz dünya devi olun. Anlaşma gereği Enveroğulları'nın pazarına giremezsiniz. Onların sattığı bir ürünü başkasının satması mümkün değildir. Ama dünya devlerinin takıldığı bu engele bahsi geçen küçük şirketlerin hiçbiri takılmamışlardı."

"Bu şirketlerin arkasında kim var?" diye sordu Ebru.

"En çok merak ettiğimiz konu da bu," dedi Çağrı Bey. "İzlerini bir yere kadar sürdük. Ama arkasındaki kişinin kim olduğunu bulmak imkânsız. Her kimse çok güçlü olmalı."

"Ama ulaşabildiğiniz birileri olmalı," dedi Ebru. "Üstelik bu konuda rapor da hazırlamış olmalısınız."

"Birkaç isme ulaştık elbette," dedi Çağrı Bey. "Haklısın, rapor da hazırladık ama yıldırım hızıyla hasıraltı edildi. En üst makamlardan bu soruşturmanın peşini bırakmamız emredildi."

"Bu nasıl olur?" diye sordu Ebru. "Nasıl bu bilgiyi görmezden gelirler."

"Böyle bir operasyonu planlayabilecek güçte birinin, devlette de mutlaka adamı vardır," dedi Çağrı Bey. "Biz de bu ihtimale karşı, ne kadar bildiğimiz anlaşılmasın diye bildiklerimizin hepsini rapora eklemedik."

"Böyle olacağını biliyor muydunuz?" diye sordu Selim.

"Evet. Sizinle görüşme nedenimiz de bu. Bizim bu araştırmaya devam etmemiz mümkün değil. Kılımızı kıpırdatsak ensemize binerler. Ama siz belli etmezseniz biraz daha ileri gidebilirsiniz."

"Neden raporunuz hasıraltı edildi? Soruşturmanıza kim engel oluyor?" diye sordu Selim. Sorusunun çok aptalca görünmesinden korksa da kendini tutamamıştı.

"Biz de bunu kimin yaptığını merak ediyoruz," dedi Çağrı Bey. "Soruşturmayı bırakmamızı isteyen devlet. Ama, Enveroğulları gibi ülkenin önemli güçlerinden biriyseniz, devletin hiçbir kurumu ekonomik istikrarınızın bozulmasını göze alamaz. Çünkü bu adamlar ekonomi için öylesine önemliler ki, devlet değil bunların yıkılmasını, zora girmelerini bile göze alamaz."

Selim dönüp Ebru'ya baktı. Bu duydukları karşısında ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Düşünün, Enveroğulları'nın uyuşturucu yapımında kullanılan bir maddeyi terör örgütüne taşıdığı gazetelerde birden çıksa..." diye devam etti Çağrı Bey. "Ülkenin ekonomisi birden dibe vurur ama öyle bir ortamda bile uluslararası anlaşmaları hiç sıkıntısız delen bu küçük şirketler borsada çok büyük kâr ederler. Hem de onlarca yıllık kârı bir gecede elde ederler. İşte soruşturmamıza engel olanlar, bu bilgilerin açığa çıkmasını istemiyor."

"Sadece yasa dışı madde trafiğiyle Enveroğulları'na böyle bir darbe vurulamaz. Bunun için daha büyük bir şey gerekmez mi?" diye sordu Ebru.

Selim, Ebru'nun aslında ne sormak istediğini çok iyi anlamıştı. Belgeleri bir sebepten ötürü ona ulaştıran kişiler Enveroğulları'na karşı bir plan kurmuşlardı. Amaç, Hikmet Ülgen'in söylediği gibi Cumhuriyet'e yapılan bir ihanetin intikamını almak ya da gerçeklerin ortaya çıkmasını sağlamak değildi. Muhtemelen Selim'in elindeki bilgiler ortaya çıktığında bu yasa dışı madde bilgisi de sızdırılacaktı. Bu düpedüz bir hırsızlık planıydı. Fakat bu hırsızlığın bedelini bütün ülke ödeyecekti.

"Bu darbe zaten Enveroğulları'na değil ülkeye vurulacak," dedi Çağrı Bey. "Üstelik kriz başlatmak için sembolik bir şey yeterli."

"Eğer bir kriz planlanmışsa sebebin ne olduğu önemli değil," dedi Ebru. "Geçerli herhangi bir neden bulurlarsa harekete geçerler."

"Ben bu aralar harekete geçmek üzere olduklarını düşünüyorum," dedi Çağrı Bey. "Bu aralar Enveroğulları'nın bankalarından yüksek miktarlarda kayıt dışı para çıkıyor."

"Nerede kullandıklarını biliyor musunuz peki?" diye sordu Ebru.

"İşler burada garipleşiyor. Çünkü paranın önemli bir kısmı reklam ve yapım şirketlerine harcandı. Bazı arşivcilerden tarihî içerikli fotoğraflar ve videolar satın alındı. Bunların reklam amaçlı satın alındığını biliyoruz."

Sonunda çok önemli başka bir bilgiye daha ulaşmışlardı. Tarihî içerikli belgelere ödenen yüksek miktarlı kayıt dışı para hakkında daha detaylı araştırma yapmaları gerekiyordu. Bunun Selim'in elindeki belgelerle bir ilişkisi mutlaka olmalıydı. Eğer Enveroğulları, içinde Selim'in de rol alacağı bir krizle yıkılacaksa ülkenin zarar görmesini engellemek için bu rolün ne olduğunu öğrenmek zorundalardı.

"Gerçekten garip," dedi Ebru, düşünceli bir ifadeyle Selim'in yüzüne bakarak. Selim de aynı ifadeyle kendisine bakıyordu.

"Evet," dedi Çağrı Bey. "Hiçbir şirket vergiden düşebileceği bir harcamayı kayıt dışı yapmaz. Ama dediğim gibi biz bu paraların da peşine düşemiyoruz."

"Reklam işine biz bakabiliriz," dedi Ebru.

Salih Özden'le ne konuştuklarını bilmiyordu ama artık bu adamların onlarla görüşmeyi neden kabul ettiklerini biliyordu. Yürütemedikleri soruşturmanın devam etmesini istiyorlardı.

"Paranın diğer kısmı peki?" diye sordu Selim.

"Paranın diğer kısmının nerede kullanıldığına dair elimizde bir kanıt yok. Ama yapacakları vurgun neyse, ön hazırlığı için gerekli yerlere rüşvet olarak verildiğine eminiz."

"Hazırladığınız raporun bir kopyasını almamız gerek," dedi Ebru.

"O raporu sadece Salih Özden'e teslim edebilirim," dedi Çağrı Bey. "Ama arşivcileri ve reklam şirketi hakkında istediğiniz bilgileri sizinle paylaşabilirim."

"Peki, Sağır Hüseyin ya da Hikmet Ülgen" diye sordu Ebru.

"Sağır Hüseyin'in kim olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok," diye devam etti Çağrı Bey. "Ama Hikmet Ülgen önemli. Çünkü elimize ölümünün Enveroğulları'yla ilişkili olabileceğine dair bilgi gelmiş. Onun hakkındaki dosyayı almanızda da bir sakınca yok."

"Elimizdeki tüm bilgi bu," dedi Çağrı Bey, ayağa kalkarak. "Çok konuştuk. Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa Salih Özden'in araması yeterli olur."

Selim de ayağa kalmak istedi ama Ebru'nun yerinden kıpırdamadığını görerek beklemeye karar verdi. O sırada kendilerini getiren adamlar yanlarına gelerek aynı çuvalları uzattılar.

Arabaya binmeden önce gelirken olduğu gibi yeniden kelepçelenmeleri gerekmedi. Dönüş için tekrar yola çıktıklarında müzik şölenine kaldıkları yerden devam ettiler.

Bir süre sonra müzikle birlikte araba da durdu. Başlarından çuvalları çıkardılar ve arabanın kapısını açtılar. Selim ve Ebru indikten sonra tek kelime etmeden çekip gittiler. Adamlar onları Bebek sahiline bırakmıştı ve durduktan sonra da dosyalar hakkında tek kelime etmemişlerdi.

"Görüşme düşündüğümden daha iyi gitti," dedi Ebru, vücudunu esneterek.

"Sahi mi?" diye itiraz etti Selim. "Dosyaları vereceklerini söyledikleri halde vermediler." Ebru yavaşça karşılarındaki

banktan kalkan kişileri göstererek, "Biraz oturalım. Düşünmek için deniz havasından daha iyisi yoktur," dedi.

Selim bankın önüne geldiğinde bir dosyanın üzerinde içinde Ebru'nun telefonunun bulunduğu çiçek buketini gördü. Dönüp kalkan adamlara baktı ama onlar da yanaşan bir arabaya binip çoktan gitmişlerdi.

"Enveroğulları'yla ilgili işe yarar bir şey var mı?" diye sordu Selim, dosyayı okumaya başlayan Ebru'ya.

"Hayır yok ama bilmemiz gereken ne varsa söylediler zaten."

"Yani şüphelerimizi ispat edemiyoruz, öyle mi?"

"İspatlasak da hiçbir şeyin değişmeyeceğini sen de biliyorsun," dedi Ebru. "Konuşulanları kendi kulağınla duydun."

"İşin üstüne gidemeyecek miyiz yani?" diye sordu Selim, hafif bir hayal kırıklığı hissederek.

"Böyle bir şey söylemedim," dedi Ebru, başını dosyadan kaldırmadan. "Hikmet Ülgen... İntihar etmemiş bu arada, hatta etmesi olanaksızmış."

"Nasıl?" diye sordu Selim. Merakla Ebru'nun okuduğu kâğıtlara göz attı.

"Hikmet Ülgen, kendini tabancayla başından vurmuş ama intihar için imkânsız bir atışla," diye cevap verdi Ebru. "Silah yakın mesafeden ateşlenmiş, yarım metreden az bir mesafeden. Ancak atışı imkânsız yapan kurşunun giriş açısı. Kafasına yaklaşık otuz derece açı yaparak girmiş. Yani silahı bileğini eğerek ateşlemesi gerek. Parmak izi bilgilerine göre tetiği işaret parmağıyla çekmiş, yani nizami bir biçimde tutarak ateş etmiş. Bileği kırık değilse bu atışı yapması imkânsız."

Selim çevredeki insanlara aldırmadan sanki silah tutarmış gibi işaret parmağını yarım metre mesafeden kafasına çevirmeyi denedi ama başaramadı.

"Bunları nereden biliyorlar?" diye sordu merakla.

"Ölümünün intihar olmadığına dair ihbar yapılmış. Kim olduğu yazmıyor ama önemli biri olmalı. Çünkü ihbar değerlendirilmiş ve olay gizli tutulmuş."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Selim.

Ebru telefonunu çıkarıp kulağına dayadı ve Selim'e beklemesi gerektiğini söyledi.

"Pan-art reklam şirketinden yarın için Ebru Büyükdeniz ve Selim Gökay adına randevu almanızı istiyorum," diyerek Selim'e bir göz kırptı. "Evet. Bayrak Uluslararası için. Teşekkürler," dedi ve telefonu kapadı.

"Şimdi hızlı davranıp önce belgeleri bıraktığımız yerden alacağız," dedi, ne olduğunu anlayamayan Selim'e gülümseyerek. "Sonra bu gece kalacağımız yere gideriz."

"Neresi?" diye sordu Selim. "Ayrıca bu randevu meselesi ne?"

"Bir arkadaşımın pek kullanmadığı bir evi var. Oraya gidip dinlenebiliriz. Yarın için reklam şirketinden randevu almalarını istedim. Bayrak Uluslararası Ticaret şirketi, teşkilatın finansmanını sağlamak ve gizli görevlerde kullanılmak üzere kurulmuş büyük bir şirkettir. Bugün de oraya bu şirketin çalışanları olarak gideceğimiz için bizi daha ciddiye alacaklardır. Fakat ikimiz de berbat durumdayız. Bu halde onlarla görüşemeyiz."

"Haklısın," dedi Selim, iyice uzayan sakalını yoklayarak. Kesinlikle berbat bir durumda olduğunu düşünüyordu.

"Şimdi gidip belgeleri bıraktığımız kasadan alalım, sonra da eve geçip görüşme için hazırlanalım. Yarın öğreneceğimiz şeyler bırakacağımız izlenime bağlı," dedi ve ayağa kalkarak gelen taksiye işaret etti.

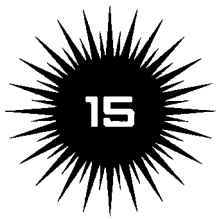

27 Haziran 2013
Emirgan

Ümit Pektaş, boynunun sol tarafına bir şeyin saplandığını hissederek büyük bir acıyla gözlerini açtı. Birden debelenmeye başladı. Üstünde, elleriyle ağzı ve burnuna bastırarak nefes almasını engelleyen bir adam vardı. Tüm gücünü kullanarak adamı sarsıp üstünden atmayı denedi ama başaramadı. Uzanıp üstündeki adamın boğazına sarılmaya çalıştığı sırada boğazında tekrar korkunç bir acı hissetti. Adam elindeki şırıngayı kaldırarak Ümit Pektaş'a gösterdi.

"Zehirlendin," dedi.

Bu sözler üzerine tekrar debelendi ama adam ağırlığını iyice vererek kıpırdamasına engel oldu. Ümit Pektaş adamın sesini çok iyi tanıyordu.

"Panzehiri on dakika içinde almazsan ölürsün. Beni anladın mı?" dedi adam.

Ümit Pektaş'ın ağzı hâlâ kapalıydı ve üstündeki adam kafasını yastığa o kadar sert bastırıyordu ki gözlerini oynatmaktan başka çaresi yoktu. Anlamasını umarak çaresizce göz kırptı.

"Güzel," dedi adam. "Panzehiri vermeden önce sana bazı sorularım olacak. Cevapları olabildiğince kısa vermeni istiyorum. Umarım anlamışındır?"

Ümit Pektaş yeniden göz kırptı.

"Yanlış bir şey yapayım deme ve sakın bana yalan söylemeye kalkma. Şayet beni oyalarsan ya da canımı sıkarsan ölürsün. Anladın mı beni?" diye bağırdı adam.

"Anladım," diye haykırmaya çalıştı Ümit Pektaş ama sesi çıkmıyordu.

"Şimdi elimi yavaşça çekiyorum. Sakın bağırmaya kalkma. Anlaşıldı mı?" diye sordu tekrar.

Ümit Pektaş tekrar çaresizce gözlerini kırptı. Adam üstünden kalktığında sol eliyle şırınga yüzünden acıyan boynunu tuttu.

"Ne verdin bana?" diye sordu, nefes nefese.

Kendine gelmeye çalışırken odanın ışığı açıldı. Karşısında Sedat Erginer duruyordu.

"Ne verdin bana, seni..." Sedat Erginer'in tehditkâr bir şekilde bakan gözlerini gördüğünde sustu.

"Zehrin ölümcül olmaya başlama süresi çok kısa. Zamanımız az ve benim çok sorum var. Şimdi sakinleşecek misin?"

Ümit Pektaş, otuz beş yılını İçişleri Bakanlığı'na vermiş bir diplomattı. Genç yaşlarda başladığı memuriyet hayatı boyunca yükselebilmek için çok çabalamıştı. Şimdi bulunduğu noktaya gelebilmek için gençliğini, hayallerini ve evliliğini harcamıştı. Ama artık bunları düzeltecek zamanı kalmamış olabilirdi. Sakinleşmek için derin derin nefes almaya çalışarak kafasını salladı.

"Güzel," dedi Sedat Erginer. "Şimdi söyle neler dönüyor?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Ümit Pektaş, korkuyla. Zaman kaybetmek istemiyordu.

"Yanlış cevap," dedi Sedat Erginer. "Her yanlış cevap, kalan ömründen götürüyor. Şimdi tekrar soruyorum. Söyle, neler dönüyor?"

"O zaman bana doğru düzgün sorular sor," dedi Ümit Pektaş, çaresizce. "Her şeyin ortasında olan sensin. Bunu sen bilmiyorsan ben nereden bileyim!"

"Kılıç benim üzerimden ne planlar yapıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Ümit Pektaş. "Bak bana şu panzehiri ver sonra ne istersen cevaplarım. Lütfen."

"Neden her şeyin ortasında benim olduğumu söyledin?"

"Ortalık bu şekilde karışıkken Kılıç seni ülkeye soktuğuna göre büyük bir şey planlıyor olmalı."

"Ne planlıyor?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Ümit Pektaş. "Lütfen bana şu panzehiri ver. Sonra oturup uzun uzun konuşalım."

"Konuş! Kılıç neyin peşinde?" diye sordu Sedat Erginer. Adamın yalvarmalarına hiç aldırmadan.

Ümit Pektaş bir karşılık alamayacağını çok iyi bilse de gördüğü tavır karşısında hissettiği dehşet duygusu gittikçe büyüyordu.

"Ne bileyim, belki sana yabancı bir devlet başkanını öldürtüp suçu bu ülkenin üstüne atmak istiyordur. Ya da ikinci kez hayatını kurtarmanı..."

"Birincisi ne zamandı ki?" diye sordu Sedat Erginer, meraklanarak.

"Ellerim karıncalanmaya başladı. Gözlerim de kararıyor ne kadar zamanım kaldı?" diye sordu Ümit Pektaş. Gözle-

rinde giderek artan bir korku vardı ama Sedat Erginer buna aldırmıyordu.

"Birincisi ne zamandı?" diye sordu tekrar.

"Beş sene önce devletin içinde temizliğe başladığında. Öldürdüğün diplomatlar sayesinde Kılıç'ın yok olmasını geciktirdin."

"Kılıç'ı kim yok etmek istiyor?"

"Ona bu gücü verenler."

"Neden gözden çıkardılar?"

"Kılıç hatalar yaptı ve devlet de onun adamlarını toplamaya başladı," dedi, ellerini ovuşturmaya çalışarak. Büyük acı çekiyormuş gibi bir hali vardı. "Ülkeyi yıllarca sessiz sessiz idare ediyordu ama her şey değişti. Kılıç'ın arkasındakiler bunu göze alamazlar."

"Neyi göze alamazlar?"

"Türkiye'yi kaybetmeyi. Bu ülkeyi her şeyden fazla istiyorlar. Bizden bile fazla."

"Neden?"

"Aç bir haritaya bak, Allah aşkına," diye haykırdı panikle. Zamanının kalmadığının farkındaydı ve bu saçma sorular yüzünden canından olmak istemiyordu. "Türkiye dünyanın tam merkezinde, bütün enerji yolları üzerinden geçiyor. Müslüman ama laik ve Batı'ya bağlı. Ankara aklını kullanırsa sadece Türkiye'nin değil üç kıtanın başkenti olur. Bu ülkeyi kendi kaderine bırakırlar mı?"

"Madem öyle. Neden beş sene önce Kılıç'ın yerine yeni bir adam koymadılar?"

"Çünkü Kılıç'ın nasıl bir ağı yönettiğini bilmiyorlardı. Bu ağı ortaya çıkarmadan yerine birini geçirirlerse kendilerini

deşifre ederlerdi. İşleri ağırdan almalarının sebebi bu. Sen de Türkiye'ye bu yüzden döndün."

"Bunların benimle ne alakası var?"

"Sen Kılıç'ın da onun arkasındaki güçlerin de birbirine karşı kullanacakları bir kozsun. Herkes seni kendi çıkarı için kullanmak isteyecektir."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde seni ortaya sürecekler," diye cevapladı Ümit Pektaş, giderek artan bir sabırsızlıkla.

"Kılıç kendini bu durumdan nasıl korumayı düşünüyor?"

"Yok olmamak için kendisini eski efendisinden koruyabilecek güçte başka bir efendi arıyor."

"Nereden bulacak bu efendiyi?"

"Gelecek hafta İstanbul'da uluslararası teröre karşı mücadele toplantısı düzenlenecek. Teröre karşı Türkiye'nin yanında yer alan bazı ülkelerin temsilcileri devletle görüştükten sonra Kılıç'la da görüşecekler."

"Neden?"

"Dedim ya, adamların dünya üstünde en çok kontrol altına almak istedikleri bölge Türkiye. Müttefik falan olması fark etmez. Kılıç'ın elinde onlara bu istediklerini verebilme gücü var."

"Nasıl verecek?"

"İç karışıklık çıkaracak," dedi Ümit Pektaş. "Halkı birbirine düşman hale getirip istikrarsızlık yaratarak siyasileri tehdit edecek."

"Bunun Kılıç'a ne faydası olur? Madem arkasındakiler onu gözden çıkardılar..."

"Kılıç sonunun geldiğini iyi biliyor, bu yüzden kendisini kurtarmak için savaş çıkarmayı bile göze alabilir."

"Zamanın tükeniyor," dedi Sedat Erginer, saatine bakarak. "Sence Kılıç bunu yapmayı göze alabilir mi?"

"Bu yüzden bütün oyunu senin üstüne oynuyor çünkü hiçbir şey anlamıyorsun," dedi Ümit Pektaş. "Bu devletler, içeride karışıklık çıktığı anda sınırdan ülkeyi taciz etmeye başlarlar ve Türkiye'yi sınır dışına çıkmak zorunda bırakırlar. Herkes istediğini alır. Kılıç kendini kurtarıp tekrar ülkenin başına geçer. Sözde müttefikler de Kılıç üzerinden ülkeyi yönetirler."

"Ya Türkiye savaşa girmezse?"

"Diğer türlüsü daha tehlikeli," dedi Ümit Pektaş. "Vaktim kalmadı yalvarırım panzehiri ver. Sonra ne istersen anlatacağım."

Sedat saatine baktı.

"Diğer türlüsü ne?" diye sordu, "ne" kelimesinin üstüne basa basa. Adamın yalvarmaları umurunda değildi.

"Bilmiyorum, Türkiye'ye askerî müdahale yapılmasını sağlayacak bir şeyler bulurlar."

"Ne planlıyorlar?"

"Yalvarırım, ver şu panzehiri. Ne olduğunu bilmiyorum. Toplantı haftaya."

"Çok vaktin kalmadı," dedi Sedat Erginer, tekrar saatine bakarak.

"Bak! Sokak hareketleri sadece bir şaşırtmaca. Dikkatleri başka tarafa çekmek istiyor. Askerî müdahale için elinde çok seçenek var. Önce Türkiye'yi terörist devlet gibi gösterebilir ya da dünyaya kendi halkına karşı aşırı şiddet uyguladığı yönünde imaj oluşturarak baskı uygulatır. Hatta askerî müdahalenin önünü açmak için Türkiye'yi NATO'dan çıkarmaya yönelik birtakım planları hayata geçirmiş bile olabilir."

"Ne gibi planlar?"

"Bilmiyorum."

"Ne gibi planlar?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi, ağlamaya başlayarak. "Yalvarırım ver şu panzehri. Parmaklarımı hissetmemeye başladım. Bütün vücudum uyuştu. Yalvarırım. Sonra ne istersen anlatacağım."

"Son kez soruyorum. Ne gibi planları var?"

"Kılıç'ın elinde birtakım kozlar var," dedi adam, ağlamaya devam ederek. "Ne olduğundan emin değilim Suriye tarafından düşürülen keşif uçağının bir alakası olabilir."

"Ne gibi bir alaka?"

"Bilmiyorum. Belki uçakta Türkiye aleyhinde kullanacakları bir şey vardır. Bir de ordudan çalınan silahlar var. Lütfen, sana yalvarıyorum. Üniversitede okuyan iki çocuğum var. Yüzlerini aylardır görmüyorum."

"Son iki soruya cevap verirsen sana istediğini veririm," dedi Sedat Erginer.

"Lütfen sor," dedi adam, burnunu çekerek.

"Kılıç birini öldürmemi ve sonra teslim olmamı istiyor. Öldüreceğim adam herhangi birine kolaylıkla yaptıracağı kadar önemsiz biri... Bunu neden benden istiyor?"

"Eğer Kılıç birini öldürmeni istiyorsa, o kişi, nasıl görünürse görünsün kesinlikle çok önemli biridir. Ama onun ölümü senin de sonun olur."

Sedat Erginer cebinden başka bir şırınga daha çıkarıp Ümit Pektaş'a gösterdi.

"Nasıl?"

"Ortalık karışınca Kılıç'ı indirmek isteyen ne kadar insan varsa önce seni hedefler," dedi Ümit Pektaş, ağladığı için

akan burnunu eliyle temizlemeye çalışarak. "Sen onun silah tutan elisin. Bütün adamlarını öldürmelerine gerek yok. Seni öldürdükleri gün Rasim'i de ikna ederler. Bu yüzden onu yok etmek isteyen herkes önce sana saldırır. Artık ver şu panzehiri, ver yalvarırım."

"Son bir soru daha. Hançer kim?"

"Hançer kim bilmiyorum."

"Kılıç için gönderdikleri suikastçı. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Daha önce Hançer ismini hiç duymadım. Bunu nereden duyduysan git onlara sor. Lütfen, bildiklerim bu kadar, ver artık şu panzehiri.

Sedat Erginer adamın yanına gitti ve şıringayı Ümit Pektaş'ın boynuna yakın bir yere sapladı.

"Başım dönmeye başladı," dedi Ümit Pektaş. "Söylesene bunu neden yaptın?"

"Kendime bir çıkış yolu bulmak için," diye cevapladı Sedat Erginer.

"Gözlerim kapanmaya başladı," dedi Ümit Pektaş, fakat az önceki kaygılı halinden eser kalmamıştı. "Ölecek miyim peki?"

"Kendinden geçeceksin," dedi Sedat Erginer, yataktan kalkarak.

"Sorun değil," dedi ve kendisinden geçmeden hemen önce. "Belki de en doğrusu bu. Lütfen ecelimle ölmüşüm gibi göster. Bulaştığım pislikler ailemi ve çocuklarımı lekelemesin."

Sedat Erginer, sakinleştiricinin etkisiyle bayılan Ümit Pektaş'ı yataktan kaldırıp salona taşıdı ve koltuğa oturtup yanına dolu bir içki kadehi yerleştirdi. Şişeden adamın ağzına bol miktarda boşalttı. Ardından mutfağa giderek dolabın

kapağını açtı, Türk kahvesi sevdiği herkes tarafından bilinen Ümit Pektaş'ın her zaman kullandığı cezveyi ve kahveyi kısa sürede buldu.

Cezvenin içine çok acı bir kahve yapmaya yetecek kadar kahve doldurdu, üstüne taşacak kadar çok su ekleyerek ocağın en büyük gözünün üstüne yerleştirdi. Gazı sonuna kadar açtı ve cezvedeki suyu kaynamaya bıraktı. Kısa bir süre sonra kaynamaya başlayan su gereğinden fazla doldurulmuş olan cezveden taştı ve yanmakta olan ocağı söndürdü. Ocaktan sızan gazın sesi rahatlıkla duyulabiliyordu. Sedat Erginer etrafa son bir göz attı ve sessiz bir şekilde evden çıktı. Cebinden telefonunu çıkarıp aramak istediği numarayı bularak çağrı tuşuna bastı.

"Atilla," dedi, arkasını dönüp eve bakarak. "Sana söylediğim mühimmatı ayarla. Mermilerden, senden başka kimsenin haberi olmasın. Hiç vakit kaybetme, her an ihtiyacım olabilir," dedi ve telefonu kapattı.

Sedat Erginer sonunda rahatlamıştı. Artık kendisini bekleyen sonu iyi biliyordu. Kılıç'ın kendini kurtarmak için ülkeyi yakmasına da bunun için kendisini kullanmasına da izin vermeyecekti. Ülkeye döndüğünden beri ilk kez bu kadar rahat bir nefes alıyordu. Arabasına bindi. Telefonunu yan koltuğun üstüne atacakken gülümsedi ve cebine koydu. Arabanın radyosunu da açarak neşeyle yola koyuldu.

28 Haziran 2013
Levent

Selim dün geldiği bu evde, yeni bir baskın daha olur endişesiyle beklerken uyuyakalmıştı. Fakat uyandığında kendini inanılmaz dinlenmiş hissediyordu. Uzun zamandır böyle iyi bir uyku çekmemişti.

Yatağından kalkıp gerinerek banyoya gitti, yüzünü yıkadı. Aynaya bakarken bu rahatlığın hiç bitmemesini diliyordu ama bunun bir süre daha mümkün olmayacağını çok iyi biliyordu. Yüzünü kurularken evin kapısının açıldığını duydu. Kimin geldiğini anlamak için kulak kabarttığında Ebru olduğunu anladı.

"Kalkmışsın," dedi Ebru, elindeki poşetleri yemek masasının üstüne bırakarak. "Sana bir şeyler aldım. Görüşme sırasında bunları giymeni istiyorum," dedi ve kendisi için satın aldığı kıyafetleri yanına alarak odasına geçti.

Selim, masanın üstündeki poşetlerin içine baktı ve üstünü değiştirmeye başladı.

"Bu sefer görüşmeye hazırım," diye seslendi.

Gece boyunca neler konuşacaklarını, konuyu nasıl açacaklarını ve randevu aldıkları Sadi Bey'i nasıl köşeye sıkıştıracaklarını çalışmışlardı.

Selim, birkaç dakika içinde, görüşme ortamına uygun bir gömlek ve açık renk bir pantolon giymişti. Ebru ona pantolonuyla uyumlu bir ayakkabı bile almıştı. Aynada üstüne çekidüzen verirken yeni kıyafetler giymenin ne kadar büyük bir lütuf olduğunu düşünüyordu.

Ebru'nun hazırlanması sandığından daha uzun sürmüştü ama yeni elbiseleriyle tam bir iş kadını gibi görünüyordu. Arkadaşının onlar için bıraktığı araba anahtarını alıp reklam şirketine doğru yola koyuldular.

Yol boyunca konuşacakları konuları tekrar ettiler. Ebru, Selim'in çok ince bir sanat anlayışının hiçbir şeyi beğenmemekten geçtiğini düşünen biri gibi davranmasını istiyordu. Selim ise doğru tavrı bulabilmek için denemeler yapıyordu. Görüşmeye gittikleri Sadi Bey'i daha fazlasını anlatmak zorunda bırakacaklardı.

Ebru, Selim'e gerekmedikçe konuşmak zorunda olmadığını ama doğal görünmek için arada bir iki kelime de olsa konuşmasının iyi olacağını tekrar hatırlattı. Eğer konuşma sırasında bir sıkıntı yaşarsa, ya "Bu, Ebru Hanım'ın görev alanı," diyerek kenara çekilmesini ya da bir fırsatını bulup konuyu paraya getirmesini söyledi.

Reklam şirketinin önüne geldiklerinde Selim kendini pek heyecanlı hissetmiyordu çünkü başına gelebilecek en kötü görüşmeyi dün atlattığına inanıyordu. Asansöre bindiklerinde Ebru'ya baktı. Onda da herhangi bir heyecan belirtisi yoktu. On ikinci kata çıktılar. Selim, şirketin büyük cam kapısından

içeri girdiğinde, beklediğinden çok daha renkli bir ortamla karşılaştı.

Danışmadaki kız, "Siz Ebru Hanım ve Selim Bey olmalısınız," dedi gülümseyerek. "Sadi Bey'e geldiğinizi hemen haber veriyorum."

Sadi Bey, odasından çıkıp danışmaya kadar gelerek misafirlerini kapıda karşılama nezaketini gösterdi ve odasına kadar onlara eşlik etti.

"Lütfen şöyle buyurun," dedi, kapıdan içeri girdiklerinde. "Size bir itirafta bulunayım, daha önce Bayrak Uluslararası Ticaret Şirketi'nin adını hiç duymamıştım. İnanın bunca senedir piyasa ihtiyacının önemli bir kısmını karşılayıp sizinle çalışmamış olmamız şaşırtıcı doğrusu."

"Biz Avrupa genelinde çalışıyoruz," diye cevapladı Ebru. "Türkiye pazarına yeni giriyoruz."

"Evet, görüşmeden önce biraz araştırdım. Avrupa'daki en büyük reklam firmalarıyla çalışıyormuşsunuz. Bu firmaların bazılarıyla bizim de ortak birkaç çalışmamız olmuştu. Türkiye'de bizimle çalışmak istemeniz onur verici."

"Aslında biz büyük bir sıkıntı yaşamadıkça daha önce iş yaptığımız firmalarla çalışmayı tercih ediyoruz," dedi Ebru. "Ama o firmaların Türkiye pazarını sizler kadar iyi tanımaları mümkün değil. Öyle olsa, onlarla çalışmayı sürdürürdük."

"Biz de tamamen aynı ilkelerle iş yapıyoruz," dedi Sadi Bey, Selim'e dönerek.

"Tabii bunun bir ön görüşme olduğunu belirtmeliyim," dedi Selim, daha önce prova ettiği cümlelerden birini kullanarak "Çalışmaya başlamadan önce pazar ve tüketici hakkındaki önerilerinizi görmek isteriz."

"Sizden önce birkaç firmayla daha görüştük," diye araya girdi Ebru. "Doğrusunu söylemek gerekirse ekibimiz diğer firmaların çalışmalarını çok beğendi. Ama biz sizin fikirlerinizi de merak ediyoruz."

"Sahi mi? Elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız o zaman," dedi Sadi Bey, gülümseyerek. "Hangi pazara girmeyi düşünüyorsunuz ya da ürünleriniz için düşündüğünüz bir tema var mı?"

"Biz daha çok bu ülkeye has bir şey istiyoruz," dedi Ebru, eliyle düşünüyormuş gibi havada daireler çizerek. "Yani çok köklü bir firma olsak da Türkiye piyasasında yeniyiz. Ama bunun bir avantaj gibi görünmesi gerek. Ne kadar köklü ve güçlü olduğumuzu ortaya koyan bir tanıtım çalışması yapılabilir. Tarihî derinliği olan bir çalışma. Selim Bey, daha önce büyük firmalarla çalışmamış olmanızın bir avantaj olabileceğine inanıyor."

Sadi Bey'in hissettiği şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Potansiyel müşterileri kendileri hakkında oldukça yanlış bir kanıya sahipti ve bunu acilen düzeltmesi gerektiğini düşünüyordu. Çünkü Bayrak Uluslararası Ticaret Şirketi'ni kesinlikle kaçırmak istemiyordu.

"Bu konular üzerinde çalışan oldukça genç ve dinamik bir ekibimiz var," dedi, imaj düzeltme çalışmasının giriş cümlesi olarak. "Kendimizi sürekli yenilemeye özen gösteriyoruz ve biz büyük firmalarla da çalışıyoruz. Üstelik yakın zamanda Türkiye'nin en büyük holdinglerinden biri için sizin fikirlerinize benzer bir iş yaptık."

"Gerçekten mi? Kim bu büyük firma?" diye sordu Selim.

"Bu çok özel bir iş, maalesef açıklama yapmamız mümkün değil. Çünkü bunlar çok büyük bütçeli projeler," dedi Sadi Bey, nazik bir ifadeyle.

"Prensip sahibi olmaları çok güzel, değil mi?" diye sordu Ebru, Selim'e dönerek. "Tıpkı hasta ve doktor mahremiyeti gibi..."

Sadi Bey bu sözler karşısında ne söyleyeceğini bilemiyordu. Görüşme için gelen insanları ikna etmek istiyordu. Bunun için potansiyel müşterilerinin gözünde şirketi sevimli değil muhteşem görünmeliydi.

"Mutlaka büyük bütçelidir," diye araya girdi Selim, Sadi Bey'in konuşmasına fırsat vermeden. "Firmamız, iyi reklamın ne kadar değerli olduğunu çok iyi bilir. Ayrıca reklam harcamaları konusunda asla cimrilik etmeyiz."

"Elbette," diye araya girdi Sadi Bey, ilk fırsatı değerlendirerek.

"Bize geleneksel içerikli neler önerebilirsiniz," diye sordu Ebru konuşmasına izin vermeden. "Sizden önce görüştüğümüz firmalar pek çok fikir sundu. Ama biz geleneksel ile klişe arasındaki farkı daha iyi bilen birileriyle çalışmak istiyoruz. Sizin aklınıza gelen ilk öneri ne olurdu?"

"Size fikir verebilmek için ciddi bir ön çalışma yapmamız gerek," dedi Sadi Bey, panikleyerek. "Hemen bir şey söylemek çok zor. Hangi ürünleri hangi kitleye pazarlamak istiyorsunuz mesela?"

"Pazara, gıdadan iç dekorasyona kadar pek çok ürünle girmeyi düşünüyoruz," dedi Ebru. "Ama ürünlerin hiçbiri yerli ürünler değil. Biz ürünlerimizi sanki Anadolu'nun ruhundan geliyormuş gibi pazarlamak istiyoruz."

"Toplumun ortak değerlerini kullanabiliriz. Mesela Türk bayrağı ve motifleri..."

"Bunu şirkete kabul ettirmemiz mümkün değil," dedi Ebru, dudak bükerek. "Bu söylediğinizi Avrupa'da peynir kutularının üstünde kullanıyorlar."

Sadi Bey ne diyeceğini iyice şaşırmıştı. "Yakın zamanda bunu bahsettiğim holding için kullandık ve inanın ortaya tarihe geçebilecek bir çalışma çıktı."

"Nasıl bir çalışma yaptınız," diye sordu Selim, merakla.

"Aslında ticari amaçla hazırlanmış bir çalışma değildi," diye karşılık verdi Sadi Bey. "Daha çok ülkeye duyulan şükranları dile getirmek için hazırlanmış bir kampanyaydı ve oldukça büyük bir projeydi. Bizim için ise tam bir referans çalışmasıydı."

"Sadi Bey, biz peynir reklamı gibi bir şey düşünmüyoruz," diye bastırdı Ebru.

"Beni yanlış anladınız," dedi Sadi Bey, ne diyeceğini bilmediği için iyice bunalarak. "Bu çalışma bir ürün tanıtımı ya da ticari bir reklam değildi."

"Biraz bahsedebilirseniz belki anlayabiliriz. Sanırım Türkiye'deki anlayışa pek hâkim değiliz," dedi Ebru.

"Yakında duyulur zaten. Bu nedenle fazlaca detay vermeden bahsetmemde bir sakınca yok sanırım," dedi Sadi Bey. "Aslında uzun süredir yapılan bir araştırmanın belirli bir formatta sunumuyla alakalıydı çalışmamız. Yani iş bize gelmeden önce büyük bir çalışma yürütülmüştü zaten. Büyük koleksiyonculardan daha önce hiç yayınlanmamış Atatürk fotoğrafları ve videoları toplanmıştı. Biz bu fotoğrafları ve videoları yeniden düzenleyip görüntü ve seslerdeki pürüzleri gidererek daha önce kimsenin bilmediği konuşmaları derledik.

İnanın hâlâ bir yerlerden hiç görülmemiş Atatürk fotoğrafları ve videoları çıkabilmesine çok şaşırıyorum."

"Atatürk, herhalde tarihteki en çok fotoğrafı çekilen liderlerdendi" dedi Selim, kendisini tutamayarak.

"Öyle olmalı. Ata'nın ülke için yaptığı gelecek planlarından bahsettiği konuşmaları kullandık. Amaç, müşterimizin Ata'mızın bahsettiği bu planları bir bir gerçekleştirerek onun izinde Türkiye'yi nasıl yeniden inşa ettiğini ortaya koymaktı. Kampanyanın teması Atatürk'ün hayallerini gerçekleştirmek için fırsat tanıyan Türk halkına, cumhuriyetin doksanıncı yılında şükran sunmak ve doksan yıl boyunca bu nezih insanlara hizmet vermenin onurunu ifade etmekti."

"Güzelmiş," dedi Selim, esas konuya geldiklerini düşünerek. "Eminim izleyenler de çok memnun olacaktır ama biz etkili bir şey istiyoruz, daha uzun süreli etki yaratacak bir şeyler."

"Aslında reklamın uzun süreli etki bırakması için başka tekliflerimiz de oldu," diye araya girdi Sadi Bey, üzerine topladığı ilgiyi dağıtmamak için. "Çalışmalar birer birer haber programlarında halka duyurulmaya başlandı bile. Reklam haber değeri taşıdığında hedef kitlesi de daha geniş oluyor."

"Bu müşteri kim acaba?" diye sordu Ebru. "Eğer dediğiniz gibi büyük bir işse, halkla ilişkiler bölümümüzü sizinle çalışmaya daha kolay ikna edebiliriz."

"Türkiye'nin en büyük holdinglerinden Enveroğulları Holding. Sağ olsunlar, onlar da kendi arşivlerinden o döneme ait çok önemli mektupları, fotoğrafları ve videoları bizimle paylaştılar. Hatta sergide kullanacağımız bazı mektupları onların internet sitelerinden alarak kullandık."

"Ne zaman başlayacak bu sergiler?" diye sordu Selim, heyecanla. İnternet sitelerinde mektuplar ve fotoğraflar olabileceğini

düşünmediğine inanamıyordu. Eğer düşünmüş olsa belki de elindeki belgelere dair pek çok soruyu cevaplamış olacaktı.

"İlk sergi bir hafta sonra İstanbul'da açılacak. Ardından Ankara ve İzmir gibi büyük şehirlerde ve birkaç gün içinde ülkenin dört bir köşesinde eş zamanlı olarak başlayacak."

Selim çok heyecanlanmıştı. Enveroğulları kendilerine dair bir komplo hazırlandığını öğrenmiş olmalıydı. Bu komplonun kendilerine zarar verme ihtimaline karşı harekete geçmişler ve her ihtimale karşı halkı psikolojik olarak kendi yanlarına çekmek için etkili bir halkla ilişkiler projesi yürütmeye başlamışlardı.

Selim bunları düşünürken Ebru'nun telefonu çaldı. Ebru özel bir görüşme yapması gerektiğini belirterek rahat konuşabileceği bir mekân olup olmadığını sordu. Sadi Bey sekreterine Ebru Hanım'ı çalışanların sigara içtikleri geniş balkona çıkarmasını söyledi. Ebru görüşmesine devam ederken, Sadi Bey de Selim'den biraz daha bilgi almaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Ebru görüşmeyi tamamlayıp tekrar odaya geri döndüğünde, özür dileyerek acil bir durum meydana geldiği için çıkmaları gerektiğini belirtti. Daha detaylı bir çalışma için başka bir toplantı sözü alarak hızlıca ofisten çıkıp asansöre bindiler. Asansörde onlardan başka kimse yoktu.

"Bu kadar acil olan ne?" diye sordu Selim.

"Öğrenmemiz gerekeni öğrendik."

"Ne öğrendik?"

"Sendeki mektupların ve günlüğün Enveroğulları'na yönelik bir komplo olduğuna dair artık hiç şüphemiz yok. Üstelik şimdi işin içine Atatürk girdiğine göre durum daha da ciddi."

"Evet," dedi Selim, heyecanla. "Kendilerine komplo düzenlendiğini biliyor olmalılar. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden halkla ilişkiler çalışmalarına başlamışlar. Artık Sağır Hüseyin'in Hüseyin Enveroğlu olduğuna eminim. Üstelik internet sayfalarındaki mektuplardan bendekilerle eşleşen bir imza bile bulabilirim."

"Evet, olabilir ama durum sandığımızdan çok daha ciddi. Artık belgeleri sana ne amaçla verdiklerini tahmin edebiliyoruz," dedi Ebru.

"Ne amaçla?" diye sordu Selim, merakla.

"Bir tarihçi çıkıp herkesin duymaya alıştığı şeylerden birinin aslında öyle olmadığını söylese, insanlar buna ne tepki verirler?"

Selim yazısı gazetede yayımlandıktan sonra başına gelenleri düşündü.

"Birileri çıkıp onu vatan hainliğiyle suçlayabilir," diye cevapladı, gülümseyerek.

"Peki, açıkladığı konu çok önemsiz olsa?"

"Yine değişen bir şey olmaz," dedi Selim. "Peki, bunların belgelerin bana verilmesiyle nasıl bir bağlantısı var?"

"Bitmedi," dedi Ebru. "Mesela, biri çıkıp, 'Atatürk şu türküyü sevmezdi,' gibi bir şey söylese?"

"O daha beter, bu ülkede Atatürk hakkında değişik bir şey söylemek..." durdu ve o anda olan biteni anladı. "Lütfen bana yanıldığımı söyle..."

"Bizi endişelendiren başka gelişmeler de var," dedi Ebru. "Ama bunları şimdilik sana anlatamam."

Selim, Ebru'nun sözlerine takılmıştı. Kafasında Cumhuriyet tarihinin en büyük krizlerinden birinin senaryoları dolaşırken,

Ebru'nun endişelenmesine gerektiren gelişmelerden bahsetmesi canını daha fazla sıkmıştı. Üstelik bu krizin merkezinde bulunacak olmak yaşadığı hiçbir korkuya benzemiyordu. Sessizce otoparka indiler ve süratli bir şekilde Selim'in bilmediği bir yere doğru harekete geçtiler.

28 Haziran 2013
Elmadağ

Selim'in kafası iyice allak bullak olmuştu. Yol boyunca sussa da bir an önce konuşması ve içini kemiren şeyleri anlatması gerekiyordu. Reklam şirketinden çıktıklarında daha önce aralarında bağlantı kuramadığı bütün düşünceler yavaş yavaş bir araya gelmeye başlamıştı. Neden hedeflenen tarihin 14 Haziran olduğunu ve avukatın neden ısrarla bu tarihin önemini vurguladığını artık biliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Selim, bir süre sonra, sessizliğe dayanamayarak.

"Son gelişmelerin ardından durum değerlendirmesi yapmamız gerek," diye cevap verdi Ebru, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Son gelişmeler?"

"Bir şeyleri kontrol altına almak için geç kalmış olabiliriz," dedi Ebru, başını öfkeyle iki yana sallayarak. "Harekete geçmeden önce diğer güvenlik birimleriyle olası bir kriz yönetimi oluşturmak zorundayız. Merak etme, bilmen gereken her şeyi bugün öğreneceksin."

Sessiz geçen yirmi dakikanın ardından Elmadağ yakınlarında bir binanın önüne geldiler. Devasa demir bir kapısı olan binanın girişindeki tabelalardan bir iş hanına geldikleri anlaşılıyordu.

"Neden buraya geldik?"

"Acil, önemli bir görüşme yapmamız gerektiğinde bu binanın dördüncü katında buluşuruz," dedi Ebru.

Selim dördüncü katta ne olduğunu görmek için kapının girişinde bulunan tabelalara baktı. Sadece bir şirketin tabelası vardı: Bayrak Uluslararası Ticaret Şirketi.

Asansörle dördüncü kata çıktılar. Ebru, başparmağını girişteki parmak izi tarayıcısına okutarak kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde Selim, sağ taraftaki odada büyük bir masanın etrafında birkaç kişinin hararetli bir şekilde konuştuklarını gördü. Kapının açıldığını duyan insanlar sorgulayan gözlerle Selim'e baktılar.

Selim kendisini süzen bakışlar arasında tanıdık iki yüz gördü. Çağrı Bey ve kaçırıldığı gün telefonla kendisini uyarıp kurtulmasını sağlayan kişi de masadaydılar. Selim onu, son görüşmesinden bu yana bayağı uzamış olan sakallarına rağmen tanımayı başarmıştı. Ebru, Selim'e girişin karşısındaki odayı işaret ederek içeri girmesini söyledi.

"Bizim derhal görüşmemiz gereken önemli konular var. Daha sonra seninle de konuşmak isteyebilirler. Ama o zamana kadar burada beklemek zorundasın," dedi ve görüşme odasına girerek kapıyı kapadı.

Selim, Ebru gideli ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Sanki saatlerdir o odada bekliyor gibiydi. Ara ara içeride sesler yükseliyordu fakat ne konuşulduğu anlaşılmıyordu. Selim meraktan neredeyse yerinde oturamayacak duruma

geldiğinde odanın kapısı açıldı ve içeri her şeyin başladığı gün onu kurtaran kişi girdi. Toplantı bitmiş olmalıydı çünkü içerideki insanlar gitmeye başlamıştı. Fakat hepsi de kapının önüne geldiklerinde durup dikkatli bir şekilde Selim'e baktılar.

"Mahsuru yoksa bana neden böyle baktıklarını öğrenebilir miyim?" dedi Selim merakla.

"Bugün burada çok ciddi konular konuşuldu ve hiç kimse senin kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyor."

"Durum gerçekten o kadar ciddi mi?"

"Evet. Ama teşkilatımız bu gibi sorunların üstesinden gelebilecek kadar güçlüdür. Bu arada ismim Erdem. Geçen sefer tanışma fırsatımız olmamıştı."

"Evet," dedi Selim. "Benim de teşekkür edecek fırsatım olmamıştı," elini uzattı ve tokalaştılar.

"Görüşmek için seni bekliyorlar," dedi Ebru, başını kapıdan içeri uzatarak. "Seninle konuşmak istedikleri bazı şeyler var."

Selim, odaya girdiğinde Çağrı Bey'in elli yaşlarında bir erkekle fısıldaşarak bir şeyler konuştuğunu gördü. Çağrı Bey'in önünde büyük bir dosya vardı. Selim'in gözü masaya takıldı. Masanın üstünde, merkezinde Türkiye'nin bulunduğu, Avrupa ve Orta Doğu'nun önemli bir kısmını içine alan büyük bir harita olduğunu gördü. Selim biraz daha dikkatli bakınca, haritanın masanın üstüne işlenmiş olduğunu fark etti.

"Salih Bey," dedi Ebru, boğazını temizleyerek. Selim adamın, geçen geceki baskından kaçarken aradıkları Salih Özden olduğunu anladı. Ayrıca Çağrı Bey de görüşme sırasında ilk olarak Salih Özden'in Enveroğulları'yla neden ilgilendiğini sormuştu.

Salih Özden fısıldaşmayı bırakıp dönerek Selim'e baktı ve bir taraftan başıyla selam verirken bir taraftan da oturması için tam karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Ebru durumun geneli hakkında bilgi sahibi olduğunuzu söyledi," dedi Salih Özden. "Başlamadan önce burada konuşulanların kesinlikle bu odadan dışarı çıkmaması gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Bunun nedenini anladığınızı sanıyorum."

"Evet," dedi Selim kendisine gösterilen yere otururken.

"Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımızı sanırım biliyorsunuz. Durumu doğru değerlendirebilmek için sizden öğrenmek istediğim bir takım hususlar var. Enveroğulları ve olası bir Atatürk suikastı arasında bir ilişki kurulabilir mi?"

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Selim şaşkınlık içinde. Şimdi Ebru'nun asansörde bahsettiği endişe verici gelişmelerin ne olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Nereden bildiğimizin bir önemi yok. Siz soruma cevap verin. Enveroğulları ya da Sağır Hüseyin ile olası bir Atatürk suikastı arasında bir ilişki kurulabilir mi?"

"Evet," diye cevap verdi Selim. "Ama bu ilişkiyi henüz ispatlayamadığımı belirtmeliyim."

"Elle tutulur bir şey bulamadığınız için mi?"

"Hayır. Elle tutulur çok şey var," diye karşılık verdi Selim. "Benim kastım, oradan oraya koşturmak zorunda kaldığım için çalışma fırsatı bulamayışım. Ama belgelerde adı sıklıkla geçen Sağır Hüseyin'in, Hüseyin Enveroğlu olduğunu artık ispatlayabileceğimi düşünüyorum."

"Nasıl?"

"Elimde imzalı bir mektubu var. Reklam şirketindeki Sadi Bey, internet sayfalarında bulunan mektuplardan bahsetti.

Bilgisayar başına geçerek birkaç dakika içinde gerçeği ortaya çıkarabilirim."

Selim, Salih Özden'in önündeki kâğıtlara bir şeyler not almaya başladığını görünce durdu.

"Hüseyin Enveroğlu'ndan bahsediyordunuz," dedi Salih Özden, Selim'in durduğunu fark ederek. "Belgelerde, Atatürk'e yönelik bir suikast girişimi içinde olduklarıyla ilgili nasıl bilgiler var?"

"Belgelerin hiçbirinde doğrudan Atatürk'e yönelik bir suikastten bahsedilmiyor," dedi Selim. "En azından benim elimdekilerde."

Salih Özden başını önündeki kâğıtlardan kaldırıp önce Selim'e sonra da Çağrı Bey'e baktı. Selim ortada kendisinden gizlenen bir şeyler olduğunun farkındaydı.

"Sizi yanlış anlamadıysam bu belgelerin başkalarında da olabileceğini düşünüyorsunuz," dedi Salih Özden.

"Ali Rıza Ülgen günlüğüne, isim vermeden önemli birini öldürmeyi planladıklarını ve sonra bundan vazgeçmek zorunda kaldıklarını yazmış. Sonrasında planları tehlikeye girdiği için miras gibi belirsiz bir şeyi yok etmek istediklerinden bahsetmiş. Elimdeki metinlerin üstündeki tarihler de yırtılmış. Ayrıca içerik olarak da çok zayıflar ve konular arasında büyük kopukluklar var. Yani Ali Rıza Ülgen bu sayfalara ya çok uzun aralıklarla yazmış ya da metinlerin bir kısmı benim elime ulaşmadı."

"Peki, bu eksik metinlerden Atatürk'e yönelik bir suikast planladıkları sonucuna nasıl varıyorsunuz?"

"14 Haziran ve Mustafa Sagir ilişkisiyle," dedi Selim.

"Atatürk'ü öldürmek için gönderilen Mustafa Sagir mi?" diye sordu Çağrı Bey.

"Evet. Belgeleri getiren avukat benimle 14 Haziran günü görüşmek konusunda oldukça ısrarcıydı ve Hikmet Ülgen'in de bu tarihi özellikle vurgulanmasını istediğinden bahsedip duruyordu. İkinci olarak da Ali Rıza Ülgen, sayfalardan birinde şöyle diyordu: 'Biri Mustafa, diğeri Hüseyin, ikisinin de lakabı, ikisinin de hedefi, ikisinin de efendisi aynı...' Kimdir bu Sağır Mustafa, diye çok düşündüm. Ama gerçeği az önce yolda fark ettim. Beni yanıltan lakabı ifadesiydi. Sağır Mustafa diye biri olup olmadığını bilmiyorum ama İngilizlere hizmet ettiği bilinen bir Mustafa Sagir vardı."

Salih Özden elindeki notları masanın üstüne bıraktı ve daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Atatürk'ü öldürmek için gönderilen Hint asıllı İngiliz casusu," diye araya girdi Çağrı Bey. "İsminden bahsederken Hint asıllı olduğu özellikle söylenir. Eğer bir suç işlemediyseniz uyruğunuzdan kimse bahsetmez."

"Tarihe fazla dalıp vaktinizi almak istemem," dedi Selim. "Ama bunları bilmeniz önemli."

"Lütfen devam edin," dedi Salih Özden.

"Mustafa Sagir, ülkeye İstanbul'un işgal edildiği günlerde gelmişti. Direnişe yardım etmek için geldiğini söyleyerek Şehzadebaşı'nda bir ev tutmuş ve kendini Kuvayi Milliyeci gibi göstererek civardaki gençleri etrafına toplamıştı. Bir süre sonra İngilizler bir toplantı sırasında evini basmış ve kendisini iki hafta kadar hapiste tuttuktan sonra serbest bırakmışlardı. Daha sonra ise Yunanlar tarafından tutuklanarak Atina'ya götürülmüştü."

"Öğrendiklerini rapor etmesi için," dedi Çağrı Bey. "İngilizler, neler olup bittiğini içeriden öğrenmek için onu kullanıyorlardı."

"Evet," dedi Selim. "Çünkü o tarihlerde Türk ulusal hareketinin Hindistan Müslümanlarının üzerindeki etkisinden çok korkuyorlardı. Mustafa Sagir işini yapsa da yapmasa da İngilizler amacına ulaşmış olacaktı."

"Nasıl," diye sordu Salih Özden.

"Mustafa Kemal, İngilizlerin Mustafa Sagir'in idamına göz yumarak bu ölümü Hindistan'da bir propaganda malzemesi olarak kullanacaklarını biliyordu. Öyle de oldu. Mustafa Sagir, 1921'de Ankara İstiklal Mahkemesi'nce yargılanarak ölüm cezasına çarptırıldı. İngilizler de idamın ardından bu olayı 'İngiliz asıllı bir Müslüman'ın idamı' biçiminde duyurdular. O tarihte önemli iki dinî merkez, yani hilafetin merkezi İstanbul ve Mekke, İngiliz kontrolü altındaydı. Bu yüzden Müslüman dünyada, özellikle Hindistan'daki Müslümanlar arasında yayılan bu tür yalanlar daha etkili oluyordu."

"Sanırım bu yalanlar İngiltere'nin emperyalist çıkarları için zaruriydi."

"Kesinlikle. O sırada Hindistan'da emperyalizm aleyhine gösterilerin ve grevlerin ardı arkası kesilmiyordu. Hatta bu grevler İngiltere'ye de sıçramıştı. İşte tam burada devreye Enveroğulları giriyor."

"Elinizde Mustafa Sagir'in Enveroğulları'yla doğrudan ilişkisi olduğunu gösteren bir belge mi var?"

"Hayır," dedi Selim. "Şimdi düşünün, Yunanlar yenildikten sonra Türkiye'nin karşısında hiçbir kuvvet kalmayacağı çok açıktı. O dönem İngiltere, Birinci Dünya Savaşı'nda kazandığı zaferin bütün kazanımlarını kaybedecekti. Üstelik sadece Türkiye'de de değil, Hindistan ve diğer bölgelerde de."

"Neden peki?" diye sordu Salih Özden.

"Çünkü, Türklerin Millî Mücadele'den zaferle çıkması kısa zamanda Müslüman dünyanın kendilerine karşı ayaklanmasına sebep olacaktı. Bu, Hindistan hâkimiyetleri için çok büyük bir tehlike demekti. Bu nedenle Türkiye'yi kendi haline bırakmak, başta İngiltere olmak üzere pek çok Avrupa devletinin sonu demekti."

"Zaten İstanbul'u ve Anadolu'yu işgal etmişlerdi," diye araya girdi Erdem.

"Evet ama askerî bir işgal değildi. Mondros'tan sonra yapılacak barış anlaşmasına kadar geçici olarak burada bulunuyorlardı. Bu ülkeden ayrılmadan önce içeride Enveroğulları gibi yapılar bıraktılar. Çünkü yenilgiden sonra ayağa kalkmış bir Türkiye daima Orta Doğu ve Asya'daki Müslüman topluluklar için bir önder olacaktı. Bu da İngiltere'nin sömürge siyasetinin çökmesi demekti. Burada Sömürge Bakanlığı olan bir devletten bahsediyoruz. Bu yüzden ne zaman bu ülke ayağa kalkmaya çalışsa, darbelerle ya da ekonomik krizlerle başladığı noktaya geri döndürdüler. Ülke zarar gördükçe Enveroğulları gibi yapılar da gittikçe güçlendi. Ali Rıza Ülgen, İngilizlerin Sağır Hüseyin ve çevresine ticari imtiyazlar vereceğini açık açık yazmıştı. Bu nedenle Sağır Hüseyin, İngilizler için çok daha başarılı bir Mustafa Sagir projesiydi. Bu konuda hiçbir şüphem yok ama..."

"Ama..." diye tekrar etti Salih Özden.

"Ama bütün bunları bilmeme rağmen kendimi bu senaryoya bir türlü oturtamıyorum. Başından beri bana bu belgeleri açıklamam için verildiği söylendi," dedi, bakışlarıyla Ebru'yu işaret ederek. "Şimdi anlıyoruz ki Enveroğulları'nı hedef alan bir komplonun içine düşmüşüm. Anlayamadığım nokta işte bu."

"Neyi anlamadığınızı öğrenebilir miyim?"

"Bakın belgelerde büyük boşluklar var. Ben bu bilgileri size verirken aradaki pek çok boşluğu tarihçi olduğum için kendim tamamlıyorum. Ali Rıza Ülgen önemli bilgiler verse de sayfaların üstünde tarih yok. Bütün bunları sıcağı sıcağına mı, yoksa aylar veya yıllar sonra mı yazdı bilemiyorum. Bu bilgilerin Enveroğulları'na zarar vermek için kullanılacağını düşünmeleri kafamı karıştırıyor. Çünkü ben açıklasam bile kolaylıkla inkâr edebilirler."

"Nasıl?" diyerek söze karıştı Ebru.

"Aslında başından beri canımı sıkan ve şüphe duymama neden olan şey şu: Her konuyu bir filozof gibi ele alan Ali Rıza Ülgen, bahsi geçen ihanet ya da Atatürk'ü öldürmeye yönelik planlar hakkında tek kelime dahi yazmamış. Ayrıca, Hikmet Ülgen de belgeler hakkında birçok not tuttuğu halde meseleye doğrudan hiç girmemiş. Bu yüzden Ebru'nun ve Tufan Cansever'in düşündüğü gibi, belgeleri açıklamam için elime ulaştırdıkları fikrinin tamamen yanlış olduğuna eminim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü eğer bu doğruysa ilk olarak senden şüphelenmem gerek."

Salih Özden, Erdem ve Çağrı Bey dönüp Ebru'ya baktılar.

"Neden benden şüphelenmen gerekiyor?" diye sordu Ebru, şaşkınlıkla.

"Her şeyi bu kadar ayrıntılı planlamış olamazlar," diye cevap verdi Selim. "Bakın, benim düşünebildiğim iki ihtimal var. Ya başından beri bütün olayları siz planladınız ve her şey sizin kontrolünüzde gelişti. Ya da tesadüfleri bile hatasız bir şekilde hesaba katabilen birileriyle karşı karşıyayız."

"Peki, bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu Ebru dikkatli bir şekilde bakarak.

"Eğer Enveroğulları'nı bitirecek bilgileri benim ortaya çıkarmamı istedilerse meydana gelecek korkunç tesadüfleri de hesaplamış olmaları gerekir. Erdem beni o adamlardan kurtarmasa, Ebru beni Tufan Cansever'e götürmeyecekti. Tufan Cansever, başta çok saçma bulduğum 'kendinize yeni bir kariyer bulun' tavsiyesini vermese, Çağrı Bey'le görüşmeyecektik. Sonrasında Çağrı Bey bizi reklam ajansına göndererek bu bilgileri almamızı sağlamayacaktı. İşte bunların hesaplanmış olmaları mümkün değil. Tabii bu işin arkasında bizzat siz yoksanız."

"Bir konuda haklısınız ama diğer bir konuda yanılıyorsunuz," dedi Salih Özden, başıyla Ebru'ya işaret ederek.

Selim neler olduğunu anlamak için merakla Ebru'ya döndü.

"Bu bilgilerin senin aracılığınla ortaya çıkacağı doğru," dedi Ebru. "Ama sandığın biçimde olmayacaktı."

"Nasıl olacaktı peki?"

"Biz artık bu bilgilerin senin öldürülmenden sonra açığa çıkacağından eminiz," dedi Ebru, sıradan bir şeyden bahseder gibi.

"Bunu ne zamandır biliyordunuz?" diye sordu Selim. Şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Yeni öğrendik," dedi Ebru. "Çağrı Bey'in sayesinde. Seni bir ay kadar sonra öldürmeyi planladıklarını düşünüyoruz."

"Ebru, senden önceki görevinde bazı belgeler ele geçirdi," dedi Salih Özden. "Ama aynı gün bu belgelere el konuldu. Çağrı sizinle görüştükten sonra beni aradı ve elimizdeki bilgileri paylaşırken soruşturmaya nasıl başladığımızı sordu. Ben olan biteni anlatınca o da bana Ankara'daki bağlantılarını kullanarak Ebru'nun ele geçirdiği belgeleri elde edebileceğini söyledi. Bu sayede bugüne kadar bilmediklerimizi öğrenme şansımız oldu."

"Belgelerde ne vardı?" diye sordu Selim.

"30 Ağustos ve 29 Ekim tarihlerinde düzenlenecek birtakım olaylar için hazırlık planları vardı," dedi Salih Özden. "Orada ülkeyi büyük bir kaosa sürüklemek için yapılacak hazırlıklardan bahsediliyordu."

Selim, "Nasıl bir kaos?" diye sormak istiyordu fakat bu sorunun cevabını reklam şirketinden çıktığından beri biliyordu.

"Siz öldürülene kadar bütün ülkede Enveroğulları'nın Atatürk'ün hayallerini, halktan aldıkları destekle gerçekleştirdiklerini anlatan reklamların yayınlanacağını biliyoruz," diye sözlerine devam etti Salih Özden. "Ardından, nasıl olduğunu tam olarak bilmesek de olay yaratacak bir şekilde öldürüleceksiniz ve ölümünüz günlerce televizyonlarda Enveroğulları'nın reklamlarıyla beraber halka gösterilecekti. Sonra da bütün Türkiye sizin Atatürk'e ve Cumhuriyet'e yapılan bir ihaneti araştırdığınız için öldürüldüğünüzü öğrenecek ve cinayetin arkasından Enveroğulları çıkacaktı."

Selim dirseklerini masanın üstüne dayadı ve elleriyle yüzünü kapayarak düşünmeye başladı.

"İnsanların bunu 30 Ağustos ya da 29 Ekim'de öğrendiklerini bir düşünün," dedi Salih Özden.

"Bu gerçekten çok büyük bir felaket olur," dedi Selim, elleriyle yüzünü kapamaya devam ederek. Olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu.

"Kesinlikle," dedi Salih Özden. "Sonrasında ise planları, halkın önce polisle sonra da devletle karşı karşıya gelmesini sağlamaktı."

"Bütün şehirlerde sergiler açılacaktı," dedi Selim. "Kısa sürede bütün ülkeye yaymak için. İkinci 6-7 Eylül olaylarını başlatacaklardı."

"Evet," dedi Salih Özden. "Sizin gerçekleri araştırırken ölmeniz, tıpkı Atatürk'ün evine bomba atıldı haberi gibi bir etki yaratacaktı. Olaylar kısa sürede Türkiye'ye yayılacak ve ülke genelinde insanlar zarar görmeye başlayacaktı."

"Peki ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Selim.

"Önce olası bir hasar tespiti yapmak gerek," diye cevap verdi Salih Özden. "Biz henüz olayın görünmeyen kısmını değerlendirmedik. Enveroğulları rastgele seçilmiş bir şirket değil. Ortaya çıkacak galeyandan sonra sadece Enveroğulları değil, onlara bağlı çalışan çok sayıda küçük ve orta ölçekli birçok şirket de iflas edecektir."

"Başkaları da bundan büyük kâr edecek," diye araya girdi Çağrı Bey, avuç içiyle önündeki kalın dosyaya vurarak.

"Dahası, hizmet verdikleri sektörlerin bazıları, durumu felakete dönüştürecek nitelikte," diye araya girdi Erdem. "Enerji şirketleri çalışmayı aksatırsa ülke sanayisi birkaç günde çökme durumuna gelir. Ayrıca sağlık malzemeleri ve ilaç üretimi gibi hayati öneme sahip alanların bazılarında neredeyse tekel durumundalar."

"Böyle bir felaketi kim planlayabilir?"

"İşin arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz ama..." dedi Çağrı Bey. "Türkiye'de kimin bundan kâr edeceğini biliyoruz. Merak etmeyin gereken önlemi alır gereken karşılığı misliyle veririz."

"Ne yapabilirim?" diye sordu Selim, Salih Özden'in gözlerinin içine bakarak.

"Bu noktadan sonra bizim için önemli olan şey sizin güvenliğinizi sağlamak," dedi Salih Özden. "Çünkü başınıza bir şey gelirse olayların nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

"Güvenliğimi düşünüyorsanız dert etmeyin," dedi Selim. "Böyle bir durumda kendimi kurtarmayı düşünüp çekip gidersem, hayatım boyunca pişmanlık duyarım."

"Fakat Selim..."

"Zaten öyle ya da böyle hayatım tehlikede," diye araya girdi Selim. "Üstelik artık bilmemem gereken çok fazla şey biliyorum. Lütfen izin verin yardım edeyim."

"Bırak elinden geleni yapsın Salih," dedi Çağrı Bey, Salih Özden'e bakarak.

Salih Özden dönüp Ebru'ya baktı. Ebru onayladığını belirtir bir şekilde başını salladı.

"O halde," dedi Salih Özden ayağa kalkıp tokalaşmak için Selim'e elini uzatarak. "Operasyonlar tamamlanana kadar bütün sorumluluk sende Ebru. Selim Bey'in güvenliğinden sen sorumlusun."

"Gidelim," dedi Ebru, ayağa kalkarak. Selim de başıyla herkese selam vererek Ebru'nun peşinden kapıya doğru yürüdü. Odadan çıkıp asansöre doğru yürüdükleri sırada bir albayla karşılaştılar. Albay üniformasının ciddiyetine yakışır bir biçimde ikisine de selamlayarak yanlarından geçti ve odaya girdi.

"Orduyu da ilgilendirecek kadar büyük bu olay, değil mi?" diye sordu Selim.

"Devlet ve halk karşı karşıya geldiğinde, Atatürk konusundaki hassasiyeti nedeniyle öncelikle baskı altına alınacak kurum daima ordudur. Tıpkı bizim gibi onların da alması gereken önlemler var," dedi Ebru ve birlikte kendilerini bekleyen asansöre bindiler.

Selim, bir süredir içini kemiren belirsizliklerin pek çoğundan kurtulduğu için birileri onu öldürmeyi planlasa da

kendisini daha rahat hissediyordu. Bu noktadan sonra tanımadığı insanlardan kaçması gerekmiyordu. Çünkü o insanlarla mücadele etme zamanı gelmişti. Bu sayede ülke tarihinin en önemli dönemlerinden birine tanıklık edecek ve belki de bizzat mücadele ederek tarihin oluşumuna katkı sağlayacaktı.

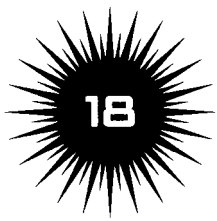

4 Temmuz 2013
Tophane

Elmadağ'daki görüşmeden sonra Selim, Ebru ve Erdem, Tophane'de yapacakları operasyon hazırlıkları için birlikte Fatih'teki bir eve yerleştiler. Evi, bir hafta sonra yapacakları operasyon noktasına yakın olduğu için özellikle seçmiş ve hazırlıklara başlamışlardı. Ebru ve Erdem her gün aynı saatte bölgede keşfe çıkıyor ve detaylı bilgiler topluyordu. İlk gün, yol üstündeki kameraların yerleri ve kaçış sırasında sapmaları gereken olası yan yolların durumunu incelediler. İkinci günden itibaren ise farklı arabalarla kaçış için provalar yapmaya başladılar. Bu provalar sırasında trafiğin seyrini inceleyerek düzenli notlar alıyor ve sürekli olarak yola dair detaylar üstünde çalışıyorlardı. Evin bir odasının duvarları boydan boya topladıkları bilgilerle kaplıydı. Her gün keşif dönüşü yeni bilgileri duvara asıyor ve önceki günlerle karşılaştırıyorlardı.

Selim, operasyonun hedefini dördüncü günün sonunda öğrenebildi. Ebru ve Erdem, Servet Hazar isimli bir holding patronunu, Enveroğulları'na yönelik bir komplo hazırlama

gerekçesiyle sorgulayacaklardı. Servet Hazar, yakın zamanda ölen Hazar Holding'in patronu Zafer Hazar'ın iki oğlundan biriydi. Zafer Hazar'ın ölümünden sonra boşalan patron koltuğuna Nusret Hazar geçse de Çağrı Bey'e göre asıl patron Servet Hazar'dı.

Dördüncü gün odanın duvarlarına Servet Hazar ve Tahir Öztürk'ün fotoğraflarını astılar. Ebru, Enveroğulları'nın bankasından kayıt dışı olarak çıkarılıp reklam şirketine ödenen paranın arkasındaki ismin, bankanın da ortaklarından olan Servet Hazar olduğunu anlattı. Servet Hazar, güvenliğinden sorumlu olan eski istihbaratçı Tahir Öztürk aracılığıyla paranın kayıtlarda görünmeyecek şekilde önce bankaya girişini, ardından yasal olmayan yollarla çıkışını ayarlamıştı. Plana göre Selim'in öldürülmesinin ardından Atatürk'le ilgili gerçekler ortaya çıkmaya başladığında para sanki yasal olarak ödenmiş gibi gösterilecekti.

Fakat aynı günün akşamı planda birtakım aksaklıklar meydana geldi. Çağrı Bey, Tahir Öztürk'ün güvenlik önlemlerini iki katına çıkardığını ve Servet Hazar'ın yanından hiç ayrılmadığını haber verdi. Operasyona birkaç gün kala bütün planları baştan yapmak zorunda kaldılar. Onlar yeni plan yapmakla uğraşırken bir kötü haber de Salih Özden'den geldi. Operasyona destek için vereceği personeli acilen başka bir yere göndermek zorunda kalmıştı.

Ebru hiç belli etmiyordu ama canının sıkkın olduğu her halinden anlaşılıyordu. Derhal oturup operasyon için iki kişilik planlar yapmaya başladılar. Kaçış planlarını yeniden gözden geçirirken en az bir kişiye daha ihtiyaçları olduğuna, aksi halde tüm operasyonun riske gireceğine karar verdiler. Erdem gerekli yardımı bulmak için birkaç görüşme yapmaya gideceğini söyleyerek evden çıktı ve o gün eve geri dönmedi. O

gece Ebru, Erdem'le uzun bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra güvenliğinden endişe ettikleri için pencereden bile bakmasını istemedikleri Selim'e, kendisini operasyonlarına dâhil etmek zorunda kaldıklarını anlattı.

Erdem, beşinci günün sabahı eve erkenden geldi ve Selim'i operasyon bilgilerinin bulunduğu duvarın önüne getirerek operasyonda yapmasını istediği şeyi anlatmaya başladı.

"Senin yapman gereken şey çok basit," diye girdi söze Erdem. "İlk sergi Tophane'deki bir sanat galerisinde düzenleniyor. Servet Hazar da yarım saat süreyle galeride olacak. O yarım saat içinde Servet Hazar'ı sergiden alıp sorgulayacağımız yere götüreceğiz."

"Pekâlâ," diye karşılık verdi Selim. "Ne yapmamı istediğinizi söyleyin yeter."

"Tahir Öztürk, koruma olarak yanında getirdiği adamlarını da galerinin içine yerleştirecektir. Artık sayıları düşündüğümüzden de fazla olduğu için sayılarını ve kim olduklarını tespit etmemiz çok önemli. Senin görevin de bu."

Selim böyle bir görevde ona güvendikleri için minnettar olduğunu ama kendisinden yapamayacağı bir şey istediklerini açıklamaya çalıştı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Erdem. "Biz senin için bütün korumaların kendisini belli etmesini sağlayacağız?"

"Peki, ama nasıl?"

"Ebru harekete geçtikten sonra galeride ortam gerilecek. İşte o sırada sen devreye gireceksin. Gerginlik artmaya başladığında Tahir Öztürk içerideki adamlarına talimat vermek zorunda kalacak. Senin kaç kişi olduklarını saymanı ve onları izlemeni istiyoruz."

"Nasıl bir gerginlikten bahsediyorsunuz?" diye sordu Selim.

"Merak etme," dedi Erdem. "Bu işi bizzat ben halledeceğim. Önemli olan, içeriye girince herkesi ama özellikle de Tahir Öztürk'ü görebileceğin bir noktada bulunman. Biz Tahir Öztürk'ü, Servet Hazar'ı oradan çıkarmaya mecbur bırakacağız. O noktada Ebru devreye girecek ve çıkışa yöneldikleri sırada onların peşinden gidecek. Senin yaklaşık beş saniye daha içeride kalıp kimsenin arkamızdan gelmediğinden emin olarak çıkışa gelmen gerek."

"Peki ya, arkanızdan gelen birileri olursa?"

"İşte plan o zaman tehlikeye girer," dedi Ebru.

"Nasıl bir tehlikeden bahsediyorsunuz?" diye sordu Selim, Ebru'ya.

"Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," dedi Erdem, araya girerek. "Meraklanma, burada en kötü senaryoyu konuşuyoruz. Eğer Ebru üstüne düşeni tam olarak yerine getirebilirse, Servet Hazar'ı tereyağından kıl çeker gibi alırız."

"Ebru'nun yapması gereken şey ne?"

"Bu önemsiz bir ayrıntı," dedi Erdem. "Senin bu operasyon sırasında sadece görevine odaklanman gerek. Sen görevini yerine getirirken biz gerisini halletmiş olacağız."

Erdem bu görüşmeden sonra evden çıktı ve operasyon sabahına kadar da geri gelmedi. O sabah erken bir saatte, Selim'i yatağından kaldırarak ona galeride giymesi için getirdiği takım elbiseyi denemesini söyledi. Selim gözlerini açıp Erdem'e baktı. Sonra gözlerini ovalayarak, uykusuzluğun da etkisiyle yanlış gördüğünü düşündü. Neredeyse bir haftadır aynı evde kaldığı Erdem sanki bir dergâhtan geliyor gibi giyinmişti. Neden öyle giyindiğini sorsa da bir cevap alamadı.

Selim üstündeki kıyafetleri çıkarıp takım elbiseyi denedi. Tam üstüne göreydi ve içinde gayet rahat hareket edebiliyordu..

"Akşam sen ne giyeceksin?" diye sordu, Erdem'in üstündeki kıyafetlere bakarak.

"Ben bu akşam galeriye gelmiyorum, içeride sadece ikiniz olacaksınız," dedi Erdem.

"İçeride bir sürü koruma olacak demiştin," dedi Selim, kaygılanarak. "Peki ya işler ters giderse Ebru'yu kim koruyacak? Onu galeride tek başına bırakamazsın."

"Merak etme akşam üstüme düşen görevi tam vaktinde yerine getireceğim," dedi ve Selim'i yalnız bırakarak evden ayrıldı.

Selim bu yeni gelişme yüzünden daha da tedirgin olmuştu. Üstelik operasyona saatler kala Ebru da ortalıkta yoktu. İçinde dalga dalga büyüyen heyecanını bastırmak için evin içini turladığı bir sırada, Ebru inanılmaz şık bir kıyafetle içeri girdi. Siyah bir elbise giymişti. Omuzlarına dökülen saçları, boynunun kıvrımlarında parıldayan kendisi gibi sade ve güzel takısı ve asil duruşuyla herkesin aklını başından alacak kadar güzeldi. Selim ona bakarken gün boyunca hissettiği tüm gerginliği bir anda unutuverdi.

Daha sonra yeni gelişmeleri konuşurken, Ebru da Erdem'in galeride olmamasının bir sorun yaratmayacağını, çünkü onun ayrıca yapması gereken başka bir görevinin olduğunu açıkladı. Ardından Selim'le tekrar planın üstünden geçtikten sonra evden çıkmaya karar verdiler. Galeriye çok uzun olmayan aralıklarla ayrı ayrı gireceklerdi. Önce Selim'in içeri girip kendisine en uygun yeri bulması gerekiyordu. Ondan birkaç dakika sonra Ebru geldiğinde ise operasyon başlamış olacaktı.

Selim galeriye geldiğinde çok heyecanlıydı. Kapıdaki güvenlik, davetiyesini sorduğunda elleri titremeye başladı. Birden sanki her şeyden haberleri varmış da onu yakalamak için orada bekliyorlarmış hissine kapıldı. İyice artan heyecanını biraz olsun bastırmak için fotoğraflara bakmaya karar verdi. Salonda daha önce hiç görmediği Atatürk fotoğrafları vardı. Fotoğrafların hepsi çok etkileyici olsa da bu akşam buraya bir görev için gelmişti. Bu yüzden fotoğrafları inceliyormuş gibi yaparak herkesi görebileceği doğru noktayı bulmaya çalıştı. Galerinin hem girişini hem de çıkışını rahatça görebileceği yeri bulduğunda etrafı incelemeye başladı.

Kısa bir süre sonra Servet Hazar kalabalık bir grupla galeriye geldi. Selim planda kalabalığa dair bir detay olduğunu hatırlamıyordu. Bunun nasıl bir dezavantaj oluşturacağını düşünürken Ebru da yanında orta yaşın üzerinde bir erkekle sohbet ederek içeri girdi. Selim bir süre belli etmemeye çalışarak hem Servet Hazar'ı hem de Ebru'yu izlemeye devam etti. Önce her şey normal gidiyordu ama sonra onu telaşlandıran bir şey oldu. Tahir Öztürk, Ebru'yu işaret ederek Servet Hazar'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Zaten heyecanlı olan Selim'in aklında pek çok kötü senaryo geçiyordu ki, Ebru ve galeriye beraber geldiği kişi birlikte Servet Hazar'ın yanına gittiler. Kısa bir sohbetin ardından Ebru izin isteyerek yanlarından ayrıldı ve tek başına galerideki fotoğraflara bakmaya başladı. Servet Hazar arkasından onu işaret ederek bir şeyler sordu. Fakat Selim bu sefer tedirgin olmamıştı çünkü Servet Hazar'ın tavırlarından Ebru'yu merak ettiği anlaşılıyordu. Aradan çok zaman geçmeden Ebru'ya doğru harekete geçti ve yanına gelmeden az önce Tahir Öztürk'e biraz geride beklemesini işaret etti.

"Yeniden merhaba," dedi gülümseyerek. "Elif Hanım değil mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Ebru, aynı şekilde gülümseyerek. "Merhaba."

"Cevdet Bey, az önce bana sizin Uluslararası Finans Kurumu'nda çalıştığınızı söyledi," dedi Servet Hazar. "Daha önce tanışmamış olmamamıza şaşırdım."

Ebru bir an Servet Hazar'a dönerek, "İstanbul ofisinde çalışmıyorum," dedi ve hayranlıkla önünde bulunduğu fotoğrafa bakmaya devam etti.

"Cevdet Bey'in Uluslararası Finans Kurumu'nda çalışan sizin gibi güzel bir hanımla neler konuştuğunu merak ettim doğrusu?"

"Çoğunlukla sergiden ve biraz da Cevdet Bey'in Rusya'daki yatırımlarından bahsettik," dedi Ebru, başını çevirip. "Ama en çok da Atatürk'e duyduğumuz hayranlıktan konuştuk. Bence, Mustafa Kemal Paşa dünyanın gördüğü son büyük lider."

"Evet," dedi Servet Hazar, Ebru'yu tepeden tırnağa süzerek. "Bunu anlamak için bu güzel ülkede tek bir nefes almak bile yeter."

Ebru, konuşmaya başladığı sırada Servet Hazar'ın yüzüne baksa da, sözlerini tamamlamasını beklemeden önüne dönerek fotoğrafı izlemeye devam etti. Konuşurken insanların ağzının içine bakmasına alışmış olan Servet Hazar böyle güzel bir kadının ona karşı ilgisiz olmasını yadırgamıştı.

"Yunanlar Ankara'ya doğru ilerlerken," dedi Ebru, "Mustafa Kemal yanındakilerden Anadolu haritası ister ve Sakarya'yı işaret ederek. Zaferi burada kazanacaklarını söyler. Rauf Orbay'ın olayla alakalı beni çok etkileyen bir sözü var. Şöyle

diyor: 'Ona inandık ama neden ve nasıl inandık, hâlâ bilmiyorum.'"

"Dedemle arkadaşlarmış," dedi Servet Hazar, övünerek. "Babamın çalışma odasında, beraber çekilmiş fotoğrafları vardı."

Ebru çok şaşırmış gibi dönerek Servet Hazar'a baktı ve "O zaman sizin de Enveroğulları'nınki kadar muhteşem bir fotoğraf arşiviniz olmalı," dedi.

Servet Hazar, Enveroğulları'yla kıyaslanmaktan hiç hoşlanmasa da duyduğu rahatsızlığı belli etmedi.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ama onlar sergilemek için bizden önce davrandılar. Ata'nın hayallerini gerçekleştirmek için benim ailem de ülkesine büyük hizmetler verdi."

"Büyük aileler arasında her zaman rekabet vardır."

"Eğer bir de ülkenize hizmet etmek için rekabet ediyorsanız çok daha güzel oluyor. Ayrıca Enveroğulları'yla yüz yıla yakın süredir devam eden bir dostluğumuz var."

"Yüz yıllık dostluklar ha?" dedi Ebru, çok şaşırmış gibi görünmeye çalışarak.

"Evet. Dedelerimiz Balkan Savaşları devam ederken tanışmış. Biz aslen Selanikliyiz. Yani Mustafa Kemal Paşa'yla hemşehriyiz."

Servet Hazar, Atatürk'le hemşehri olduklarını, vurgulayarak söylemişti. Ebru bunun çok iyi bir fırsat olduğunu düşünerek konuşmaya buradan devam etmeye karar verdi.

"Dedeniz de Selanik'ten kaçmak zorunda kalan insanlar arasında mıydı?" diye sordu Ebru, birden anlatılanlara karşı daha fazla ilgi duymaya başlamış gibi.

"Evet, Yunan ve Bulgar askerlerine yakalanmadan kaçmak için çok sıkıntı çekmişler. Göçmen kamplarında yaşamak

zorunda kalmışlar. Bir yandan hastalıklar, bir yandan açlık. Kimsenin yiyecek ekmeği yokmuş. İstanbul'a geldikten sonra hayatlarına devam edebilmek için uzun süre gece gündüz demeden çalışmışlar. Sonra da bildiğiniz gibi Birinci Dünya Savaşı patlamış. Aslında aile işlerinin yoluna girmesi de Kurtuluş Savaşı'ndan sonraya denk geliyor. Savaştan sonra çok çalışarak Cumhuriyet'i bugünlere getirmek için elimizden geleni yaptık."

"Peki, Mustafa Kemal Paşa'yla da tanışmışlar mı?" diye sordu, önünde durdukları fotoğrafa hayranlıkla bakarak. Duydukları karşısında büyülenmiş gibi görünse de asıl hayranlığının Servet Hazar'ın anlattıklarına değil, Atatürk'e olduğunu gösteriyordu.

Servet Hazar ailesinin ihtişamlı geçmişini anlatmasına rağmen Ebru'nun ilgisini çekmeyi başaramadığını anlamıştı. Ne anlatırsa anlatsın Atatürk'le kıyaslanmayacağını biliyordu ama pes etmeye niyeti yoktu.

"Evet," dedi, Ebru gibi fotoğrafa dönerek. "Mustafa Kemal Paşa, dedeme Selanik'in hiç mücadele etmeden teslim edilmesine ne kadar bozulduğunu bizzat anlatmış. İkisi de o topraklarda doğmuşlar. Bu durumun onlar için ne kadar acı olduğunu tahmin bile edemiyorum."

"Ailenizin gerçek serveti bu olsa gerek," dedi Ebru. "Çünkü bunlar gerçekten paha biçilmez anılar."

"Evet ama Cevdet Bey gibi yurt dışında önemli yatırımlar yaparak ülkeye hizmet etmenin ayrı bir değeri var."

"Fırsatım varken galerideki bütün fotoğrafları incelemek istiyorum," dedi Ebru, başka bir fotoğrafa doğru ilelerken. "Şu an sadece tarihi yaşamak istiyorum."

Servet Hazar'ın şaşkınlığı giderek artıyordu. Çünkü finans sektöründe çalışan insanlar bu tarz etkinlikleri önemli iş adamlarıyla görüşme fırsatı olarak gördükleri için işten başka bir şey konuşmak istemezlerdi. Oysa karşısında uluslararası finans alanında çalıştığı halde herkesten farklı davranan bir kadın vardı ve bu, onu tanıdığı diğer kadınlardan daha ilgi çekici yapıyordu.

"Size eşlik etmemde bir sakınca yoktur umarım?" diye sordu Servet Hazar.

"Evet, elbette," dedi Ebru.

Selim çıkışın yanındaki fotoğraflara bakıyormuş gibi yaparken, bir yandan Ebru ile Servet Hazar arasında geçen konuşmaları dinlemeye, bir yandan da galerideki insanların hareketlerini takip etmeye çalışıyordu. Artık Ebru'nun bu operasyondaki asıl görevinin ne olduğunu anlamıştı. Her ne kadar görevi gereği bu şekilde davrandığını bilse de bu durumdan çok rahatsız olmuştu. O an Servet Hazar'ı kıskandığını fark etti. Fakat nedensiz yere ortaya çıkan bu kıskanma duygusu onu rahatsız etmişti. Bu duyguların şimdi ortaya çıkmasına bir anlam veremiyordu, çünkü neredeyse bir haftadır yan yana çalışsalar da Ebru'yu Erdem'den kıskanmıyordu.

Fakat böyle düşünmek de içini rahatlatmıyordu çünkü Ebru için Erdem âdeta aileden biri gibiydi. Selim'e göre onlar kendilerini görevlerine adamış iki vatanseverdi ve çalışma arkadaşı olmanın dışında aralarında başka türlü bir ilişki olamazdı. Selim bunları düşünürken Tahir Öztürk yaklaşarak Servet Hazar'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Sanırım artık gitmeniz gerekiyor," dedi Ebru, konuşmaları bitince.

"Hayır, galeri dışında dikkate almaları gereken bir durum olmuş," dedi Servet Hazar, "Tahir Bey güvenlik şefimdir. Bugünlerde işi konusunda biraz hassas."

"Tehlikeli bir durum mu var?" diye sordu Ebru, Servet Hazar'a biraz daha sokularak.

"Hayır," dedi Servet Hazar, gülerek. Ebru'nun sonunda kendisine az da olsa bir yakınlık göstermesi, sarsılmaya başlayan kazanma hırsını biraz olsun tatmin etmişti. "Korkacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Burada her sorunun üstesinden gelebilecek bir güvenlik ekibim var," dedi ve diğer fotoğraflara bakabileceklerini söyledi.

Birkaç resim ve bolca sohbetten sonra Servet Hazar, kısa sürede etkisinde kaldığı bu esrarengiz kadın ile tekrar görüşmek istediğini fark etti. Kendisi ve ailesi hakkında kimseyle konuşmadığı konulardan bile bahsettiği halde kadının hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Sizinle tekrar görüşmek isterim dedi," dedi, Ebru'ya dönerek.

"Elbette, ülkenin en önemli iş adamlarından biriyle her zaman..." sözünü tamamlamak üzereydi fakat Tahir Öztürk araya girerek Servet Hazar'ın kulağına yeniden bir şeyler fısıldadı.

"O zaman hallet sen de, Tahir," diye çıkıştı Servet Hazar. "Etrafta bu kadar adamın var. Madem her şeye benim karar vermem gerekiyor, sen neden buradasın?"

"Affedersiniz," dedi, Ebru'ya dönerek. "Böyle bir konuşmaya tanık olmanızı..."

Tam o sırada galerinin dışında birileri bağırmaya başladı. Bağrışmalar bir anda slogana dönüştü. Gürültüden ne

söyledikleri tam olarak anlaşılmasa da Servet Hazar grubun, "Kahrolsun laiklik," diye bağırdıklarını duyabiliyordu.

Neler olduğunu anlamak için döndüğü sırada, dışarıdaki kişilerden bazılarının galeri girişine gelerek içerideki davetlilere hakaret etmeye başladığını gördü. Servet Hazar'ın yanındaki fotoğrafa bakan davetlilerden biri hemen harekete geçerek Servet Hazar'ın önünde dikildi. Selim ilk korumanın kim olduğunu böylelikle anlamıştı. Ardından Tahir Öztürk içerideki iki kişiye işaret verdi ve adamlar arabaları hazırlamak için koşarak Selim'in yakınında beklediği acil çıkış kapısından geçtiler.

Sonra ortalık biraz daha karıştı. Galeri kapısında daha fazla adam içeri girdi ve sloganlar atmaya başladı. Selim, işte o an Erdem'in neden son birkaç gündür ortalıkta görünmediğini ve o şekilde giyindiğini anladı. Elinde kalın sopalar bulunan bu adamlar da tıpkı Erdem gibi uzun sakallıydılar ve tıpkı onun gibi giyinmişlerdi. Erdem'in yardım almaktan kastı buydu. Muhtemelen o da dışarıdaydı ve kalabalığın daha da öfkelenmesini sağlayacak bir şeyler yapıyordu.

Kısa sürede, davetlilerin gösterdiği tepkilerle öfkesi iyice artan grup ellerindeki sopalarla güvenlik masasına saldırdı ve galerinin camlarına taş atmaya başladı. Bu sırada Tahir Öztürk, salonda kalan bütün adamlarını galeri girişine yolladı ve az önce yanlarına gelen korumayla birlikte Servet Hazar'ı aralarına alarak Selim'in bulunduğu acil çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Tam o sırada Servet Hazar durdu ve Ebru'nun elinden tutarak yanlarından ayrılmamasını söyledi. Tahir Öztürk'ün adamlarını girişi tutmaları için görevlendirdiğini gören Selim, artık peşlerinden kimsenin gelmeyeceğini biliyordu.

Her ne kadar Servet Hazar'ın böyle bir durumda Ebru'nun güvenliğini düşünmesi takdir edilecek bir davranış gibi gözükse de Selim bundan çok rahatsız olmuştu. Durup elini tutması ve onu da yanında götürecek cesareti kendinde bulması kabul edilebilir bir şey değildi. Öte yandan Ebru'nun herhangi bir tehlikeye atılmaması da içini rahatlatıyordu.

Ebru ve Servet Hazar yanından geçerek çıkışa doğru ilerlerken arkalarından gelen kimse olmamıştı. Selim etrafına son bir kez bakındı ve diğer korumaların hâlâ girişi tuttuğunu gördü. Bu aşamada yapması gereken tek şey beş saniye daha bekleyip Ebru'nun peşinden çıkışa doğru gitmekti.

Tahir Öztürk galeriye gelen resimlerin içeri taşındığı uzun koridora girip hızlıca acil çıkış kapısına yaklaştığı sırada, az önce arabaların yanına gönderdiği adamlardan birinin yere yığıldığını gördü. Birden elini Servet Hazar'ın göğsüne yaslayarak durmasını sağladı. Tahir Öztürk'ün elini silahına attığını gören Ebru, yanındaki Servet Hazar'ı tüm gücüyle duvara savurdu ve dirseğini arkasından gelen korumanın suratına geçirdi. Hızlıca arkasını döndü ve sendeleyen adamın belindeki silahı tutup çekti. Ardından karnına çok sert bir tekme attığı adam geriye doğru düşerken, kafasını sert bir biçimde yere vurdu. Ebru birden geri döndü ve Tahir Öztürk'ün silahını kendisine çevirdiğini fark ederek, elindeki silahı yerde yatan Hazar'ın kafasına dayadı.

"Silahını at," dedi Ebru, gözlerini Tahir Öztürk'ün gözlerinden ayırmadan.

O sırada Selim hızla koridora daldı ve karşılaştığı sahne karşısında donup kaldı. Tahir Öztürk silahını birden ortaya çıkan Selim'e doğrulttu. Selim panikle ellerini havaya kaldırdı. Ebru göremese de Selim'in arkasında olduğunu biliyordu. Artık

hem o hem de Tahir Öztürk büyük bir dikkatle birbirlerini izliyorlardı ve biri gözlerini kırpsa diğeri ateş edecek durumdaydı.

"Silahını yavaşça yere bırak," dedi Tahir Öztürk. "Buradan canlı çıkmak için beni vurman gerek ama bunu yapamadan seni ya da arkandakini..." dedi ama sözünü bitiremeden kafasına aldığı bir darbeyle yere yığıldı.

Erdem sabahki kıyafetle karşılarındaydı ama bu sefer elinde galeriye saldıran adamlarınki gibi bir de sopa vardı. Hızlıca yanında getirdiği siyah bir çuvalı Servet Hazar'ın kafasına geçirdi. Erdem, Selim'den kendisine yardım etmesini isterken Ebru da çıkış kapısının yanındaki odaya daldı.

Selim ve Erdem, Servet Hazar'ı arabaya bindirmek için arka kapıdan çıktıklarında sokaktaki gürültünün devam ettiğini duydular. Selim olayın da heyecanıyla başka bir şey duyamaz olmuştu. Peşlerinden birileri gelmeden gitmeleri gerektiği halde bekliyor olmak onu endişelendiriyordu. Ebru'nun nereye gittiğini sorduğunda Erdem'den güvenlik kayıtlarını halletmeye gittiğini öğrendi.

Birkaç saniye sonra Ebru koşarak yanlarına geldi. Erdem, Selim'e arabayı onun kullanması gerektiğini söyledi. Selim itiraz edecek kadar zaman olmadığını iyi bildiği için kendisine söyleneni yaparak şoför koltuğuna geçti. Galerinin arka kapısından çıkıp Erdem'in talimatlarıyla Beşiktaş tarafına doğru hareket etti.

"Ya peşimizden gelirlerse?" diye sordu Selim, korkuyla.

"Gelemezler. Çünkü arabalarını kullanılamaz hale getirdim," diye cevapladı Erdem.

Bu cevap Selim'i biraz olsun rahatlatmamıştı. "Peki ya birilerinin arabasına el koyarak peşimize düşerlerse?" diye sordu, hiç beklemeden.

"Bana güven," dedi Erdem. "Onlar yerlerinden kıpırdayana kadar biz izimizi çoktan kaybettirmiş oluruz."

Selim o an düşünmenin iyi bir sonuç doğurmayacağını düşünerek kendisine söyleneni yaptı. Fakat böyle bir operasyonda kaçmak için kendisine güvenmeleri de olaydan hemen sonra Beşiktaş yönünde ilerlemeleri de dünyanın en aptalca planı gibi görünüyordu. Tüm dikkatini yola vermiş ilerlemeye çalışırken Erdem, Fındıklı sahilinde durmasını söyledi. Selim arabayı kenara çektiğinde, yol kenarında bekleyen bir kişi hiç vakit kaybetmeden şoför koltuğuna geçti.

Ebru ve Erdem, başında çuval olan Servet Hazar'ı arabadan çıkarttılar ve hızlıca deniz kenarına koşarak kendilerini bekleyen bir tekneye bindiler. Selim peşlerinden giderken neler olduğunu, nereye gittiklerini bilmiyordu. Tekneye yerleştikten sonra dönüp Ebru'ya baktığında yüzündeki memnuniyeti görebiliyordu.

Selim kısa sürede trafikten çıktıkları için çok rahatlamıştı ama tekneye bindikten sonra da takip edilebileceklerine dair duyduğu endişeyi atlatamamıştı. Birkaç dakika dalgalı denizde sallanarak ilerlediler ve boğazdan Karadeniz tarafına doğru ilerlemekte olan küçük bir gemiye yanaştılar. Erdem, gemiye çıktıktan sonra hiçbir şey söylemeden Servet Hazar'ı motor dairesine götürüp oraya kelepçeledi ve dışarı çıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Selim, Erdem'e.

"Hiçbir şey," dedi Erdem "Biraz düşünmesi için ona zaman tanıyoruz."

"Neyi düşünecek? Bir şey sormadınız ki?"

"Servet Hazar çok güçlü biri. Sorgulamaya başlamadan önce iradesini kırmamız lazım. Eğer korkmaya başlamazsa bize tek kelime etmez. Şimdi büyük bir belirsizlik içinde ve

neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Fakat gürültü yüzünden de rahat düşünemiyor. Bu yüzden aklına sadece en korkutucu ihtimaller gelecek ve gittikçe daha fazla panikleyecek. Biz de tam olarak bunun olmasını istiyoruz ki sorularımıza cevap versin."

"Ama bu yaptığınız..."

"Sen görevini galeride tamamladın," dedi Erdem. Selim onun kendisine bu kadar sert bir şekilde bakacağını asla düşünemezdi. "Bu aşamadan sonra yanımızda bulunman da gerekmiyor. İstersen çıkıp deniz havası alabilirsin. Şimdi izin verirsen görevimizi yapalım."

"Hayır," dedi Selim. "Bu adamlar benim üzerimden devleti yıkma planları yaptılar. Vereceği cevapları duymak benim de hakkım."

"O zaman sorgu boyunca Servet Hazar'ın arkasında duracaksın ve tek kelime bile etmeyeceksin. Beni anladın mı?"

"Anladım," dedi Selim. Ama Erdem'in bu tavrından hiç hoşlanmamıştı.

Erdem yaklaşık on beş dakika sonra saatine baktı ve hiçbir şey söylemeden Servet Hazar'ı alarak sorgulayacakları kamaraya getirdi. İçerisi pek büyük değildi. Ortada bir masa ve her iki yanında birer sandalye vardı. Sandalyelerden birinin arkasında üçayak üstüne yerleştirilmiş bir el kamerası ve kameranın hemen yanında da ışığı doğrudan masaya gelecek şekilde ayarlanmış büyükçe bir spot lamba vardı. Selim olacakları bildiği halde içerisini gördüğünde endişeye kapılmıştı. Servet Hazar'ın neler düşüneceğini tahmin bile edemiyordu.

Erdem, Servet Hazar'ı kameranın karşısındaki sandalyeye oturttuktan sonra spot lambanın ışığını açtı ve kameranın düğmesine bastı. Selim ve Ebru, Servet Hazar'ın arkasına

geçerken o da masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Erdem başlama işaretini verdi ve Ebru da Servet Hazar'ın kafasındaki çuvalı hızlıca çıkardı.

"Adın ne?" diye sordu Erdem, hiç beklemeden.

"Siz de kimsiniz?" diye karşılık verdi Servet Hazar, ışıktan rahatsız olan gözlerini elleriyle kapatarak.

"İndir ellerini," diye bağırdı Erdem, önündeki masaya sert bir şekilde vurarak. "Adın ne?"

"Neler oluyor anlamıyorum," dedi Servet Hazar, korkuyla ışıktan rahatsız olan gözlerini kısarak. Ama ellerini söylendiği gibi indirmişti.

"Adın ne?" diye tekrar sordu Erdem, aynı sertlikle.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Servet Hazar. Karşısındaki adamın kılığını ve arkasında duran kamerayı yeni fark ediyordu.

Fakat daha sözünü bitiremeden Ebru, Servet Hazar'ın başına çuvalı yeniden geçirdi ve Erdem'le kollarından tutup âdeta sürükleyerek tekrar motor dairesine götürüp bir boruya kelepçelediler. Geri getirdiklerinde Servet Hazar yaşadığı stres yüzünden titremeye başlamıştı. Yerine oturttuktan sonra ellerini sandalyenin kollarına kelepçelediler ve Ebru kafasındaki çuvalı yeniden çıkardı.

"Son kez soruyorum," dedi Erdem, Servet Hazar'ın başındaki çuval çıktığında. Ama sesi bu sefer daha da sertti. "Adın ne?"

"Servet Hazar," diye cevapladı, gözlerini kırparak.

"Kaç çocuğun var?"

"İki."

"Kaç yaşındalar?"

"Ne?"

"Kaç yaşındalar?" diye bağırdı Erdem, elini yeniden sertçe masaya vurarak.

"Biri 12, diğeri 15."

"Onları tekrar görmek istiyor musun?"

"Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Servet Hazar, iyice korkmaya başladığını belirten bir ifadeyle.

"Sana onları tekrar görmek istiyor musun diye sordum! Soruma cevap ver."

"Bakın, size para veririm. Hem de istemediğiniz kadar. Lütfen beni bırakın."

Bu sözlerin ardından Ebru elindeki çuvalı yeniden Servet Hazar'ın başına geçirdi. Tekrar motor dairesine götürüp boruya kelepçelenirken, Selim adamın istedikleri her şeyi verebileceğini haykırdığını duyabiliyordu.

"Artık iradesi pamuk ipliğine bağlı," dedi Ebru, geri döndüklerinde. "Şimdi çocuklarını düşündükçe konuşmaya başlayacaktır."

Selim bunun çok fazla olduğunu düşünüyordu. Suçu ne olursa olsun bir insanı bu şekilde alıkoymak ve ona bu korkuyu yaşatmak kabul edilebilir bir şey değildi. O an sorgu sırasında içeride bulunmamanın aslında iyi bir fikir olduğunu anlıyordu. Karşısında yakınlarını bir daha göremeyeceğini düşünen bir adam vardı. Kendisi de bir süre önce benzer bir tecrübe yaşadığı için adamın neler hissedebileceğini biliyordu. Üstelik her şeyin arkasında onun olduğunu kesin bir biçimde bildiklerinden de emin değildi.

Beş dakika geçtiğinde Servet Hazar'ı yeniden yerine oturttular. Bu beş dakika Selim'e bile çok uzun gelmişti. Servet Hazar'ın neler hissettiğini tahmin bile edemiyordu.

"Beni oyalamaya kalkma!" diye bağırdı Erdem. "Eğer sorduğum sorulara doğrudan cevap vermezsen tekrar içeri geri gidersin. Şimdi beni anladın mı?" dedi, Ebru'nun çuvalı kaldırmasını beklemeden.

"Evet," dedi Servet Hazar, çuvalın altından gelen boğuk bir sesle. Ardından Ebru çuvalı tekrar kaldırdı.

"Şimdi söyle," dedi Erdem. "Çocuklarını tekrar görmek istiyor musun?"

"Evet," diye haykırdı Servet Hazar.

"Konuşmaya başla o zaman! Enveroğulları'ndan bahset. Ne planlıyorsunuz? Planın arkasında senden başka kimler var?"

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu Servet Hazar, burnunu çektikten sonra. "Yirmi dakika falan mı?" Son soruyu sorarken sesi iyice tuhaflaşmıştı. Selim ağladığından emindi. Dönüp Ebru'nun suratına baktığında herhangi bir merhamet ifadesi göremedi. Onun nasıl bu kadar acımasız olabildiğini anlamıyordu. Selim bu vahşete daha fazla izin vermeyeceğini düşünerek araya girecekti ki Servet Hazar kahkaha atmaya başladı.

"Kusura bakmayın buna daha fazla devam edemeyeceğim," dedi, kahkahasına devam ederek. "Sizi bilemem ama ben bu oyundan sıkılmaya başladım."

"Sana ne demiştim," dedi Erdem, aynı sertlikle. "Çocuklarını..."

"Çocuklarımı bu akşam göreceğim," diye araya girdi Servet Hazar, Erdem'in sözlerini bitirmesine izin vermeden.

"Bunun için önce buradan çıkman gerek. Şimdi bize planlardan bahset. Kimden destek aldın? Arkanda kimler var?"

"Arkamdaki Ebru mu?" diye sordu Servet Hazar, gülerek.

Hepsi birden çok şaşırmıştı. Servet Hazar'ın bunu bilmesine olanak yoktu.

"Galeriden çıkarken yanında bir amatör vardı," diye devam etti Servet Hazar. "Sana sessizce Ebru'yu sordu. Yoksa seni boşu boşuna Elif diye arayacaktım."

Selim nasıl bir hata yaptığını o an fark etti. Erdem çok haklıydı. Onun görevi galeriden çıktıkları anda bitmişti. O andan sonra tek kelime bile etmemesi gerekirken hem Ebru'nun adını söylemişti hem de haddi olmayarak sorguya müdahale etmeye çalışmıştı. Ebru'nun bu duruma ne tepki verdiğini görmek için dönüp baktığında bunu umursadığını gördü.

"Şimdi, senin ve o amatörün ismini de öğrenebilirsem iyi olur," diye devam etti Servet Hazar, olabildiğince arkasına dönerek. "Eğer buraya gelip yüzünüzü kendiniz gösterirseniz, size karşı daha merhametli olacağıma söz veriyorum."

"Kimseyi tehdit edecek durumda değilsin," dedi Erdem. "Bir isim öğrendin diye buradan çıkabileceğini mi sanıyorsun. Sabrımızı zorlama, planlarından bahset!"

"Öncelikle kim olduğunuzu öğreneceğim. Bunu da bugün bitmeden yapacağımdan emin olabilirsiniz."

"Enverbank'tan yasa dışı yollarla para çıkartıp reklam şirketine ödeme yaptığını biliyoruz," dedi Erdem. Ama yüzünden şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Bir aileniz var mı?" diye sordu Servet Hazar, yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

"Bugün yakalanmana izin veren Tahir Öztürk'ün talimatlarıyla yapıldı bu ödeme," diye devam etti Erdem.

"Anneniz, kardeşiniz, kardeşinizin çocukları?"

"Bütün bu reklamları Enveroğulları'nı devirerek ülkeyi ekonomik felakete sürüklemek için yaptığını biliyoruz," dedi Erdem.

"Başlamak için ise tek ihtiyacım olan bir isimdi," diye devam etti Servet Hazar. "Galerideki amatör bana bilmem gerekeni zaten söylemiş oldu."

"Yurt dışına kaçırdığın paralarla gizlice küçük şirketler kurarak Enveroğulları'nın piyasasına sızdın. Onlar yıkıldıklarında senin şirketlerinin değeri de milyarlar edecekti. Ülke felakete sürüklenirken sen her şeyi ele geçirecektin."

"Yarından sonra da sevdiklerinizle ilgileniyor olacağım."

Erdem arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı ve Servet Hazar'ın gözlerinin içine bakarak, "Söylediğin kadar güçlü olsan burada olmazdın. Şimdi sana karşı merhametli olmamızı istiyorsan adam gibi konuş."

"Sevdiğiniz her şeyden ve herkesten mahrum kalacaksınız," dedi Servet Hazar. "Ben bu dünyada sevdiğiniz şeyleri bir bir yok ederken, siz bunları kaldığınız karanlık hücreye yemek getiren gardiyandan duyacaksınız."

Selim az önce haline acıdığı adamın adice tehditler savurmasına çok şaşırmıştı. Acısını paylaşmak ve onu bu durumdan kurtarmak istediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Az önce savunması yıkılmış gibi görünen Servet Hazar, düşündüğünden güçlü çıkmıştı.

"Peki, bu amatörün adı ne?" diyerek arkasına dönmeye çalıştı. "Orada olduğunu biliyorum. Hiç konuşmadığın için seni neyle tehdit edeceğimi bilmiyorum," dedi gülerek.

Selim hiçbir şey söylemeden Erdem'e baktı.

"Hadi ama," dedi Servet Hazar. "Seni tehdit etmeden buradan çıkarsam bu gece uyuyamam. Kim olduğunu söyle."

"İlaç şirketlerin sayesinde terör örgütüne uyuşturucu yapımında kullanılan hammaddeleri sağladığını biliyoruz," dedi Erdem. "Bunların duyulması itibarını yerle bir eder."

"Hadi ama," dedi Servet Hazar, söylenenlere aldırmadan neşeli bir şekilde. "Senin de bir ismin olmalı. Söyle kimlerdensin?"

"Sen kimlerdensin," diye sordu Selim, kendini tutamayarak. "Çorbacı Eşref, Avni Kardeşler..."

"Demek seni diğerlerinden daha fazla ciddiye almam gerek," dedi Servet Hazar. Yüzünde, az önceki neşeli ifadeden eser kalmamıştı.

"Nihayet neler olduğunu anlamaya başladın," dedi Erdem. "Şimdi planlarından bahset."

"İtiraf mı istiyorsunuz? Alın öyleyse," dedi Servet Hazar, sesini biraz daha yükselterek. "Bu söylediklerinizin hepsi doğru! Fazlası var eksiği yok. Ama bir şeyi unutuyorsunuz. Şimdi dışarıya çıkıp bunları herkese haykırsanız bile kimse bana ve aileme cephe alamaz. Evet, Enveroğulları bittiler ve yok olmalarını ben planladım ama birazdan çıkıp evime gideceğim. Çünkü Hazar Holding, senin çok sevdiğin bu ülkenin kaybetmeyi göze alamayacağı kadar büyük."

"Büyüklüğün koluna kelepçe takılana kadardı," dedi Erdem. "Şimdi konuşmaya başla."

"Sen koluma kelepçe taksan da patronun çıkarır. Bu yaptığınız yüzünden yarın sizinle birlikte amirlerinizin de ipini çekerken, keyifle içkimi yudumluyor olacağım. Ama sen şunu unutma," dedi, başını Selim'in olduğu tarafa dönerek. "Seninle daha özel ilgilenmeyi planlıyorum."

Aniden Erdem dışarıdan bir gürültü geldiğini duydu. Ne olduğunu anlamak için sesin geldiği tarafa doğru baktı. Birkaç saniye sonra sandalyesinden kalktı ve dizlerinin üstüne çökerek, ellerini ensesinin arkasında birleştirdi. Ebru, Selim'e aynısını yapması gerektiğini söyleyerek Erdem'in yanına geçti. Selim de birazdan içeri bir kurtarma ekibinin gireceğini anlayarak kendisine söyleneni yaptı

"Gördünüz mü?" dedi Servet Hazar, kahkaha atarak. "Çok sevdiğiniz ve korumaya çalıştığınız devlet, beni sizin elinizden kurtarmaya geldi."

O sırada içeriye silahlı bir ekip girdi. Hızlıca üçünü de kelepçeleyerek ayağa kaldırdılar. Selim dönüp Ebru'nun gözlerinin içine baktı. Teslim olmak zorunda kalmış gibi değil, zafer kazanmış bir insan gibi bakıyordu. Bu bakışlar içindeki tüm endişeyi ve öfkeyi alıp götürdü.

"Bana bir telefon verin," diye emretti Servet Hazar, içeri giren adamlara.

"Ceketinin cebinde," dedi Ebru, gülümseyerek.

Ceketinin ceplerini kontrol ettiğinde telefonunun orada olduğunu gördü. "Aptallar," dedi. "Yerimi bunun sayesinde bulabilecekleri aklınıza bile gelmemiş. Neyse bu iş burada bitmedi, sohbetimize yarın kaldığımız yerden devam ederiz."

Ne Ebru ne de Erdem bu sözlere bir tepki vermedi. Servet Hazar'ın da buna aldırış etmediği yüzünden okunuyordu. Etrafına bakınarak, "Kameranın kayıtlarını da istiyorum," dedi, aynı şekilde emrederek.

Ekibin başı olduğu belli olan bir kişi kameranın yanına gitti ve kontrol ettikten sonra, "Kamera kayıtta değil," dedi, şaşkınlıkla.

Servet Hazar üst üste aldığı bu haberler karşısında şaşkına dönmüştü. *Bu ne saçmalık böyle,* dedi içinden. Bu amatörlerin onu Tahir Öztürk'ün elinden nasıl alabildiğini hâlâ anlamıyordu. Bunun hesabını o da verecekti. Güvenlik ekibinin başına dönerek, "Beni derhal evime götürün," dedi.

"Efendim, zaten evinizin önündesiniz," dedi aynı kişi gülümseyerek. "Gemi yalınızın önünde demirlemişti. Sizi bu yüzden bu kadar kolay bulabildik."

Servet Hazar büyük bir darbe almış gibi gözlerini hiddetle açarak önce Selim'e, sonra da artık neşeli olduklarını gizlemeyen Ebru ve Erdem'e baktı.

"Sizinle işim bitmedi," dedi, tehditkâr bir ifadeyle. Kapıdan dışarı çıktığında gerçekten de yalısının karşısında demirlemiş olduklarını gördü. Önce kendi yalısına, sonra da Boğaz'ın karşısındaki Enveroğulları'nın yalısına baktı ve telefonundan bir numara seçerek aradı.

"Bir saate kadar uçağımı hazır istiyorum," dedi, karşısındakini azarlar gibi sert bir ifadeyle. "Londra'ya! Nereye olacak."

Kapının dışından tekrar geri dönerek tehditkâr gözlerle içeri baktı ve geminin yanında kendisini bekleyen bota binerek oradan ayrıldı.

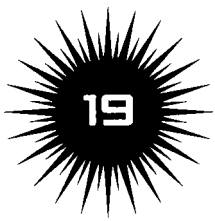

4 Temmuz 2013
İstinye

Selim, Ebru ve Erdem; elleri kelepçeli halde kıyıya çıkartıldıktan sonra, kendilerini bekleyen başka bir ekibe teslim edildiler. Tam olarak ne olduğunu anlayamadıkları bir sebepten dolayı iki grup arasında kısa süreli gerginlik yaşandı ve az daha birbirleriyle çatışmaya gireceklerdi. Sinirlerin iyice gerildiği bir anda gelen telefonla sorun çözülmüş gibi görünse de gerginlik sonlanmamıştı.

Daha sonra, beklemeleri için ayrı arabalara bindirildiler. Normal şartlarda böyle bir durumda endişeden deliye dönmesi gereken Selim, kendini oldukça iyi hissediyordu. Çünkü artık nasıl insanlarla mücadele ettiğini biliyordu ve ne onlardan ne de kendisine yapabileceklerinden korkuyordu.

Arabanın içinde tek başına oturup beklerken Ebru ve Erdem'in şu anda ne yaptıklarını merak ediyordu. Selim kelepçe yüzünden ağrıyan bileklerini rahatlatmaya çalışırken arabanın kapısı açıldı ve takım elbiseli bir adam arkasını dönmesini söyledi. Selim hiç itiraz etmeden kendisine söyle-

neni yaptı. Adam kelepçeleri açtı ve kapıyı kapatıp arabanın yanında beklemeye başladı. Aynı anda arabanın diğer kapısı da açıldı ve içeri Ebru girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Selim.

"Emirleri bekliyorlar. Şu an kimse ne yapacağını bilmiyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Aslında evet," dedi Ebru. "Kesin olan şu, birileri bu yaptığımızın hesabını bizden fena halde sormak istiyor. Bu sebeple bizim yanımızda olanlar ve ipimizi çekmek isteyenler arasında ciddi bir telefon trafiği yaşanıyor."

"Ne olacak peki?"

"Çok şey... Bu yaptığımızı yanımıza bırakmazlar ama hesabını da soramazlar."

"Anlamadım," dedi Selim.

"Hani bir söz var ya," dedi Ebru, "Pandora'nın kutusu açıldı artık. Türkçede bunu karşılayan daha iyi bir tabir olmalı. Sen biliyor musun?"

"Düşünmem gerek," dedi Selim gülümseyerek. "Kelepçeleri açtılar ama sanırım hâlâ tutukluyuz. Başımızın nasıl bir belada olduğunu tam olarak anlamadım."

"Benimle arkadaş olmanın bir iyi, bir de kötü tarafı var," dedi Ebru, gülümseyerek. Gemideki neşesi hâlâ yerindeydi. "İyi tarafı şu: Benimleyken tutuklanman neredeyse imkânsız gibi, kötü tarafı ise başın daima beladadır. Bu durum iyi mi, yoksa kötü mü sen karar ver."

"Sanırım kötü," dedi Selim.

"Bu yaptığımız ülkede deprem etkisi yaratır. İstifalar başlamıştır, etmeyenler de bu yaptığımıza göz yumdukları için kovulur veya sürülür. Herkes, Salih Özden bile koltuğunu

kaybedebilir. Aslında bekletilmemizin sebebi de bu. Henüz görev başında olduğu için tutuklanamıyoruz. Ama görevden alınması an meselesi olduğu için de burada bekletiliyoruz."

"Salih Özden'in görevden alınması durumunda elde ettiğimiz her şeyi kaybetmez miyiz?"

"Hayır. Bu operasyonda ne olursa olsun kaybedilemeyecek bir şey elde ettik. Merak etme, Salih Özden üstüne düşenleri yerine getirecektir."

"Servet Hazar bir sürü şey itiraf etti ama elimizde bunu kanıtlayacak bir şey yok," dedi Selim, biraz daha düşünceli bir ifadeyle. "Üstelik elini kolunu sallaya sallaya çekip gitti. Bu durumda biz kaybedilemeyecek ne elde ettik ki?"

"Servet Hazar'ın serbest kalması seni korkutuyor mu?" diye sordu Ebru, Selim'in gözlerinin içine bakarak.

"Doğrusunu söylemek gerekirse biraz. Ama bugün kendimi önemli bir zafer kazanmış gibi hissediyorum."

"Güzel. Evine ve hayatına geri döndüğünde bunları hissetmeye ihtiyacın olacak."

Selim hayatına kaldığı yerden dönme fikrinin, kendisi için son iki haftadır ne kadar erişilemez bir hayal olduğunu düşündü. Yaşadığı onca stresin onu ne kadar yıprattığının farkındaydı. Bütün bu olanlar ona, sıradan bir yaşamın nasıl büyük bir lütuf olduğunu da hatırlatmıştı.

"Soruma cevap vermedin," dedi, Ebru'ya dönerek. "Biz kaybedilemeyecek ne elde ettik?"

"Ah, evet," dedi Ebru. "Şunu anlaman gerek. Servet Hazar'ın itirafını kaydetsek bile ona karşı kullanmazdık. Çağrı Bey'in raporu da bu yüzden hasıraltı edildi. Devlet bu adamların zarar görmesine izin veremez. Bu bir çeşit çıkar ilişkisi."

"Ama işin arkasındaki kişi o. Madem peşini bırakacaktık, neden böyle bir riske girdik?"

"Bu işlerin arkasındaki isim o olamaz," dedi Ebru, kendinden oldukça emin bir ifadeyle. "O da bir kukla. Ama büyük bir kukla. Bizim asıl kuklayı tutan gizli ele ulaşmamız lazım. Elindeki ipleri kesmeden hiçbir sorunu çözemeyiz."

"Ama ya bankadan çıkan para? Onun arkasında Tahir Öztürk denen adamın olduğunu biliyoruz."

"Servet Hazar'ı sorgulama sebebimizin bununla bir alakası yoktu ki," dedi Ebru, gülümseyerek.

Selim iyice şaşırmıştı. Büyük bir zafer elde ettiğini düşünürken, aslında neyi kazandığını bilmediğini anlamak rahatsızlık vericiydi. Ebru'nun suratına baktı cevabını alamadığı soruyu yineledi:

"İyi ama madem bu işlerin arkasında o yok. Madem Servet Hazar'ı bu yüzden alıp sorgulamadık. Biz kaybedilemeyecek ne elde ettik?"

"Bu işin arkasındaki kişiler kimse, bütün planlarını senin üstüne kurdular ve çok uzun bir süredir oyunlarını gizlice oynuyorlardı. Onlara göre devlet kördü. Burnunun ucunu bile görmüyordu ama en önemli oyuncularını, yani seni, oyuna soktukları anda ellerinden aldık. Peşine düşen adamların kim olduğunu bilmiyorum ama seni elimizden almak için çok zahmete girdiler. Şimdi işin arkasındaki kişiler, sadece ellerinden seni kurtarmadığımızı biliyorlar."

"Yani?" diye sordu Selim, sabırsızlanarak.

"Yani bütün planlarından haberdar olduğumuzu biliyorlar. Ayrıca harekete geçenin sadece kendileri olmadığını, ellerinde pek bir şey kalmadığını da biliyorlar. İşte bu yüzden burada bekliyoruz. Bize büyük bir ceza verseler de deşifre olmak üzere

olduklarının farkındalar. Bu noktadan sonra yıllardır gizlice oynadıkları oyunu değiştirmek zorunda kalacaklar ve hata yapacaklar. Bizim de yapmak istediğimiz tam olarak buydu. Artık Salih Özden görevden de alınsa, bu yaptığımız operasyon yüzünden içeri de girsek, planlarını berbat ettik. İşte bunu elimizden alamazlar," dedi ve arabanın koltuğuna yaslandı.

"Yani Servet Hazar aslında önemsiz bir hedef miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Ebru. "Belki de bizim düşündüğümüzden daha önemli bir hedefti. Ama biz bugün onun arkasındakilere çok önemli bir mesaj verdik. İşte bu mesaj paha biçilmez. Artık senin bunları düşünmen için bir neden yok. Kısa süre sonra bunların hiçbiri yaşanmamış gibi eski hayatına geri dönebileceksin."

Selim eski hayatına geri dönse de bütün bunlar yaşanmamış gibi hayatına devam edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Özellikle de Ebru'yla geçirdiği zamanı unutması mümkün değildi. Unutmayı da istemiyordu zaten. Eğer bütün bunlardan uzak bir hayat yaşayacaksa da Ebru'nun da bu hayatın bir parçası olmasını çok arzuluyordu. Selim bunun Ebru'ya karşı hissetmeye başladığı duyguları açıklamak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü. Tam hislerini açıklayacaktı ki arabanın kapıları tekrar açıldı ve takım elbiseli iki adam bindi.

"Evrak işlerini halletmek için merkeze gitmemiz gerekiyor," dedi, şoför koltuğuna oturan.

Araba harekete geçtikten sonra Selim kaçırdığı fırsata hayıflanarak dönüp Ebru'ya baktı. Ebru mutlu bir biçimde arkasına yaslanmış, pencereden dışarıyı izlemeye başlamıştı. Selim yol boyunca ara ara dönerek Ebru'ya bakıyor ve onun bu rahat tavrını düşünerek kendisini de rahatlatmaya çalışıyordu.

Selim, uzun bir süre hiç konuşmadan pencereden dışarı bakıp düşüncelere daldı. Kesinlikle Ebru'yla olan bağlantısını bitirmek istemiyordu. Olaylar bittikten sonra tekrar görüşebilmek için başını belaya sokması gerekecekse bunu bile çekinmeden göze alabileceğini düşündü. Onun bunları umursamadan yolculuğun tadını çıkardığını hatırlayarak başını döndürdüğünde Ebru'nun dikkatlice arkasına baktığını fark etti. Yüzünde kıyıya çıktıklarındaki neşeli ifade artık yoktu. Neler olduğunu merak eden Selim de arkasına döndü ama bir şey göremedi.

"Ne oldu?" diye sordu Ebru, şoför koltuğundaki adama.

"Emir aldık," dedi adam. "Dönmemiz gerek."

"Nereye?" diye sordu Selim, Ebru'ya.

Ebru ön tarafı işaret etti. Şoför sağa yanaşarak öndeki bir arabanın tam arkasında durdu.

"Bizim diğer arabayla geri dönmemiz gerekiyor," dedi şoför. "Bundan sonra yola kendiniz devam etmek zorundasınız. Rapor vermek için merkeze gitmeyi ihmal etmeyin," diyerek, ön tarafta kendilerini beklemekte olan arabaya bindiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Selim, arabanın ön tarafına geçerlerken.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Ebru, şoför koltuğuna oturduğunda. "Her şey olabilir. Şimdi birileri ellerindeki belgeleri yok etmeye çalışacaktır. Belki böyle bir şey için önlem almaya gönderilmişlerdir. Belki de diğer operasyonlarla ilişkilidir."

"Diğer operasyonlar?" diye sordu Selim.

"Elmadağ'da gördüğün adamlar da bizim peşimizden operasyonlara başladılar. Bu karmaşa daha birkaç gün sürer."

"Peki Enveroğulları ve Hazarlar hakkında ne yapılacak?"

"O konuda ne yapılır bilmiyorum ama bir kılıfına uydurulur ve halka ortalığı yakıp yıkmayacakları türden bir açıklama getirilir. Bu zahmete de bunun için girdik zaten," dedi Ebru, bir gözü dikiz aynasındayken.

"Servet Hazar..."

Ebru birden, "Emniyet kemerini tak," diye Selim'in lafını böldü. Araba giderek hızlanıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu arkasını dönerek. "Takip mi ediliyoruz?"

"Önüne bakmaya devam et," dedi Ebru. "Torpido gözüne bak, silah var mı?"

"Neler oluyor?"

"Dediğimi yap. Neler olduğundan emin değilim ama ihtiyacımız olabilir."

Selim söyleneni yaptı ve torpido gözünü açtı. Gerçekten de Ebru'nun dediği gibi bir silah vardı.

"Var," dedi Selim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dolu olup olmadığına bak, yedek şarjör var mı onu da kontrol et."

"Yok..." diye başladı söze Selim fakat cümlesini tamamlayamadı.

Şarjör için eğilmiş torpido gözünü karıştırıyordu ki önce arabanın motor kaputunda, sonra da ön camında, Ebru'yla arasına denk gelecek şekilde birkaç delik açıldı. Ebru korunma içgüdüsüyle birden direksiyonu kırdı ve yan dönen araba hızın da etkisiyle takla atmaya başladı. Selim dehşet içinde ne yapacağını bilemeden koltuğa sarıldı ve çarpışmanın etkisiyle kendisinden geçti.

Ayıldığında canının yandığını hissediyordu. Etrafına baktığında yan yatmış bir arabanın içinde olduğunu gördü ve içini korku kapladı. Panikle hareket etmeye çalıştı ama başaramadı. Araba onun oturduğu tarafa doğru yan yatmış ve ayağı kapı ile koltuk arasına sıkışmıştı. Yardım istemek için tüm gücünü toparladığında Ebru'nun sesini işitti. Etrafına bakındı ama göremedi. Biraz daha dikkatini verdiğinde sesinin arabanın sol tarafından geldiğini anladı.

"Sedat Erginer," dedi Ebru, iğrenirmiş gibi bir ses tonuyla. "Bu işin arkasında senin gibi bir pisliğin olduğunu tahmin etmeliydim."

"Bir gün dizlerinin üstündeyken kafana harbi sıkacaklar bak söylemedi deme," dedi, Ebru'nun Sedat Erginer dediği kişi.

"Ne yapacaksan yap!" dedi Ebru. "Artık senin gibilerin zamanı doldu. Nerede olursan ol, kimden yardım alırsan al, yaptığın her şeyin hesabını sana bir bir soracaklar."

"Şimdi beni de öz kardeşin gibi düşün. Bana da yalvar," dedi Sedat Erginer, duygusuzca. "Ama iyi yalvar. Yoksa ıskalamam."

"Senin gibi bir şerefsiz..." diye haykırdı Ebru ama sözlerini tamamlayamadan canının çok yandığını beli eden bir çığlık atarak sustu.

Selim bulunduğu yerden olan biteni göremiyordu. Ayağını kurtarmaya çalışırken birin arabanın önüne geldiğini fark etti. Başını kaldırdığında parçalanmış olan camdan takım elbiseli birinin kendisine baktığını gördü.

"Öldün zannettim," dedi Sedat Erginer.

Selim yerinden kıpırdayamıyordu. Sıkışan bacağının ağrısını şiddetli bir biçimde hissetmeye başlamıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama Sedat Erginer silahını dudaklarının üstüne götürerek bir yandan susmasını işaret ediyor, bir yandan da kafasını iki yana sallıyordu.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" diye sordu zorlanarak Selim.

"Bu kızın iş arkadaşıyım" dedi Sedat Erginer. "Ama asıl sen kimsin?"

"Ben Selim Gökay..."

"Hayır hoca," dedi Sedat Erginer. "Ben adının Selim Gökay olduğunu biliyorum da, sen neden bu işin içindesin onu biliyor musun?" dedi Sedat Erginer, alaycı bir ifadeyle.

Selim başını iki yana salladı. Onun düşünebildiği tek şey ayağını bir an önce kurtarmaktı.

"Bak Selim Gökay," dedi Sedat Erginer. "Sen hiç girmemen gereken bir işe bulaştın. Sonra gidip bir de bu insanların yanında yer aldın. Sana, seni kurtardıklarını söylediler değil mi? Seni kurtarmak gibi dertleri yoktu, inan bana. Seni, benim gibilere ulaşmak için kullandılar."

"Ne saçmalıyorsun sen," diye haykırdı Ebru.

"Bak hoca," dedi Sedat Erginer, Ebru'nun sözlerine aldırmadan. "Ben zamanında çok önemli bir sürü adamı öldürüp yurt dışına kaçmak zorunda kaldım. Sekiz ay önce gizlice seni öldürmek için ülkeye geri döndüm. Senin elinde çok önemli bilgiler vardı. Bunların ne olduğunu öğrenmemen gerekiyordu. Yanılıyor muyum?"

Selim sekiz ay önce, Ebru'nun ifadesiyle Türkiye'nin en çok aranan katiline kendisinin öldürülme emrinin verildiğini öğrendiğinde hissettiği tarif edilir gibi değildi.

"Ne demek istediğimi anladığını görüyorum," diye devam etti Sedat Erginer. "Şimdi ölmeden önce sana anlatmam gereken şeyler var. Senin bu dünyadan hiçbir şey öğrenmeden gitmen gerekiyordu ama ben buna razı olamadım. Tamam, sen benim için sadece bir işsin ama bu kızın gözünde de bir farkın yok."

Ebru tekrar yalan söylediğini haykırdı fakat Selim, Sedat Erginer'in ne söylediğini anlamaya çalışıyordu.

"Bu insanlar benim yaptığım işleri umursamazlar. Kendilerine Millî Güvenlik Teşkilatı diyorlar ya, o da yalan. Bunların güvenlikle de hiç alakası yok."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Selim.

"Dedim ya gerçekleri öğrenmeni. Bu kızın bana katil dediğine bakma. Benim gibilerin beline silahı bunlar verir. Çünkü benim gibiler olmasa bunlara da gerek kalmaz. Bu yüzden suçu bitirmek ya da güvenliği sağlamak için asla çabalamazlar. Düşün, Servet Hazar elini kolunu sallayarak nasıl çekip gitti."

"Ne saçmalıyorsun," diye bağırdı Ebru.

Sedat Erginer Ebru'nun olduğu tarafa döndü. Silahını dudaklarının üstüne götürerek susmasını işaret etti. Ardından ön camın yanına yürüdü ve çömelerek silahını Selim'in kafasına dayadı.

"Bak konuşmamı istemiyor neden? Çünkü haklıyım. Eğer suçu engellemeye kalksalar kendilerini feshetmeleri gerekir. İşlerini yapabilmeleri için sana bin bir türlü yalan söylerler. Ama seninle işleri bittiğinde dönüp bakmazlar bile."

Durdu ve Selim'in sıkışan ayağının yanında duran silahı fark ederek uzandı.

"Demek kahraman olacaktın ha?" dedi, silahı iki parmağıyla kabzasından tutup Selim'in burnunun üstünde sallayarak.

Selim, zaman kazanması gerektiğini düşünüyordu. Eğer karşısındaki adamı biraz daha oyalayabilirse ayağını kurtarabilir ve arabadan çıkmak için bir şans yakalayabilirdi.

"Bunları neden anlatıyorsun?" diye sordu ama o sırada Sedat Erginer'in telefonu çaldı.

"Sessiz ol," dedi Sedat Erginer, silahını Selim'e doğru sallayarak. "Patron arıyor."

Selim bu fırsatın son şansı olduğunu çok iyi biliyordu. Ayağını sıkışan yerden kurtarmak için tüm gücüyle çekmeye çalıştı ama beceremedi. Sedat Erginer telefonda konuştuğu kişiye ciddi açıklamalarda bulunuyordu. Selim ayağını tüm gücüyle çekmeye çalışırken, ancak "Tamam, işlerini bitirip hemen geliyorum," cümlesini anlamayı başardı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

"Beni vurursan gerçekten kahraman olurum," dedi, elinden geldiğince korkusuz görünmeye çalışarak.

Sedat Erginer gülmeye başladı. "Atilla bak," dedi, Ebru'nun olduğu tarafa doğru seslenerek. "Zaman kazanmaya çalışıyor."

Arabanın kırık camından Selim'e doğru eğildi. "Sadık Akbey'in emrinde çalışan birine güvenip de ölen adama kahraman denmez, hoca," dedi fısıldayarak. "Fakat sana bir konuda hak veriyorum, bu kızla ben aynı işi yapıyoruz ama seni ben vursam kahraman, o vurursa hain olursun."

"Beni öldürmeye geldiğini söyleyen sensin," diye bağırdı Selim, olabildiğince sert bir ifadeyle. "Onlar hayatımı kurtardı hem de defalarca."

"Demek bu kıza güveniyorsun, ha? Hoca ne zamandır bu kızla berabersin? Hiç sordun mu kendine, acaba gerçek adını biliyor muyum diye?"

Selim bu soru üzerine öyle şaşırmıştı ki artık zaman kazanmak için bile ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bak sana son bir bilgi," dedi tekrar fısıldayarak. "Öz kardeşi tarafından kafasına sıkılan bir insan kimseye güvenemez. Onlar için ne yaptığının ya da kim olduğunun bir önemi yok. İhtiyaçları varsa seni kullanırlar. Yoksa ya benim gibi katil olursun ya da senin gibi maktul."

Duydukları karşısında şoke olan Selim sadece, "Anlamıyorum," diyebildi.

"Böylesi daha iyi be hoca! Zaten anladığında benim gibi arada kalıp sersefil bir hayat yaşıyorsun," dedi Sedat Erginer.

Ayağa kalktı, arabanın önüne doğru yürüdü ve Ebru'nun olduğu tarafa baktı. Ardından silahını Selim'e doğrulttu. Selim panik içinde kendisine doğrultulan silaha bakarken birden vücudunda dayanılmaz bir acı hissetti. Üstünden akan kanı gördüğünde bedeni uyuşmaya başladı ve gözlerini yavaşça kapadı.

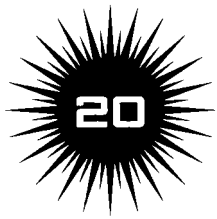

5 Temmuz 2013
Maslak

Birden nefes alamadığını hissederek gözlerini açtı. Korku içinde etrafına baktı ama kimseyi göremedi. Neler olduğunu anlamak için tüm dikkatini dışarıya verdi ama yol kenarından geçen arabaların sesinden başka bir şey duyamıyordu. Aklında sadece Ebru'nun kafasına dayalı silah vardı. Arabadan bir an önce çıkmazsa çok geç kalabilirdi. Koltuk ile kapı arasına sıkışan ayağını kurtarmak için tüm gücüyle çekti. Canı öyle yanıyordu ki bağırmamak için kendini çok zor tutuyordu. Acıdan yaşla dolan gözlerini sildi ve emniyet kemerini açarak kendini parçalanmış ön camdan dışarı attı.

Şimdi gidip Ebru'yu tehdit eden adamın boğazına yapışacaktı. Acının da etkisiyle dişlerini sıktı ve burnundan soluyarak ayağa kalkmaya çalıştı fakat başaramadı. Sürünerek arabanın arka tarafına kadar ilerlediğinde Ebru'nun orada olmadığını fark etti. Vücudunda hiç güç kalmamıştı ve artık kolları da tutmuyordu. Bulunduğu yere yığılmamak için mücadele ederken ayaklarının altında birikmeye başlayan kanı gördü. Daha

fazla dayanamayarak kendini sırt üstü yere bıraktı. Titreyen ellerle vücudunu kontrol ederken gözleri kararmaya başladı.

Yüzüne düşen bir damlayla irkilerek doğruldu. Çevresini sis kaplamıştı ve öyle yoğundu ki zor nefes alıyordu. Etrafını görmeye çalışırken yüzüne bir damla daha düştü ve sonra gökyüzü delinmiş gibi yağmur yağmaya başladı. Sis yüzünden gözleri yanıyordu ve nefes almak giderek daha da zorlaşıyordu. Oradan bir an önce uzaklaşmak zorundaydı. Birden bir çığlık duydu. Bunun Ebru'nun sesi olduğuna emindi. Sesin geldiği yere doğru koşmaya başladı.

Ciğerlerinin yanmasına aldırmadan koşmaya devam etti ve ansızın kendini bir meydanda buluverdi. Büyük bir kalabalık toplanmıştı. İnsanların neden orada olduklarını anlamaya çalışırken, dizlerinin üstüne çöken Ebru'nun çevresinde toplandıklarını gördü. Birden Ebru'nun arkasında Sedat Erginer belirdi ve silahını çıkararak ona doğrulttu. Sonra insanlar, meydandan yükselen silah sesiyle kaçışmaya başladılar.

Kalabalık, çığlıklar atarak üzerine doğru koşuyordu. Kendini yere atarak başını kollarının arasına aldı ve kendisini korumaya çalıştı. Herkes öyle büyük bir korkuyla kaçışıyordu ki bir sel gibi üstünden geçip gittiler.

Sesler kesildiğinde Ebru'yu kurtarmak için meydana doğru fırladı fakat bir anda olduğu yerde donup kaldı. Sedat Erginer silahını Ebru'nu kafasına dayamış bir şeyler söylüyordu. Durması için haykırdı ama sesini duyuramadı. Kalan tüm gücünü kullanarak koşmaya başladı. Meydana ulaştığında ne haykıracak nefesi ne de Ebru'yu kurtaracak gücü kalmıştı.

"Senin gibi insanlar kullanılır hoca," dedi Sedat Erginer silahını Selim'e doğrultarak. "Ya katil olursun ya da maktul."

Sonra bir el silah sesi daha yükseldi. Selim kulağında bir uğultuyla dizlerinin üstüne yıkıldı. Ellerini göğsüne götürdüğünde bütün göğsünün kan içinde kaldığını fark etti. Bunun son anları olduğunu anlayarak yere yuvarlandı. Başını soğuk taşa yasladığında meydandan alevler yükseldiğini gördü. O kadar yüksekti ki bu alevler, bütün gökyüzünü sanki ateşten bir kubbe gibi sarmıştı. Elini sanki dokunmak istermişçesine Ebru'ya doğru uzattı ve birden gözlerini açtı.

Etrafında ilk fark ettiği şey griye boyanmış duvarlar oldu. Odanın ortasına yerleştirilmiş bir yatakta yatıyordu. Hemen yanı başında bir masa ve üstünde çiçekler vardı. Birazcık daha dikkatini toplamayı başardığında bulunduğu yerin bir hastane odası olduğunu anladı. Başını çevirdi ve Ebru'nun gülen gözlerle ona baktığını gördü. Birden her şeyi hatırladı: takla atan arabada sıkışan ayağını, kaybetmek üzere olduğunu sandığı Ebru'nun çığlıklarını, peşindeki katilin söylediği sözleri ve gözlerinin içine bakarak ona ateş etmesini...

Sonra sağ elini göğsüne götürdü ve vücudunda bir yara aramaya başladı. Canı çok yanıyor, hareket etmeye çalıştıkça da kolu sızlıyordu. Elini kaldırıp sızlayan yere dokundu ve yarayı buldu. Göğsünün sol tarafı ile omuzu arasına bir tedavi uygulanmıştı. Hastane sargı bezi konusunda o kadar cömert davranmıştı ki yaranın büyüklüğü hakkında bir fikir edinemiyordu.

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu Selim.

"Az önce geldim," dedi Ebru, gülümseyerek. "Nasıl olduğunu kendim görmek istedim."

"Nasılım peki?"

"Her şey yolunda meraklanma!" dedi, tekrar gülümseyerek. "Küçük birkaç sıkıntı dışında hayatını etkileyecek önemli

bir durum yok. Sadece merminin isabet ettiği yerde ufak bir yara izi kalacak. İlk zamanlar biraz ağrın olur fakat sonra o da geçer."

Ebru'nun sesindeki keyif gözlerine de yansımıştı. Selim o saniye kendisini dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyordu. Ebru yanındaydı ve ona gülümsüyordu.

"Sen de yaralandın mı?" diye sordu Selim.

"Seninki kadar ciddi bir şey değil. Sadece bir sıyrık."

Selim, Ebru'nun da yaralanmış olmasına çok üzülmüştü. Hatta bu yaradan bir biçimde kendisinin de sorumlu olduğunu düşündü.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," dedi, Ebru'nun gülen gözlerinin içine bakarak.

Elini tutmak için hafifçe yana dönmeye çalıştı ama ağrıyan kolu bunu yapmasını oldukça güçleştiriyordu.

"Lütfen! Kendini yorma," dedi Ebru, ona doğru dönmeye çalışan Selim'e. "Niçin teşekkür etmek istiyorsun?"

"Seninle karşılaştığımız ilk andan itibaren ben sadece bu işten nasıl kurtulabileceğimi düşünüp durdum. Ama sen bir yandan benim hayatımı kurtarmaya çalışırken, bir yandan da bu ülke için mücadele ediyordun..."

"Bu ikisi aynı şeydi zaten," dedi Ebru. "Üstelik sen de benim hayatımı kurtardın, unuttun mu?"

Fakat Selim'in söylemek ya da karşılığında duymak istediği şey bu değildi.

"Artık bunları düşünmene gerek yok," diye devam etti Ebru. "Hatta eski hayatına geri döndüğünde bu olanların hiçbirini hatırlamayacaksın."

"Pek sanmıyorum! Şans eseri hayatta kalmış biri olarak yaşadıklarımı unutmam kolay olmayacak."

"Ben hayatta kalmanın şansla alakası olduğunu düşünmüyorum," dedi Ebru.

"Ülkeye beni öldürmek için geri döndüğünü söyleyen bir katil yanıma çömelmiş, arabanın ön camından tabancasını bana doğrultmuştu," dedi Selim. "Hayatta kalmamın nesi şans değil?"

"Sedat Erginer, bu ülkede çözülmeyi bekleyen en önemli cinayetlerin arkasındaki isim. Daha önce özel birimler tarafından korunan insanları bile zorlanmadan öldürmeyi başardı. Eğer böyle bir adamı birinin peşine gönderiyorsan ne pahasına olursa olsun görevi bitireceğini bilirsin. Hayatta kalman işte bu yüzden şans değil."

"Anlamadım," dedi Selim.

"Onun, seni öldürmek için orada olmadığını söylemeye çalışıyorum. Profesyonel bir katil hiçbir zaman o mesafeden ıskalamaz. Eğer öldürmek isteseydi seni omzundan vurmazdı. Ayrıca o mesafeden ateşlenen bir kurşun omuzu delip geçmeliydi. Seninki kemiğin üstünde kaldı. Bu da merminin hızının azaltıldığını gösteriyor. Ama bunları boş ver. Yeni hayatında bu bilgilere ihtiyacın olmayacak."

Selim de zaten yeni hayatında bu bilgilere yer olsun istemiyordu. Ama Ebru'nun olmadığı bir hayatı da istemediğinin farkındaydı. Eğer birazcık daha yanında kalmasını sağlayacaksa olan biteni tüm detaylarıyla sıkılmadan uzun uzun dinleyebilirdi. Ebru'nun yüzüne dikkatlice baktı ve birden hayatında olmasını bu kadar istediği kadın hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti.

"Kendimi Servet Hazar gibi hissettim," dedi, Ebru'nun gözlerinin içine bakarak.

"Anlamadım," dedi Ebru, şaşırarak. "Neden öyle söyledin?"

"Sorgu sırasında Servet Hazar, galeride o kadar konuşmanıza rağmen hakkında bir şey bilmediğinden bahsetmişti. Ben de seninle o kadar zaman geçirdim halde hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Selim. Bir süre Ebru'nun gözlerinden ayıramadı bakışlarını, "Sana sormak istediğim bazı şeyler var. Ama biraz özel olabilir," dedi.

"Cevaplayabileceğim bir şeylerse elbette sorabilirsin."

"O adam beni vurmadan önce sana söylediği şeyleri duydum," dedi Selim, Ebru'nun gözlerinin içine bakarak. "Bir gün dizlerinin üstündeyken kafana sıkacaklarını, onu öz kardeşin gibi düşünüp ıskalamaması için iyi yalvarmanı söyledi. Ben de ensendeki o yara izini düşününce..."

"Beklediğim kadar da özel bir şey değilmiş," dedi Ebru, gülümseyerek. "Ben de..." durdu ve nereden başlayacağını kestirmeye çalışıyormuş gibi biraz düşündü. "Açıklanması gereken başka şeyler de söyledi," dedi.

Ebru'nun yara izi gibi saklamak istediği bir şeyi anlatacak olması Selim'i şaşırtmıştı. Daha iyi dinleyebilmek için başını yastığına iyice yerleştirdi ve tüm dikkatini Ebru'ya verdi.

"Sana gerçek adımla ilgili söylediği şeyler de doğruydu," diye başladı söze. "Adım Ebru değil. Gerçek adımı kullanmayalı o kadar uzun zaman oldu ki biri arkamdan seslense dönüp bakmam herhalde. Görevim gereği bazen Ebru oluyorum, bazen bir başkası."

"Anlıyorum," dedi Selim. "Görevin gereği kimliğini gizlemek zorundasın."

"Öyle değil," dedi Ebru. "Benim maceram teşkilattaki diğer insanlarınki gibi başlamadı. Ben kimliğimi çok daha önce dünyaya geldiğim Van'dan ayrılmak zorunda kaldığımda değiştirdim. Üstelik daha on iki yaşında bir çocuktum. Ama bir gün, çocukluğumu bile elimden aldılar."

Ebru bir süre konuşmadan yere baktı. Selim, ona bu anılarını hatırlatarak aynı acıları yeniden yaşatmış olabileceğini düşündü.

"Her hatanın bir bedeli vardır," diye devam etti Ebru. "Ben ise bu bedeli canımla ödemek zorunda kaldım. Ailem abimin eline tabancayı tutuşturdu. Abim dediğim de benden sadece iki yaş büyüktü. Silahı kafama dayadığında çok korktuğumu, deliler gibi ağlayarak yalvardığımı hatırlıyorum. Onun da elleri titriyordu. Tetiği çekmeden önce benim suçsuz olduğuma inandığını ama yapmak zorunda olduğunu söyledi ve bir anda her şey karardı. Sonra, hem de oldukça uzun bir süre sonra, böyle bir hastane odasında açtım gözlerimi. Yanımda Salih Özden vardı. O dönem bölgede görev yapıyordu. Güvenliğimi sağlamak için aileme öldüğümü söylediler. Beni gizlice İstanbul'a getirerek bir ailenin yanına yerleştirdi. Sonrasında ise o gizlilik beni teşkilatta bulunduğum yere kadar getirdi."

"Özür dilerim," dedi Selim. Neler olduğunu merak ettiği için kendisini kötü hissetmişti. "Bu anıları sana tekrar hatırlatmak istemezdim."

"Unuttuğumu söyleyemem," dedi Ebru. "İnsan ailesi tarafından infaz edildiğinde uzun süre kimseye güvenemiyor. Aslında başarılı olmamın sebebi de bu. Çünkü insanların teşkilata girdikten sonra öğrendiği gizlilik, başından beri benim hayatımın bir parçası oldu. Hayatı boyunca kendisini gizlemek zorunda olan biri, insanların yüzüne baktığında bir

şeyler gizleyip gizlemediğini de, ihaneti de görebiliyor. Ama sana çarptığım gün yüzünde ikisini de görmedim. Kaçırılmana müdahale edişimin nedeni de buydu."

"Peki, bu müdahale sana sıkıntı yaratacak mı? Yani amirlerin bu duruma ne diyorlar?"

"Benim amirim Salih Özden. Onun itiraz etmediğini zaten biliyorsun. Ama Sadık Akbey bu duruma ne der bilemiyorum?"

Selim birden Sadık Akbey ismini anımsadı. İlk kez Tufan Cansever'den duymuştu. Sonra da Sedat Erginer'den.

"Sedat Erginer tetiği çekmeden kısa süre önce kulağıma onun adını fısıldadı," dedi Selim.

"Ne dedi?" diye sordu Ebru.

"Ateş etmeden önce kulağıma, Sadık Akbey'in emrinde çalışan birine güvenilmez gibi bir şeyler fısıldadı. Tam olarak hatırlayamıyorum. Sanırım senden bahsediyordu."

Ebru birden ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir şeyleri anlamaya çalıştığı her halinden belliydi. Sedat Erginer, Selim'in anlayamayacağı bir şeyler söylemiş olmalıydı.

Selim, Ebru'nun yüzündeki ciddiyeti görünce bunu söylediğine pişman oldu. Ebru, aniden tüm dikkatini Selim'in söylediği sözlere vermişti. Oysa Selim bir an önce Ebru hakkındaki hislerini ona açıklamak istiyordu ve eğer şimdi yapmazsa bir daha bu fırsatı bulamayacağından korkuyordu. Her ne kadar istemese de sözlerine devam etmek zorunda kaldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Selim, merakla.

"Sadık Akbey ismi iki anlama gelir," dedi Ebru, düşünceli bir biçimde odanın içinde dolanmaya devam ederek. "Biri ihanet, diğeri kahramanlık."

"Sedat Erginer'in bunu özellikle söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Öncelikle şunu anlamak zorundasın. Senin tanık olduğun olay, Türkiye üstüne oynanan oyunların ilki değildi. Sonuncusu da olmayacak. Sadık Akbey ülkeye ihanet edenleri kendi silahlarıyla vurduğu için önemli biri. Bu yüzden bazıları onun bir kahraman, bazıları ise bu ülkenin gördüğü en tehlikeli adam ve kesinlikle güvenilmemesi gereken bir kişi olduğunu düşünüyor. Ben bir kahraman olduğunu düşünenlerdenim. Hem de gelmiş geçmiş en büyük kahramanlardan."

"Sedat Erginer sence bunu mu kastetti? Yani onun da ihanet ettiğini mi?"

"Bu çok karışık bir hikâye," dedi Ebru, düşünceli bir biçimde odanın içinde dolanmaya devam ederek. "Sadık Akbey'in aktif görev yaptığı dönemde, Millî Güvenlik Teşkilatı'nın başındaki isim bir casustu. Yaptığı işlerin hiçbiri ülkenin yararına değildi. Sadık Akbey bu adama on sene hizmet etti. On sene boyunca kendisine yapması emredilen her görevi eksiksiz yerine getirdi. Hem de hiç tereddüt etmeden. Onun emriyle yaptığı operasyonlar ülke tarihinin en başarılı operasyonlarıydı."

"Anlayamadım," dedi Selim. "Ülkenin yararına olmayan operasyonların başarılı olması onu bir hain yapmaz mı?"

"Daha sonra başarılı gözüken bu operasyonların hepsinin, aynı derecede önemli daha küçük çaplı birçok operasyonu örtecek biçimde planlandığı ortaya çıktı. Sadık Akbey her şeyi en ince detayına kadar hesaplayarak yaptığı operasyonlarla içerideki hainlerin ortaya çıkmasını sağladı. Resmî operasyonlar o kadar başarılıydı ki gayriresmî olanların kimse farkına bile varamadı. Sadık Akbey buna on sene boyunca devam etti ve bu zaman zarfında hain gibi görünmekten hiç çekinmedi.

Bu yüzden onun kahraman olduğunu düşünüyorum. Çünkü ülkesinin kurtulması için hain olarak bilinmeyi bile göze aldı."

"Sizin dünyanız çok değişik," dedi Selim, gözlerini tavana dikerek. "Operasyonlar, komplolar, ihanetler... Yani bunların arasında kendimi düşününce..."

"Hayır, böyle düşünme," diye araya girdi Ebru, gülümseyerek. "Yardımların olmasa kim bilir ne durumda olurduk. Sana hayatımı borçluyum. Sen olmasan belki de ölmüş olurdum."

"Bana doğru düzgün bir yemek ısmarlarsan ödeşebiliriz," dedi Selim, beklediği fırsatı değerlendirerek. "Eğer dediğin gibi sana yardımcı olduğumu düşünüyorsan, benim önce konserveye sonra da hastane yemeklerine mahkûm bırakıldığımı aklından çıkarma,"

"Tamam," dedi Ebru, Selim'in yanına doğru yürüyerek. "Ben de sana nasıl teşekkür edeceğimi düşünüyordum. Yemek gerçekten iyi bir fikir. Sana bir yemekten daha fazlasını borçluyum aslında..." Uzanıp Selim'in elini tutmuştu ki çalan telefonu yüzünden hemen bırakmak zorunda kaldı.

Selim uzun süredir nasıl yapacağını bir türlü bilemediği ilk adımı nihayet atmıştı. Bu, onun eski ve tehlikesiz hayatına geri döndüğünde Ebru'yla bağlantıda kalmak için sahip olabileceği tek şanstı. Eğer iyi bir fırsat yakalayabilirse bir sonraki adımı atabilir ve Ebru'nun, hayatından bir daha çıkmamasını sağlayabilirdi. Bu yüzden telefon konuşmasını bitirir bitirmez çok belli etmeden ısrarını artıracaktı. Gerekirse bunun için yaralanmasını bile koz olarak kullanabilirdi.

O neşeli ve umutlu bir biçimde içinden birazdan söyleyeceklerin provasını yaparken, birden Ebru'nun yüzünde çok ciddi bir ifadenin belirdiğini fark etti. Ebru, Selim'den izin isteyerek odadan çıktı.

"Çıkmam gerek," dedi Ebru, konuşmasını bitirip odaya geri döndüğünde. "En kısa zamanda geri döneceğim."

"Ne oldu? Ters giden bir şeyler mi var?" diye sordu Selim, merakla.

"Seninle alakalı değil. Bir sonraki görüşmemize kadar yemeği nerede yiyeceğimizi düşün. Çok lüks bir yer olmasın. Pek benim tarzım değildir," dedi ve başka bir şey söylemeden yıldırım hızıyla odadan çıktı.

Selim üst üste binen hayal kırıklıklarının artık bir noktada sona ereceğini umarak yatağına iyice gömüldü. Tek tesellisiyse, Ebru'dan ne zaman ve nerede olacağını bilmediği bir yemek sözü almasıydı. Şimdi bir yandan iyileşirken bir yandan da lüks olmayan ama yemek yerken rahatça sohbet edebilecekleri bir yer bulması gerekiyordu. Başını yastığa yasladığında gözlerinin önüne vurulduğu an geldi. Artık bunu kâbuslarına girecek bir anı olarak hatırlamayacaktı çünkü bu sayede Ebru'dan bir yemek sözü almıştı. O kadar keyiflendi ki ellerini başının arkasına atmayı denedi ama kurşun yarası izin vermedi. Yine de durumundan hiç de şikâyetçi değildi. Gözlerini kapadı ve Ebru'yla yiyeceği yemeği hayal ederek uykuya daldı.

6 Temmuz 2013
Anadolu Hisarı

Salih Özden, arabasını Anadolu Hisarı'nın önüne çektiğinde sıcaktan bunalan insanlar kendilerini deniz kenarına atmış, serinlemeye çalışıyorlardı. Arabasından indikten sonra şapkasını ve güneş gözlüklerini takarak boş bulduğu ilk banka kadar yürüdü ve oturdu. Buraya gelip, denize karşı oturarak boğazın güzel manzarasını seyre dalmayalı uzun yıllar olmuştu. O an eski günleri aklına geldi. Aktif görevdeyken masa başına geçmeyi asla düşünmezdi fakat tecrübeli istihbaratçıların zamanla görevi gençlere devrederek onlara yol göstermesi teşkilatta bir gelenekti.

Şimdi onu herkes saygın bir istihbaratçı olarak tanısa da görev başında bulunduğu yıllar boyunca elde ettiği başarıların yanı sıra herkesten gizlediği hataları da vardı. Belki de bu yüzden yıllardır Hisarönü'ne uğramamıştı. Burası, ona en büyük hatasını hatırlatıyordu.

Temiz deniz havasını içine çekerek etrafına bakındı. Eskiden olsa oturmadan civardaki tüm insanları gözler ve olası

tehditleri belirlemeye çalışırdı. Fakat bugün kendisini bekleyen tehlikenin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Çevresine bir kere daha bakındı ve doğru zamanda gelip gelmediğini anlamak için saatini kontrol etti.

"Meraklanma vaktinde geldin," dedi, arkasından bir ses. "Eski dostlarını hiç bekletmezsin."

Sedat Erginer, şapkası ve güneş gözlüğüyle kolay kolay tanınacak durumda değildi.

"Kendini gizlemek için bu kılığa girdiysen, söyleyeyim daha fazla dikkat çekiyorsun," dedi Salih Özden, Sedat Erginer yanına oturduğunda.

Sedat Erginer söylenene aldırmadan yanında getirdiği gazeteyi çıkardı ve okuyormuş gibi önünde açtı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Salih Özden. "Teslim olmaya mı geldin?"

"Sen daima en zor zamanlarımda bana gereken desteği verdin," dedi, gazetesine bakarak. "Bu son olaydan sonra bu ülkede beni içeri atmaya cesaret edebilecek tek bir adam bile bırakmadın. Şimdi herkes kimin ne kadar kirlendiğini konuşuyor. Kimse, içeri girdiğimde ağzımdan ne çıkacağını bilemediği için, elini bana süremez. Yakalanıp mahkemeye çıksam bile ilk celsede beraat ederim."

"Kimin neden korktuğu umurumda değil," dedi Salih Özden, bacak bacak üstüne atarak. "Bir adamımı ve korumam altındaki bir sivili vurdun. Hem de çok büyük bir operasyondan hemen sonra. Eski günahlarını unutacak olsam bile bu bana karşı savaş ilanı demek."

"İkimiz de buraya neden geldiğini biliyoruz," dedi Sedat Erginer, kafasını çevirip Salih Özden'in yüzüne bakarak.

"Neden gelmişim?"

"Bir hata edip yakalanmama engel olmak için geldin."

"Sedat, sen her zaman kendini olduğundan daha büyük gördün. Her şeyi bitiren de bu oldu."

"Her şeyi bitiren sizin sahte vatan sevginiz oldu."

"Ben vatanımı her şeyden fazla sevdim," dedi Salih Özden. "Her sabah onun için ölmeye uyandım."

"Böyle konuşarak hayatımızı bitirdiniz," dedi Sedat Erginer. Sesinin tonundan öfkelendiği anlaşılıyordu. "Belimize silahı koyup o adamların arkasından gönderdiniz. Her sabah ülkenin geleceğini kurtarmak için öldürmek zorunda kaldığım adamları düşünerek cinnetin eşiğine geldim. Sonra ne yaptınız? Topumuzu sildiniz. Sizin verdiğiniz gizli görevlerde ölen kahramanlara terörist, vatan haini dediniz. O adamlar ülkeleri için canını vermişti."

"Ülke için herkes bir şeyler feda etti," dedi Salih Özden. "Bu ülke böyle kuruldu. Ama sen çok ileri gittin. Sen hizmet etmen gereken kişilere kurşun sıktın."

"Tamam işte," dedi Sedat Erginer, oldukça sakin bir ifadeyle. "Benim öldürdüklerimi de aynı fedakârlığa say."

"Öldürdüklerinin hepsi arkadaşımdı."

"Sizin öldürdükleriniz de benim arkadaşlarımdı. Daima yanımda olan yürekli adamlardı. Ama ben eski defterleri kapattım. Sen de aynısını yapsan iyi edersin."

"Aynı şey mi?" dedi, sesini yükselterek. "Öldürdüğün o adamlar..."

"Artık hayatta değiller," diye araya girdi Sedat Erginer. "Ölüleri çıkar hayatından. Şimdi senin düşünmen gereken daha önemli şeyler var."

"Sana hesap sormaktan daha önemli bir derdim yok benim."

"Bu oyuna daha ne kadar devam edeceksin?" dedi, gazetesinin sayfasını çevirerek. "Eğer ben içeri girersem, uğruna her şeyini feda edeceğin ülkenin güvenliği de tehlikeye girer. Belki seni içeri atmazlar ama görevinin başında bir saniye bile kalamazsın. O zaman bütün çabaların boşa çıkar. İşte buraya da bu yüzden geldin. Yakalanmamdan ödün kopuyor. Şimdi... Beni dinleyecek misin, yoksa gidiyorum."

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Salih Özden.

"İki gün önce büyük bir hata yaptın."

"Ne hatası, ülkeyi felaketten kurtardım."

"Büyük resmi bir türlü göremiyorsun. Sen ve senin gibiler Türkiye'yi kendi başına özgür bir ülke gibi gördünüz. Oysa dünya öyle görmüyor. Türkiye onlara göre bölgede bir devlet. Diğerlerinden farklı değil."

"Sen bu işlerle ilgilenmezdin..." dedi Salih Özden.

"Kendimi olduğumdan büyük gördüğümü söyleyen de sendin. Seni uyarmaya geldim. Dinleyecek misin?"

"Pekâlâ, ne biliyorsun?"

"Siz nüfuz alanınızı genişlettikçe dünya bundan rahatsız oluyor. Bu yüzden girdiğiniz her coğrafyada bulunduğunuz noktalardan sizi çıkaracaklar. İki gün önce onlara verdiğiniz mesajların aynısını size de vermeye başlayacaklar."

"Nasıl mesajlar?"

"Ülkenin yönetimini de güvenliğini de size bırakmayacaklar. Sizi içeriden de dışarıdan da kuşatacaklar."

"Kim kuşatacak?" diye sordu Salih Özden. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Terörizme karşı iş birliği yaptığınız devletler. Dostunuz sandığınız müttefik bir albay bizzat bana, 'Türkiye, yakında denizde yüzmek ile okyanusta yüzmek arasında büyük farklar olduğunu öğrenecek,' dedi. Eylemlerin, sadece düşmanlarının değil, müttefiklerinin de canını sıktı. Üstelik bu Hazar olayını size ağır ödetecekler."

"Denesinler," dedi Salih Özden. "Biz her şeye hazırız."

"Beni anlamadın. Eski yöntemlerden bahsetmiyorum. Medya operasyonu değil hazırladıkları. Eskiden olduğu gibi kirli çamaşırları ortaya serip görevden aldırtmayı düşünmüyorlar. Sizi vatan haini ilan edecekler. Tabii sırayla. Önce arkanızdaki isimleri bir bir yerlerinden indirecekler. Kimse kalmayınca sıra size gelecek."

"Sedat, kendimizi kurtaralım diye ülkeye kurulan tuzaklara göz yumduğumuzu ne zaman gördün? Bana bunları söylemeye geldiysen hiç zahmet etme."

"Eyvallah. Akdeniz'de yapılan askerî tatbikat da durumu ciddiye almanı sağlamayacaksa sen bilirsin. Sen bugün bir tehdidi savurduğun için kendini galip hissediyorsun ama adamlar iki senedir o planları uyguluyor. Burada tek bir devletten de bahsetmiyorum. Müttefikleriniz bile sizi bölgede istemiyor."

"Sen bu adamlarla nasıl görüştün?" diye sordu Salih Özden. Sesinden konuyu ciddiye almaya başladığı hissediliyordu.

"Adamlarla nasıl görüştüğüm önemli değil. Önemli olan söyleyeceklerimle ilgilenip ilgilenmemen. Sonrasında ne yapacağın sana kalmış."

"Ne planlıyorlar?"

"Benim yanımda konuşulanı sana aynen anlatayım; Türkiye artık hasta adam değilmiş. Para kazanmak için ne iş olsa yapıyormuş. Bu yüzden artık hasta adam olması işlerine

gelmezmiş. Kötürüm olması gerekiyormuş. Bu ülkeyi kötürüm bırakıp kendilerinin göstermediği şeylere el uzatmamanızı istiyorlar. Gerisini sen düşün."

"Bunu nasıl yapacaklarını da söylediler mi?

"Evet. Önce sizi çözmeye çalıştığınız bu tür olaylarla içeriye hapsedecekler. Siz içeriyi düzeltmeye çalışırken hepsi önceden anlaştıkları şekilde bölgeye çökecekler."

"Bunu zaten biliyoruz. Biz de bütün riske bu yüzden girdik."

"Sen Hazarlar, Enveroğulları'yla uğraşırken adamlar İstanbul'da Suriye'deki iç savaşı bitirip bölgedeki limanların kontrolünü nasıl ele alacaklarını planlıyorlar. Ama sadece limanların kontrolünü değil, Ankara ve İstanbul'un kontrolünü de istiyorlar."

"Sedat, sen gideli devlet çok değişti. Biz artık sadece ülke sınırları içinde çalışmıyoruz."

"İşin ciddiyetini kavramadın... İşinizi içeride bitiremezlerse sonrası daha kötü."

"Neymiş kötü olan?"

"Sizi sınır dışına çektiler bile. Adamlarınızı esir alıp kurtarma operasyonları yapmak zorunda bırakıyorlar."

"Bunlar çok eski numaralar," dedi Salih Özden, yüzünü buruşturarak.

"Çünkü ucu size dokunmasın diye sınır dışı operasyonları doğrudan yapmıyorsunuz ya da başkaları yapmış gibi gösteriyorsunuz. Bunu herkes biliyor."

"Ne söylemek istiyorsan doğrudan söyle."

"İhtiyar, canını dişine takıp ülkene hizmet etmek isterken bir sene sonra terör örgütü üyeliği suçundan içeri girebilirsin. Sınır dışında operasyon yaptırdığın adamları terörist ilan ederek,

sizi de teröristlerle iş birliği yapıyormuş gibi gösterecekler. Bu sayede uluslararası anlaşmaları askıya alacaklar. Ardından yaptırımlara başlayacaklar. Ayrıca, Suriye'nin yanında bir de Kıbrıs planları da var ama detayını bilmiyorum."

"Bu olayın Türkiye ayağı kim? İçeride kimin üzerinden yürütecekler bu operasyonu?"

"Bunu da söylersem sana yapacak iş kalmaz ki. Yaptığın operasyon bazılarını kızdırdı ama Servet Hazar'ı almak çok da yanlış değildi. Bence bir de kardeşi Nusret'i deneyin. Onun da anlatacak bir şeyleri olabilir, tabii korkudan bağlanan dilini açabilirseniz. Geçen hafta ülkeye gelen müttefiklerinizin sizden sonra kimlerle görüştüğünü bir araştır derim... Benden bu kadar... Sana verebileceğim başka bilgi yok."

"Şimdiden söylüyorum. Seninle görülecek bir hesabımız var. Bu bilgilerin sana ileride faydası olacağını sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Salih Özden. "Sayende ülkeyi büyük bir beladan kurtarsam bile bir dahaki sefere seni karşıma alır, işlediğin bütün suçların hesabını bir bir sorarım."

"İhtiyar, işlediğim suçların ortaya çıkması için içeri alacaksan, hiç zahmet etme. Al kâğıdı kalemi eline, yaz ne yaptığımı. Bunu senden iyi kimse bilemez çünkü beni sen yetiştirdin. Yaptığım bütün işleri, bana öğrettiğin gibi yaptım. Yok, eğer adaletin karşısına çıkaracaksan o zaman benimle birlikte senin de hesap vermen gerek."

"Bir daha adamlarıma silah çekersen..."

"Ölmelerini istemiyorsan karşıma çıkmamalarını sağla. Benden bu kadar," dedi, gazetesini katlayarak ayağa kalktı.

"Sedat," diye seslendi Salih Özden, arkasından. "Eğer bir sonraki karşılaşmamızda elinde ya da belinde silah görürsem,

adamlarıma ya da değer verdiğim birine karşı kullanıp kullanmamış olman hiç fark etmez, seni alnının ortasından vururum."

"İhtiyar, bugün beklerken neden saatine baktın biliyor musun?" dedi, Salih Özden'e dönerek. "Bana yaşattığın onca şeyin ardından ensene iki tane sıkıp sıkmamak için kendimi zor tuttum. Buraya sana yardım etmeye gelmedim. Buraya sana bilgi vererek kendime çıkış yolu açmaya geldim, hepsi bu."

Gazetesini oturduğu yere bıraktı ve arkasını döndü. İki adım atarak durdu ve geri döndü.

"Ha unutmadan," dedi Sedat Erginer. "Bir süredir herkes, yaptıklarımın yanıma kalmayacağını, zamanında yaşanan ihanetlerin hesabının sorulacağını söylüyor," dedi dişlerini sıkarak. "Bunu en son kim söyledi biliyor musun? Fırsatım olduğu halde öldürmediğim o kız. Şimdi tehdit etme sırası bende. Eğer bir dahaki sefere beni öldürmez de içeri atarsan, elimize silah veren abilerin bizi nasıl kandırıp sonra da ortada bıraktığını anlatırım..."

"Bunların hepsini konuşacağımız zaman gelecek," dedi Salih Özden. "O gün ödeşeceğiz."

"O zaman hesaba o kızcağızın canını da ekle. Bildiğinden zerre şüphem yok ama ben yine de hatırlatayım, hayatını bana borçlu. İçinizden biri o kızın ölmesi için yanındaki adamları geri çağırırken hayatta kalmalarını sağlayan ihbarı yapan da bendim. Ekiplerin gelmesini beklerken muhabbetti uzatmak ne kadar zordu biliyor musun?" dedi ve derin bir nefes alarak ciğerlerini deniz havasıyla doldurdu. "Oh şimdi biraz rahatladım. Hadi bana eyvallah," diyerek arkasını döndü ve yavaşça yürüyerek sahildeki insanların arasında kayboldu.

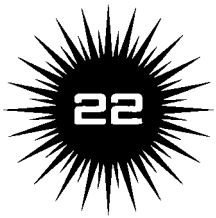

9 Temmuz 2013
Karaburun

Sedat Erginer, yaklaşmakta olan aracın sesini duyduğunda, temizlemek için söktüğü silahını masanın üstünden alarak hızlıca birleştirdi. Çekmeceden çıkardığı şarjörü silahına taktı ve mermiyi namluya sürdü. Ardından, yatağının yanına koştu ve altındaki gizli düğmeye bastı. Telefonunu çıkardı ve 0220'yi tuşlayarak patlayıcılara bağlı güvenlik sistemini harekete geçirdi. Eğer bir şeyler ters giderse patlama ona kaçması için gereken avantajı verecek ve evde gizlediği belgelerin yok olmasını sağlayacaktı. Pencerenin yanına geldi ve dışarıyı gözlemeye başladı.

Evin hemen önündeki toprak yolda sarsılarak ilerleyen arabayı görünce hemen tanıdı. Tüm gözlerden uzak ve güvenli olduğunu düşündüğü bu yeri daha önce kimseye söylememişti. Kılıç Zorlu, onu kimsenin bilmediği bu mekânda ziyarete geldiğine göre, hakkında düşündüğünden daha fazla bilgiye sahipti. Aklına birden Salih Özden'le yaptığı görüşme geldi. Eğer o görüşmeden de haberi varsa bu ziyaret hoş bir şekilde

sonuçlanmayacaktı. Fakat Sedat Erginer bu ihtimali çoktan göze almıştı ve bugün burada ölmeye hiç niyeti yoktu. Araba evin önünde durdu ve Kılıç Zorlu'nun dev cüsseli koruması arabadan inerek eve doğru yürüdü. Etrafı iyice kolaçan ettikten sonra kapıyı sert bir şekilde yumruklamaya başladı. Sedat Erginer silahını beline koydu ve kapıyı açtı.

"Dışarı çık," dedi koruma. "Kılıç Zorlu seninle konuşmak istiyor."

Adamın sesi de cüssesi gibiydi. Konuşurken dahi insanı ezip geçecekmiş gibi hissettiriyordu. Sedat Erginer adamın gözlerinin içine baktı fakat cevap vermedi.

"Dışarı çık," dedi koruma tekrar.

"Mekânımda ne yapacağıma ben karar veririm," dedi Sedat Erginer ve elini yavaşça beline doğru götürdü. Adamın güvenlik gerekçesiyle evi aramak istediğini biliyordu. "Gir! Neye bakacaksan bak."

Adam kaşlarını çatarak evin içinde dolaşmaya başladı. Bütün odalara girdi, tuvaleti ve banyoyu da kontrol ettikten sonra dışarı çıktı ve arabanın yanına giderek kapısını açtı. Sedat Erginer de dışarı çıkıp arabaya doğru yürümeye başladı.

"Konuşmamız gerek," dedi Kılıç Zorlu, arabadan iner inmez.

Konuşmak için geldiği belliydi ama bu devasa adamın varlığı hâlâ bir tehditti.

"Kızı ve hocayı diyorsan, hemen söyleyeyim adamın işini doğru düzgün yapmadı," dedi Sedat Erginer. "Oraya yalnız geleceklerini ve ben ikisini de temizleyene kadar kimsenin müdahale etmeyeceğini söylemiştin. Ama öyle olmadı. Adamlarını kurtarmaya geldiler."

Konuşurken Kılıç Zorlu'ya baksa da aslında gözü korumadaydı ve her an bir hareket beklediği için sağ elini beline yakın bir yerde tutuyordu. Fakat dışarıdayken olası bir çatışma durumunda asıl tehlike, insanı elleriyle kolaylıkla ikiye bölecek gibi görünen bu devasa adam değildi. Eğer buraya canını almaya gelmişlerse, muhtemelen evin önündeki ormanlık alanda tüfeğini doğrultmuş bekleyen bir keskin nişancı da vardı.

"Adamım işini doğru düzgün yaptı," dedi Kılıç Zorlu, her zamanki eleştirici tavrıyla. "İşi beceremeyen sensin. Ama ben buraya kız ile hocayı konuşmaya gelmedim. O sorunu ben hallediyorum."

"Peki, ne için geldin."

"Erhun Balcı'yı öldürdüğün gün evde iki ceset daha olduğunu söylemiştin."

"Doğru," dedi Sedat Erginer, ormanlık alana doğru bakarak. "Onları çalışma odasının önünde bıraktım."

"Adamları, Erhun'un çağırdığını söylemiştin."

"Evet. Ben dosyaları alana kadar gelmişlerdi."

"Erhun adamlara haber verirken gelenin sen olduğunu biliyor muydu?"

"Sanmıyorum."

"Sanmıyor musun yoksa bilmiyor musun?"

"Karşısına geçip konuşmadan önce öldüğümü sanıyordu. Telefonda da görüşme kaydı yoktu."

"Peki, onunla neden konuştun? Seni oraya konuş diye göndermedim."

"Anahtar boynunda değildi," dedi ve Kılıç Zorlu'nun eve doğru yürüdüğünü görerek elini belinden iyice uzaklaştırdı.

"Beni, önce adamı öldürüp sonra evi baştan sona aramak için de göndermemiştin."

"Oraya geldiğini başka birine haber vermiş olabilir mi?" diye sordu Kılıç Zorlu, kapıdan içeri doğru bakarken.

"Evet. Enis Özülker diye birine," dedi Sedat Erginer. "Ama oraya gelenlerden biri değildi."

Kılıç Zorlu korumasına dönerek, "Enis Özülker," dedi. Adam hemen telefonunu çıkarıp kendisine verilen ismi araştırmalarını emretti. Sedat Erginer, sadece Kılıç Zorlu ile kendisinin bilmesi gereken konuların bu koruma yanında konuşulmasından hiç hoşlanmıyordu. Adam birdenbire ortaya çıkmıştı ve daha önce kimsenin yaklaşmadığı kadar yanlarına sokuluyor ve kimsenin dinleyemeyeceği konulara kulak misafiri oluyordu.

"Bunları bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" dedi Kılıç Zorlu, dikkatlice Sedat Erginer'in gözlerinin içine bakarak.

"Bilmen gereken her şeyi söyledim zaten. Olay yerinden ayrılırken neler olduysa hepsini anlattım. Fakat bunları sormak için buraya gelmiş olamazsın."

"Adamlarım sen aradıktan yirmi dakika sonra Erhun'un evine girdiler. İçeride ceset falan yoktu. Üstelik Erhun'un elleri de çözülmüştü. Kamera kayıtlarını hallettim ama orada da bir sorun var. Görüntüler sen evden çıktıktan sonra bitiyor. Cesetleri oradan çıkaran kimse, gerisini benden önce harekete geçerek silmiş. Yani planımdan haberdar olan birileri var."

"Benden mi şüpheleniyorsun?" diye sordu Sedat Eginer, şaşırarak. Cesetlerin orada olmaması alışılmış bir durum değildi. Kimse başkasının pisliğini temizlemezdi.

"Elbette hayır! Öyle olsa şu anda bunları sana anlatıyor olmazdım," dedi Kılıç Zorlu. Ama bakışları birden değişmişti. "O gece etrafta dikkatini çeken bir şey olmadı mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Sedat Erginer. Çünkü Erhun Balcı'ya gitmeden önce Rasim Yücel'le yaptığı küçük görüşmeden bahsedemezdi. O an aklına siyah saçlı esrarengiz kadın geldi. O gece kimsenin bilmediği bir güzergâhta ilerlemesine rağmen yanına sokulup onu yolundan alıkoymayı başarmıştı. Nereye gittiğini bilse bile yirmi dakika içinde hem cesetleri hem de kamera kayıtlarını halletmek onun işi olamazdı.

"Bu bana bir mesaj. Karşımda işlerimden haberdar olduğunu saklamayacak kadar cesur biri var," dedi Kılıç Zorlu. "İşi senin yaptığını hâlâ açıklamadı ama bu kozu ileride kullanacaktır."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Sedat Erginer. "Beni geri mi göndereceksin?"

"Ümit'in ölümünden sonra seni yurt dışına gönderemem," dedi Kılıç Zorlu, arabasına geri dönerken. "Üstelik bizim için savaş daha yeni başlıyor."

Koruma, Sedat Erginer'in suratına ters ters bakarak arabanın kapısını açtı.

"Artık devlet dışında uğraşmamız gereken başka sorunlar da var," diye devam etti Kılıç Zorlu, arabanın kapısı kapanmadan önce. "Sana bir tavsiye... Yanına güvenebileceğin iki adam al ve bu evi bir an önce değiştir. Eğer karşımızdaki kişi sandığım kadar güçlüyse benim hiç zorlanmadan bulduğum bu evi o da kolayca bulacaktır."

Sedat Erginer, Kılıç Zorlu'nun gidişini izlerken aklında o gece iki farklı kişiden duyduğu Hançer ismi vardı. Eğer bu işin arkasındaki kişi Hançer'se, Kılıç'la karşı karşıya gelmeden önce çok önemli bir hamle yapmıştı. Artık Kılıç Zorlu'ya karşı elinde bir kozu vardı. Sedat önce kimin harekete geçeceğini bilmiyordu. Belki Hançer, belki de Rasim Yücel. Fakat birbirlerine girdiklerinde aralarında durmak gibi bir niyeti yoktu.

Araba iyice uzaklaşana kadar bekledi ve yavaşça geri dönerek evine girdi. Telefonunu çıkardı ve 1190'ı tuşlayarak güvenlik sistemini devre dışı bıraktı. Kılıç Zorlu'nun ardından yarım saat daha bekledi ve arabasına atlayarak oradan uzaklaştı.

10 Temmuz 2013
Maslak

Neredeyse bir hafta geçmesine rağmen Ebru'dan hiçbir ses çıkmamıştı. Selim, ertesi gün yemekte ne konuşacaklarını düşünmüştü. Fakat sonraki gün de bir haber alamayınca umutsuzluğa kapılmaya başladı. Üçüncü gün yatağından kalkıp odanın içinde gezinirken aklında sadece Ebru'nun onu neden bir başına bıraktığına dair cevaplayamadığı sorular vardı. Fakat kapısının önünde birilerinin beklediğini fark ettiğinde tümden yalnız bırakılmadığını da anladı. Dördüncü günün sabahı dayanamayıp kapıdaki kişiye Ebru'nun ya da Erdem'in hastaneye onu ziyarete gelip gelmeyeceklerini sordu. Adam nazik bir biçimde gülümseyerek bahsettiği kişileri tanımadığını söyledi.

Yalnız geçirdiği dördüncü günün akşamı pansuman yapmaya gelen hemşire sabah taburcu edileceğini söylediğinde Selim ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bildiği tek yer Elmadağ'daki Bayrak Uluslararası Ticaret Şirketi'nin ofisiydi. İyileşir iyileşmez ilk işi oraya gitmek olacaktı. Bunları düşü-

nürken çok önemli bir ayrıntıyı fark etti. Ebru gerçek ismini kullanmadığını söylemişti. Muhtemelen Erdem de sahte bir isimdi ama Salih Özden isminin gerçek olduğundan emindi. Yarın sabah kapının önündeki kişiye Salih Özden'i soracaktı.

Ertesi sabah oldukça neşeli bir şekilde uyandı. Ruh halini taburcu olmasına veren doktor, ziyareti sırasında yarasıyla ilgili birtakım bilgiler verdi. Selim doktoru tüm dikkatini vererek dinlemeye çalışsa da aklı başka yerde olduğu için söylenenlerin neredeyse hiçbirini anlamadı. Fakat o gün kapının önüne kimse gelmedi. Hemşireler çıkış işlemlerini yapabileceğini hatırlatana kadar bekledi ve sonra toparlanmaya başladı. Kendisine yeni giysiler bırakıldığını da o zaman fark etti. Onları Ebru'nun getirdiğini biliyordu çünkü ziyaretine sadece o gelmişti. Üstünü değiştirdi, evrak işlerini halletmek için kapıdan çıkmak üzereyken içeri biri girdi.

"Salih Bey, beni sizi evinize götürmem için görevlendirdi," dedi içeri giren adam.

"Ebru neden beni aramadı? Ciddi bir şey mi oldu?" diye sordu Selim, karşısındaki kişinin adını bile sormadan.

Fakat aldığı tek cevap, adamın onu buradan çıkarmak için geldiği ve başka bir açıklama yapamayacağı oldu.

Çıkış işlemlerini tamamlayıp hastanenin dışından bir taksiye bineceklerdi. Belli ki, Salih Özden her şeyin sıradan gözükmesini istiyordu. Selim hastane kapısına geldiğinde yağmur yağmaya başladı. Görevli her ihtimale karşı yanında getirdiği şemsiyesini açmak istediğinde, Selim gülümseyerek gerek olmadığını söyledi. Birlikte yavaşça hastanenin çıkışına yürüyerek kapı önünde bekleyen taksilerden birine bindiler.

Taksi hareket etmeden önce şoför arkasına dönerek Selim'e bir zarf uzattı. Selim şoförün de teşkilattan olduğunu o an anladı.

"Selim Bey," dedi taksi şoförü. "On altı gün önce Edirne'de bindiğiniz bir taksiyle trafik kazası geçirdiniz. Olaydan sonra hemen Edirne Araştırma Hastanesi'ne kaldırılarak ameliyata alındınız ve o günden beri hastanede yatıyorsunuz. Bu bilgiler çalıştığınız kuruma da gönderildi. Başınıza gelenlerin gizli kalabilmesi için ağzınızdan çıkanlarla resmî hikâyenin uyumlu olması gerek."

"Bu yüzden zarftaki bilgileri ezberlememi ve olanlar konusunda ağzımı sıkı tutmamı istiyorsunuz," diye sordu Selim.

"Evet," dedi şoför. "Aynen söylediğiniz gibi."

Selim zarfı açarak içindeki belgeleri çıkardı ve her şeyi dikkatlice inceledi. Edirne Araştırma Hastanesi'nde kaldığı odanın numarası, ameliyatını yapan doktorun, bakımını üstlenen hemşirelerin ve hatta hasta bakıcıların bile isimleri vardı ama Ebru'ya dair en ufak bir detay yoktu.

"Neden Edirne Araştırma Hastanesi?" diye sordu Selim.

"Bu standart bir uygulama," dedi şoför yola çıkarken. "Nerede tedavi gördüğünüzün bilinmesi istenmiyor."

Selim, bunun nedenini öğrenmek istese de bilgi alamayacağını biliyordu. Bu adamlar için gizliliğin ne kadar önemli olduğunu Ebru da Erdem de açık açık söylemişlerdi. Ayrıca ne şoför ne de onu hastaneden çıkaran kişi pek konuşkan insanlara benziyorlardı. Selim, yaşadıklarını gizlemek konusunda neler yapması gerektiğini düşünürken, birden eve doğru gitmediklerini fark etti.

"Neden bu yolu kullandığımızı öğrenebilir miyim?" diye sordu merakla. Bir kaçırılma olayını daha kaldırabileceğini hiç sanmıyordu.

"Evinize gitmeden önce başka bir yere uğramamız emredildi," dedi şoför, dikiz aynasından bakarak.

Selim yarasının olduğu yere dokundu. Her şey aynen bunun gibi bir yolculukla başlamış ve bir hastanede son bulmuştu. Fakat bu sefer arabanın kendisini nereye götüreceğini merak ettiği için ses çıkarmadı. Bir süre bu şekilde ilerledikten sonra, hiç bilmediği bir yerde durdular. Adamlar tek kelime etmeden arabadan indiler ve şemsiyelerini açarak yağmur altında beklemeye başladılar. Selim ne olduğunu anlamak için çevresine bakarken, yan tarafındaki kapı açıldı ve arabaya kırk beş elli yaşlarında, düz siyah saçları olan esmer, gözlüklü bir adam girdi.

"Merhaba," dedi, elini uzatarak. "Ben Artun Güroğlu."

"Merhaba. Ben de Selim Gökay..."

"Memnun oldum. Sizinle tanışabileceğimi düşünmemiştim."

"Kusuruma bakmayın ama..." dedi Selim, neler olduğunu anlamaya çalışırken. "Siz kimsiniz?"

"Ben Hikmet Ülgen'in bir dostuyum. Yani dostuydum. Sizinle buluşmak istememin nedeni bu."

"Benim böyle bir buluşma olacağından haberim yoktu," dedi Selim, şüpheli gözlerle Artun Güroğlu'nu süzerek. Böyle bir yerde, özellikle de Hikmet Ülgen'in dostu olduğunu iddia eden biriyle buluşma fikri hiç makul görünmüyordu.

"Aslına bakarsanız, birkaç saat öncesine kadar ben de bilmiyordum. Bana burada olursam sizinle konuşabilme şansım olacağını söylediler."

"Affedersiniz!" dedi Selim, şüpheyle. "Acaba beni mi deniyorsunuz? Yani siz ve dışarıda bekleyen arkadaşlarınız neler konuşacağımı öğrenmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Yo," dedi Artun Güroğlu, dışarıda bekleyen adamlara bakarak. "Beni yanlış anladınız. Ben bir gazeteciyim. Hikmet Bey, yazılarımı takip ediyordu. Aynı konular üstünde araştırmalar yapıyorduk. Birkaç defa gazeteyi arayarak elinde yazılarıma ispat olacak nitelikte birtakım bilgiler olduğundan bahsetmişti. Kendisiyle bu sayede tanıştım."

"Ne tarz araştırmalar yapıyordunuz?" diye sordu Selim. Adamın açıklamasını inandırıcı bulmamıştı.

"Hikmet Bey'e babasından bazı belgeler kalmıştı. Ali Rıza Ülgen, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra farkında olmadan büyük bir ihanete karışmış. Gerçeği anladıktan sonra da yavaş yavaş o hainlerden uzaklaşmış. Hikmet Bey'in elinde bu ihaneti kanıtlayacak belgeler vardı. İşte, ölmeden önce bu belgeler üzerinde çalışıyordu. Birlikte, cumhuriyet tarihinin belki de en büyük ihanetini ortaya çıkaracaktık."

"Fakat fırsat bulamadınız," dedi Selim. "Çünkü Hikmet Bey intihar etti!"

"İntihar etmedi," dedi Artun Güroğlu, başını iki yana sallayarak. "Hikmet Bey, öldürüldü. Onunla en son konuştuğumuzda bana çalışmasını tamamladığını söylemişti. Ertesi sabah evinde buluşacaktık, çalışmasını yayınlamam için bana verecekti. Ancak sabah evine geldiğimde intihar ettiği haberini aldım. Şoke olmuştum."

"Ama cinayete dair tek bir haber yapılmamış," dedi Selim, şaşırarak. "Madem öldürüldüğünü biliyordunuz neden bu cinayetin ortaya çıkması için bir şey yapmadınız?"

"Yaptım," dedi Artun Güroğlu. "Bir açıklama yapılmasa da Hikmet Bey'in öldürüldüğü bu sayede ortaya çıktı. Onun asla intihar etmeyeceğini bildiğim için güvenebileceğim birini aradım çünkü benim de hayatım tehlikedeydi. İkinci gün gizlice otopsi yapıldı ve ölümün bir cinayet olduğu ortaya çıktı. Fakat ben cinayetin arkasında Enveroğulları'nın olabileceğini ileri sürünce, soruşturmanın bir felakete neden olacağını düşünerek kapatmış olmalılar. Ben de bu işin üzerine daha fazla gitmekten korktuğum için bir şey yapamadım."

"Yani bütün bu olaylar olmadan önce birileri Enveroğulları'nın neler yaptığını biliyor muydu?" diye sordu Selim, şaşkınlıkla. "Hadi siz korktunuz, peki devlet buna nasıl izin verdi? Neden bir şey yapılmadı?"

"Yapıldı ama yarıda bırakıldı," diye cevapladı Artun Güroğlu. "Hikmet Bey bana çalışmasını kasasına koyduğunu söylemişti. Biz de çalışmayı güvence altına almak için hemen harekete geçtik. Ağzı sıkı bir savcıdan gerekli izinleri aldık ve kasayı açtık. Fakat hiçbir şey bulamadık. Bu yüzden benim iddialarıma kimse itibar etmedi. Çağrı Bey dışında. O, olayın üstüne gitmeye kararlıydı. Bu buluşmayı da o ayarladı zaten. Belgeler ortaya çıktığında bana haber vereceğine söz vermişti."

"Ben Çağrı Bey'in bunlardan haberi olduğunu bilmiyordum," dedi Selim. "Hem de bütün olayların ortasında bulunduğum halde."

"Selim Bey, eğer bu insanları kastediyorsanız," diye karşılık verdi Artun Güroğlu, başıyla dışarıda bekleyen adamları işaret ederek. "Onlar sizin benim gibi değiller. İşlerine gelmiyorsa kimseye tek kelime etmezler ama sizden faydalanacaklarsa, duymayı bile istemeyeceğiniz şeyleri dinlemek zorunda kalır-

sınız. Bu yüzden bilgi vermemelerine şaşırmamak gerek. En azından sizi hastaneden çıkarma nezaketini göstermişler."

"Anlamadım," dedi Selim. Artun Güroğlu'nun son sözleri üzerine.

"Ben Çağrı Bey'i uzun zamandır tanırım. Pek çok yazı için kendisinden bilgiler aldım. Ama genelde bilgi vermek için o beni arardı. Aradığında, 'ilgini çekecek şeyler var gel görüşelim' derdi ama ben aslında onun bir konuda yazı yazmamı istediğini bilirdim. Yani demek istediğim şu; bu adamlarla çıkar ilişkisi daima tek taraflıdır, eğer işlerine yaramıyorsanız sizi tanıdıklarını bile unuturlar."

Bu sözler Selim'in içindeki şüpheleri harekete geçirmişti. Şimdi bir şeyleri daha iyi anlıyordu. Aslında vurulmasıyla sonuçlanan operasyonun arkasındaki isim Salih Özden değil Çağrı Bey'di. Ebru'nun görüşme isteğini de bu yüzden o kadar hızlı kabul etmişti. Çünkü Hikmet Ülgen ve Enveroğulları arasındaki ilişkiyi en başından beri biliyordu ve yarıda kesmek zorunda kaldığı soruşturmayı bitirmek istiyordu.

Ebru ve Selim, onun bir senedir beklediği fırsattı. Onlara hem kendi işini yaptıracak hem de kaldığı yerden devam edebilmek için Salih Özden'in desteğini alacaktı. Reklam şirketindeyken Ebru'ya gelen telefonu ve sonrasında Elmadağ'daki görüşmeyi düşündü. Çağrı Bey'in önünde büyük bir dosya vardı. Muhtemelen, Salih Özden'i operasyona ikna etmek için elinde ne varsa getirmişti. Hatta daha da ileri gidip Selim'in operasyona dâhil edilmesini bile o sağlamıştı."

Şimdi Çağrı Bey'in de kendisini kullanmış olduğunu anlıyordu. Fakat en çok Artun Güroğlu'nun, sizi tanıdıklarını bile unuturlar, sözü rahatsız ediyordu. Ebru'nun onu bu nedenle bir daha aramamış olduğunu düşünmek istemiyordu.

"Hikmet Ülgen'in bu çalışmasından nasıl haberdar oldular?" diye sordu Selim, dikkatini başka bir konuya vermenin daha iyi olacağını düşünerek.

"Hikmet Bey'in trafik kazasında kaybettiği bir oğlu vardı. Bana, uzun süre düşündükten sonra ona her şeyi anlattığını söylemişti. Oğlu Tamer, dedesinin bilmeyerek de olsa böyle bir ihanete karışmasını ve babasının yıllarca susmasını kabullenememiş. Bu olayın ardından baba oğlun arası açılmış ve kısa süre sonra da Tamer Ülgen bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş."

"Yani siz oğlunun da bunları başkalarına anlatmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Selim.

"Ben öyle olduğunu sanıyorum. Hatta Tamer'in de öldürülmüş olma ihtimali var. Belki babasının söylediklerini araştırırken birilerinin dikkatini çekmiştir. Ama bu sadece bir tahmin. Bence, katiller nasıl bir hata yaptıklarını Tamer'i öldürdükten sonra anladılar ve Hikmet Bey'i de öldürmeye karar verdiler. Çünkü elinde ülkeyi sarsacak bilgiler vardı. Eğer bir gün daha gecikselerdi ben o bilgileri yayımlamak için çalışmalara başlayacaktım."

"O halde bugün buraya sadece benimle tanışmak için gelmediniz," dedi Selim. "Eğer Hikmet Bey'den kalan belgeleri istiyorsanız, onlara el koydular ve geri vereceklerini de hiç sanmıyorum."

"Selim Bey, inkâr edemem, o belgeleri görmeyi çok istiyorum ama bu haberi yapmakla artık ilgilenmiyorum," dedi Artun Güroğlu.

"Neden?" diye sordu Selim, şaşkınlık içinde "Bir gazeteci için bundan daha önemli ne olabilir?"

"Çünkü yazarsam neler olacağını çok iyi biliyorum," dedi Artun Güroğlu. "Selim Bey, önümüzde öylesine sıkıntılı bir süreç var ki bundan on sene sonra Türkiye diye bir devlet olacak mı bundan bile emin değilim. Bu yüzden halkı kışkırtacak haberler yerine birlik olmaya çağıran yazılar yazmayı düşünüyorum."

"Bakın sizi büyük bir sıkıntıdan kurtarayım," dedi Selim, bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek için. "Ben o belgeleri inceleme fırsatı buldum. İçinde ülkeyi zora sokabilecek bazı şeyler olsa da artık bir şey fark etmez. Çünkü devlet olan bitenden haberdar. Gereken tedbiri alacaklardır."

"Selim Bey, ben Türkiye'yi yıkma planlarından bahsediyorum. Osmanlı yıkılmadan önce oynanan oyunlar yeniden sahnede."

"Ülkenin gerçekten büyük bir krizle karşı karşıya olduğunu kabul ediyorum ama..." dedi Selim, düşünceli bir ifadeyle. "Cumhuriyet'i yıkacak büyüklükte bir kriz olacağından pek emin değilim."

"Lütfen dinleyin. Çünkü bu anlatacaklarımı size kimse söylemeyecek. İnsanlar görmüyor ama bir savaşın eşiğindeyiz. Hem de eşi benzeri görülmemiş büyüklükte bir savaş. Ben elinizdeki belgelerle bu yüzden artık ilgilenmiyorum. Çünkü bu türlü büyük infial uyandıracak yazılar yazdıkça, içeride bu savaşın çıkmasına isteyenlere istedikleri fırsatı vermiş olacağımı biliyorum. Kimse farkında değil ama 2015 yılında Türkiye'yi çok büyük felaketler bekliyor."

"Nasıl bir felaket?" diye sordu Selim. "2015'te savaş çıkacağını mı söylüyorsunuz?"

"O savaş çoktan başladı. 11 Eylül günü uçaklar İkiz Kuleler'e girdiğinde taraflar birbirlerine savaş ilan etmiş ol-

dular. Biz Türklerin çok kötü bir huyu var; silahlar evimizin önünde patlayana kadar bırakın savaşın çıkacağını, ortalığın karıştığını bile görmüyoruz. Ama devlet aklı 11 Eylül günü asıl büyük savaşın İstanbul'da başlayacağını gördü. O günden beri de saldırı altında."

"Kafam karıştı," dedi Selim. "Son on iki senedir şüpheli pek çok olay oldu ama hiçbiri büyük bir savaşın habercisi gibi görünmüyordu."

"Selim Bey, siz bu olayları yaşamamış olsaydınız felaketin eşiğine geldiğinizi bilecek miydiniz? Hayır. Çünkü bu olanlar halka duyurulmaz. 11 Eylül'de uçaklar İkiz Kuleler'e çarptığında ulus devletler ile dünyadaki parayı kontrol eden küresel sermaye arasında savaş başladı. Çünkü paranın kontrolünü elinde tutanlar devletlerin kaderini belirliyorlardı."

"Benzer bir savaşı Rusya da açmıştı," dedi Selim. "Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra orada da birden dolar milyarderleri ortaya çıkmıştı. O zaman, sosyalizmle yönetilen bir devletten nasıl milyarderler çıktığını anlayamamıştım."

"Evet. Küresel sermaye Rusya'nın kaynaklarını sömürmek için tıpkı Türkiye'de olduğu gibi zenginler yarattı. Ama Rus devleti buna izin vermedi ve o milyarderler Rusya'dan kaçmak zorunda kaldı."

"Fakat Türkiye bahsettiğiniz gibi bir savaşa girmez."

"Selim Bey, Türkiye bu savaşa en ön saflarda girmek zorunda kalacak. Çünkü küresel sermaye kendisiyle fiilî olarak savaşan Amerika ve Rusya'nın karşısına Avrupa ve Çin'i çıkardı. Bakın bundan bir ay kadar önce Amerika'nın Avrupa liderlerini dinlediği ortaya çıktı. Bunun da başkanın bilgisi dâhilinde yapıldığı söylendi. Bunu Avrupa ile Amerika'nın

arasını iyice açmak için ortaya attılar. Benzer bir süreç yakında Avrupa ve Rusya arasında da yaşanacaktır."

"Diyelim ki bu söylediklerinizde haklısınız. Bunlar daha çok istihbarat savaşları ve bu tür oyunlar sürekli oynanır. Buradan topyekûn savaşa gireceğimiz sonucunu çıkarmak bana pek doğru gelmiyor."

"İkiz Kuleler yıkıldığında Amerika dünyanın en korkunç terör olayını nasıl çözdü biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Selim.

"Bir arabanın içinde Kuran ve uçak kullanma kılavuzu buldular. Sonradan saldırıyı CIA tarafından eğitilen bin Ladin'in yaptığı ortaya çıktı ve Amerika Afganistan'a girdi. Sizce dağlarda terörist aramak için miydi bu savaş?"

"Hayır," dedi Selim. "Bu sorun dağlarda adam arayarak çözülecek olsaydı, Türkiye otuz beş sene boşu boşuna savaşmazdı."

"Evet," dedi Artun Güroğlu, gülümseyerek. "Amerika'nın asıl amacı Çin ile İran arasındaki enerji hattını kontrol etmekti. Haritaya bakarsanız Afganistan'ın da Türkiye gibi çok stratejik bir noktada olduğunu göreceksiniz. Küresel sermaye Çin'i, Amerika karşısında yeni süper güç olarak ortaya çıkarınca, onlar da İkiz Kuleler'i bahane ederek Çin ile İran arasındaki enerji koridorunu ellerine geçirmeye karar verdiler."

"Türkiye ise bütün enerji yolları üstünde," dedi Selim. "Orta Doğu'dan gelen enerjinin Türkiye'den geçmemek gibi bir şansı yok. Bu yüzden Amerika aynı bahanelerle Türkiye'ye de girmek isteyebilir. Şimdi büyük savaş derken neyi kastettiğinizi anlıyorum."

"Sadece Amerika değil. Avrupa da bölgedeki enerji trafiğini kendi kontrol etmek isteyecektir. Otuz beş senedir devam eden

terörü bu yüzden destekliyorlar. Siz elli bin insanın hayatını kaybettiği ve dört yüz küsür milyar doların harcandığı bu savaşın sadece Kürde Kürt dememek için sürdürüldüğünü mü düşünüyorsunuz? Otuz senedir Türkiye'deki iç savaşı sürdürmek isteyen Avrupa, son çare olarak her türlü savaş ortamını kızıştıracaktır. Çünkü kendi enerjilerini üretemiyorlar. Orta Doğu ve Rusya'ya bağımlılar. İşler kopma noktasına gelene kadar Rusya'ya karşı hamle yapamazlar. Ama yaptıkları anda durum hızla karışık bir hal alabilir."

"Peki devlet bunun için önlem almıyor mu?" dedi Selim, şaşkınlıkla. "Yani bu anlattığınız senaryo çok korkutucu."

"Devlet her şeyin farkında ama uzun süredir saldırı altında. Osmanlı'yla aynı akıbete uğramamak için önce borç batağından kurtulacak adımlar attı. Ardından içeride güvenlik zafiyeti olmaması için, sınırları içerisinde devam eden savaşı durdurmaya girişti. Olası bir askerî müdahale durumunda riske girmemek için de kendi silahlarını ve savaş makinelerini üretmeye başladı..."

"Öldürülen mühendisler ve içeri alınan askerler," dedi Selim, sanki çok büyük bir gerçeği keşfetmiş gibi.

"Evet. Biz büyük bir savaşta riske girmemek için ülkeyi içeriden temizlemeye çalışırken, karşı taraf da bizim içimizde temizliğe girişti. Önce öldürdüler. Sonra da sahte delillerle yüzlerce vatanseveri içeri attılar. Özellikle de askerleri. Siz devletinizi borçtan kurtarıp kendi silahınızı yapmaya girişirseniz, biz de bunun bedelini size ekonominize darbe vurarak, o silahları yapanları da kullanacak olanları da ortadan kaldırarak cevap veririz dediler. Ekonomiye vuracakları darbeyi sizin üzerinizden denediler. Ama öldürülen mühendisler ve

içeri atılan insanlar bence sadece bir uyarıydı. Asıl saldırı daha sonra gelecek."

"Bunu artık yapamazlar," dedi Selim. "Buna inanmıyorum. Ben bu gerçeklerin anlaşılacağını ve halkın dönen tezgâhı çok iyi anlayacağını düşünüyorum. Bu cumhuriyeti, Türkü, Kürdü, Çerkesi, Lazı... el ele vererek kurdu. Kimseye de bırakmazlar."

"Selim Bey, maalesef halk ciddi anlamda ayrışmış durumda. Kimse neler olduğunu görmüyor. İnsanlar devlet dairelerinde ya da okul tabelalarında T.C. yazdığı sürece ülkenin güvende olacağını zannediyor. İşte bu insanlar, silahlar evlerinin önünde patlamaya başlamadan tehlikeyi de fark etmeyecekler. Ben sizin de bu dönemde büyük bir tehlike altında olacağınızı düşünüyorum. Aslında bugün buraya sizi uyarmaya geldim. Bu olaylara iradeniz dışında dâhil olmanızı sağlayanlar, kendi iradenizle çıkmanıza izin vermezler. Çünkü adınız onların da yenilebilir olduklarının bir sembolü haline geldi ve karşı taraf semboller konusunda çok hassastır. Bu durumu değiştirmek zorundalar. Bu sefer adınızı duyamadık, korkarım seneye sizi bütün ülkeye tanıtacaklardır."

Durdu ve Selim'in gözlerinin içine baktı. Söylemek istediği bir şey vardı ama söyleyip söylememek konusunda kararsız görünüyordu.

"Ne söylemek istiyorsanız çekinmeden söyleyebilirsiniz," dedi Selim. "Duyduklarımdan daha kötü olamaz ya."

Adam gömleğinin cebinden kartını çıkarıp Selim'e uzattı.

"Nasıl karşılayacağınızı bilmiyorum ama son konuşmamızda Hikmet Bey'e de yakında bütün ülkenin kendisini tanıyacağını söylemiştim. Lütfen kendinize dikkat edin," dedi, Selim'e verdiği kartı işaret ederek. "Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz. Gece ya da gündüz hiç fark etmez. Bu anlattıklarım tehlikenin

özeti bile değil. Eğer zaman ayırmak isterseniz her şeyi uzun uzun konuşuruz."

Artun Güroğlu başka bir şey söylemedi. Elini uzattı, tokalaştılar ve geldiği gibi aniden çıkıp gitti. Selim arkasından bakarken endişeli bir şekilde anlatılanları düşünüyordu. Endişelendiği şey kendi kişisel güvenliği değildi, çünkü ülkesinin güvenliği ve geleceği onun bireysel kaygılarının çok daha ötesindeydi. Kendi kendine karşılaşacağı her türlü zorluğa hazırlıklı olacağını söylerken, yağmur altında bekleyen adamlar taksiye geri döndüler ve Selim'i omzunda bir kurşun yarasıyla, belirsiz bir geleceğe uğurlamak için evine doğru harekete geçtiler.

TEŞEKKÜRLER

Projeye inanıp bana verdiği destek için yayınevi sahibi Yunus Sönmez'e, kitapta emeği geçen Burak Fazıl Çabuk, İlyas Burak, Cengiz Alkan ve Halûk Kürşad Kopuzlu'ya, yayınevi editörü Kemal Küçükgedik'e, güler yüzünü hiç esirgemeyen Meral Gök'e ve sayfa tasarımcısı Ezgi Gültekin'e çok teşekkür ederim.

Fikir aşamasından yayınlanıncaya kadar geçen sürede kitabın isminden kapağına, web sitesinden tanıtımına kadar ihtiyaç duyduğum her an desteğini ve benim için her biri çok önemli olan fikirlerini benden hiç esirgemeyen değerli dostum ve kitabın isim babası Yunus Bora Ülke'ye verdiği emek için çok teşekkür ederim.

Dünyayı daha farklı bir gözle görmemi sağladıkları için pek değerli hocalarım Prof. Dr. Saffet Babür'e, Doç. Dr. Hasan Bülent Gözkân'a, Prof. Dr. Örsan K. Öymen'e, Doç. Dr. Türker Armaner'e, Yrd. Doç. Dr. Hatice Zeynep Gürata'ya ve Doç. Dr. Hüseyin Fırat Şenol'a minnettarım.

Son olarak, yazmaya başladığım ilk günden beri bana destek olan kardeşim Ünsal Gülerkaya'ya ve kitabın ilk cümlelerini yazdığım günden son noktayı koyduğum ana kadar verdiği fikirlerle yazmamı kolaylaştıran, hayatı benim için olduğundan çok daha anlamlı hale getiren eşim Filiz ve oğlum Derya Fuad'a sonsuz teşekkürler.

BİYOGRAFİ

1978 yılında Kocaeli'nin Karamürsel ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra geldiği İstanbul'da önce Marmara Üniversitesi sonra da İstanbul Üniversitesi'nde başladığı eğitimleri yarıda bırakarak Yeditepe Üniversitesi Felsefe Bölümü'nden mezun oldu. Mezuniyetin ardından yüksek lisans yapmak için Viyana Üniversitesi'ne gitti. Başta İngilizce ve Almanca olmak üzere İtalyanca, Latince gibi birçok dil bilen yazar İstanbul'da yaşamaktadır. Evli ve bir çocuk babasıdır.